

RADU PARASCHIVESCU

Orice om îi este teamă

Un partid, doi ani și trei premieri

HUMANITAS

Cuprins

RADU PARASCHIVESCU

ORICE OM ÎI ESTE TEAMĂ

Un partid, doi ani și trei premieri

Humanitas, 2018

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2019

Radu Paraschivescu (n. 1960, București) trăiește în Balta Albă și se visează la Roma. E mefient față de avioane, reptile și sfaturile medicilor. Croiește articole pentru ziare și reviste, traduce romane, se ocupă cu hermeneutica ofsaidului în emisiuni de analiză fotbalistică și – mai rar decât i-ar plăcea – scrie cărți. Are câțiva prieteni francezi de nădejde (Millefeuilles, Plaisir Sucré, Macaron etc.), fără să-și fi trădat prima iubită: ciocolata de casă. Se îmbată cu vocea lui David Gilmour și chitara lui Mark Knopfler. La Humanitas, domiciliul lui profesional, publică niște cărți de „Râsul lumii". Se îndrăgostește repede și-i trece greu. Detestă clișeele, laptele și broccoli. A scris despre nesimțiți, Inès de Castro, Maradona și Caravaggio.

Cărți: *Efemeriada* (2000, Libra); *Balul fantomelor* (2000, RAO, reeditare Humanitas, 2009); *Bazar bizar* (2004, Mașina de scris, reeditare Humanitas, 2007); *Fanionul roșu* (2005, Humanitas, Premiul Ioan Chirilă pentru cea mai bună carte de sport a anului); *Ghidul nesimțitului* (Humanitas, 2006); *Fie-ne tranziția ușoară: Mici rostiri cu tâlc* (Humanitas, 2006); *Mi-e rău la cap, mă doare mintea: Noi perle de tranziție* (Humanitas, 2007); *Cu inima smulsă din piept* (Humanitas, 2008); *Răcani, pifani și veterani* (coord., Humanitas, 2008); *Dintre sute de clișee: Așchii dintr-o limbă tare* (Humanitas, 2009); *Fluturele negru* (Humanitas, 2010); *Toamna decanei: Convorbiri cu Antoaneta Ralian* (Humanitas, 2011), *Astăzi este mâinele de care te-ai temut ieri* (Humanitas, 2012); *Maimuța carpatină* (Humanitas, 2013); *Muște pe parbrizul vieții: Nou catalog de perle* (Humanitas, 2014); *Noi vorbim, nu gândim: Nouă colecție de perle românești* (Humanitas, 2015); *România în 7 gesturi* (Humanitas, 2015); *Povești de dragoste la prima vedere* (coautor, alături de Ioana Pârvulescu, Gabriel Liiceanu, Ana Blandiana și Adriana Bittel

– Humanitas, 2015); *Cum gândesc politicienii* (Humanitas, 2016); *Aștept să crăpi (de astăzi, în prime time)* (Humanitas, 2016); *Am fost cândva femeie de onoare și alte povestiri* (Humanitas, 2017); *Cartea râsului și a cercetării (Ce se întâmplă cu creierul dacă înveți cuvinte noi în timp ce faci sex)* (Humanitas, 2017); *Două mături stau de vorbă: Scene românești* (Humanitas, 2018).

Credeți că PSD-ul nu sesizează unul dintre marile pericole pe care ne paște? – **Călin Popescu-Tăriceanu**

În vacarmul care se vede pe imagini, nu îți dai seama cu ușurință dacă strigă sau nu strigă. – **Sebastian Cucoș, șeful Jandarmeriei române**

Nu mă regăsesc printre acești oameni și nici ei printre mine. – **Ilie Năstase**

Ca (și) prefață

Din capul locului: titlul de deasupra e cu bună știință incorect. Cel al cărții, la fel. Cele două formule provin – de data asta fără bună știință, ci mai degrabă cu neștiință – de la oameni de frunte ai partidului celui mai numeros și mai puternic al României. „Orice om îi este teamă (de o plângere penală)” îi aparține premierului Viorica Dăncilă. „Ca și” în loc de „ca” este țopenia predilectă a președintelui PSD Liviu Dragnea. („Ca și evoluție, PSD a evoluat binișor ca și cotă de încredere.”) Să existe vreun risc de contaminare a celor care vorbesc cum se cuvine prin expunerea la aceste două titluri? Puțin probabil. Cine își cunoaște limba nu va avea de suferit. Celorlalți (sau „ceilalți”, conform Vioricăi Dăncilă) nu li se va părea nimic nelalocul lui „ca și formulă” (conform lui Liviu Dragnea). În fond, la fel s-a întâmplat cu *Decât o revistă*: unii s-au amuzat, alții n-au observat nimic în neregulă. Aici, Liviu Dragnea face parte din a doua categorie. Ca dovadă, i se pare normal să spună „Am variantă de rezervă decât dacă voi fi omorât” sau „Deocamdată avem decât un nume și un chip”.

Orice om îi este teamă apare cam la jumătatea mandatului încredințat PSD-ului de votanți la alegerile generale din îi decembrie 2016. Cartea aduce o veste bună la braț cu alta proastă. Vestea bună: cum-necum, sunt pe punctul să treacă doi ani de guvernare PSD. Vestea proastă: ne mai așteaptă doi. Sigur, nemulțumiții au oricând la dispoziție varianta plecării din țară. E, de altfel, soluția pe care le-o recomandă, la un alt nivel, primarul Sectorului 3, Robert Negoiță, celor iritați de betonarea parcurilor, de asfaltarea spațiului verde și de transformarea sectorului în rezervație de borduri: „Nu vă place, mutați-vă în alt sector”. Replica are origini bine definite. Asta auzeam în

copilăria comunistă (cei care am avut parte de așa ceva) în autobuzele aglomerate: „Nu-ți place, ia-ți mașină mică”.

Multor români nu le place, așa că-și iau mașină mică. Altfel spus, părăsesc România și își duc viața în locuri unde cred și speră că le va fi mai bine. Dintr-un studiu întreprins de Fundația Romanian Business Leaders și citat de Digi 24 pe 5 iunie 2018 se poate afla că, doar în ultimul deceniu, au plecat din țară 3,4 milioane de oameni. Fenomenul se apropie de amploarea exodului. Și nu e vorba de *brain drain*, de plecarea creierelor care aleg să practice medicina, informatica sau matematica pe bani buni afară. Nu. Pleacă de-a valma șoferi și profesori, sudori și țărani, ingineri constructori și moașe, gimnaști și veterinari, chelneri și arhitecți. Pleacă și angajați, dar și șomeri. Hemoragia întristează nu doar prin dimensiuni, ci și prin lipsa de reacție a guvernului. Marii angajatori din România apasă degeaba pe butonul de alarmă când spun că plecarea în masă creează un deficit al forței de muncă de natură să producă efecte la nivelul unei crize financiare, dacă nu mai grave. În plus, statisticile arată că foarte puțini dintre cei care pleacă sunt dispuși să revină. O fac cei care nu se adaptează noului mediu și cei nevoiți să se întoarcă din cauza unei urgențe familiale.

3,4 milioane? Cam de opt ori cât populația Maltei sau a Islandei, de șase ori cât a Luxemburgului și de trei ori cât a Ciprului. Suficient ca să întemeiezi un stat paralel.

Asta dacă nu te cheamă Ioan Rus. În acest ultim caz, concluzia este următoarea: „România are trei milioane de oameni, să zicem, din forța activă în acest moment în Occident. Dintre care vreun milion sunt fierari-betoniști, fierari și așa mai departe. Lucrează în construcții, autostrăzi, prin Europa. Au, poate, 1.500 de euro salariu. O spun foarte direct. De banii ăștia, copiii se fac golani acasă și nevastă-sa *(sic)* curvă. Din 700 de euro vin

acasă jumătate.” Ulterior, reacțiile furibunde de pe rețelele de socializare îl fac pe Rus să se replieze. „Nu am vrut să spun asta. Îmi cer scuze celor care au înțeles așa.” Fostul ministru nu știe că metoda optimă de agravare a gafei e să încerci s-o dregi. Dacă ar fi știut, s-ar fi abținut să mai deschidă gura pe tema în chestiune.

PSD câștigă fără dubii alegerile din 11 decembrie 2016, fructificând candoarea unei bune părți de electorat și dezinteresul celor care nu se prezintă la urne. Li se adaugă disciplina de partid a electoratului fidel, episoadele de turism electoral cu autocarul dintr-o secție în alta și acțiunile de propagandă ale primarilor și ale unora dintre membrii clerului. Însă dincolo de accidente și incidente, succesul PSD nu poate fi pus la îndoială, după cum arată comunicatul Biroului Electoral Central la o zi după ce se încheie numărătoarea voturilor. La Senat, situația se prezintă astfel: PSD obține 45,67% din voturi (67 de mandate) și este urmat de PNL cu 20,41% (30 de mandate), USR cu 8,92% (13 mandate), UDMR cu 6,24% (9 mandate), ALDE cu 6% (9 mandate) și PMP cu 5,65% (8 mandate). Situația arată cam la fel la Camera Deputaților: PSD are 45,47% din voturi (154 de mandate) și este urmat de PNL cu 20,04% (69 de mandate), USR cu 8,87% (30 de mandate), UDMR cu 6,18% (21 de mandate), ALDE cu 5,62% (20 de mandate), PMP cu 5,34% (18 mandate), pentru ca 17 mandate să revină minorităților naționale.

Vorba unui fotbalist celebru, „rezultatele cântă” pentru PSD.

Ce vine după victoria partidului? Înfrângerea țării. Paradoxul nu e subtil, ci amar. Majoritatea celor care votează PSD o duc mai prost după decembrie 2016, chiar dacă guvernul croiește statistici trandafirii, care-i asigură pe români că sunt pe coama valului de bunăstare. Procedeul nu e nou. Nicolae Ceaușescu își punea supușii să-i

aplaude aberațiile despre „noile culmi de progres și prosperitate”, în condițiile în care românii se înșirau la cozi la mâncare de cu noaptea, trăiau în frig, li se întrerupea curentul electric, li se interziceau drepturi fundamentale și erau ținuți cu forța în țarcul cu sârmă ghimpată al comunismului. Guvernul împinge în față statistica pe post de alibi. Vezi Doamne, România are o creștere economică de 7%. În acte, așa o fi. La piață, lucrurile se schimbă. Chiar și cei care au salarii mai mari constată că pot cumpăra mai puțin, nu mai mult. Pe lângă asta, câteva lufturi de calcul pun o parte dintre români în ipostaza de cobai ai salariilor. Pe hârtie ei au lefuri mai mari, în cont primesc mai puțin ca înainte. De mirare? Deloc, câtă vreme politica salarială și cea fiscală îi au la comenzi pe Lia-Olguța Vasilescu și Darius Vâlcov.

Scăderea puterii de cumpărare e doar unul dintre efectele triumfului în alegeri al PSD. Sigur, e cel care-l doare cel mai rău pe fidelul de rând, căruia puțin îi pasă de predictibilitate, sustenabilitate și alte găluști de lemn. Grija lui e să-i ajungă banii până la următorul salariu. Pentru asta a votat PSD, nu pentru integrarea în spațiul Schengen. Pentru asta a urmat sfatul popii și al primarului. Pentru asta s-a bucurat de punga de zahăr și de litrul de ulei. Pentru asta și-a convins vecinul, dacă, dintr-o scăpare organizatorică, popa și primarul au uitat să-l viziteze.

Cum însă nu totul ține de stomac, victoria PSD în alegeri continuă și cu alte înfrângeri pentru cei care, nepierzându-și discernământul, știu să judece cu mintea lor. Una dintre ele ține de nivelul jalnic al multor miniștri, incompetența lor revoltătoare sau, uneori, reaua lor intenție flagrantă. Cealaltă se leagă de asaltul asupra justiției. Împreună, cele două simptome ale derivei riscă să scoată țara de pe orbita vest-europeană și s-o retrimită într-o vecinătate greu de dus, în ciuda pansamentelor retorice ale guvernanților și ale asigurărilor de

europenitate pe care le dă la Bruxelles și la Strasbourg, prin interpret, actualul premier și fostul europarlamentar Viorica Dăncilă. Dăncilă este al treilea prim-ministru în doi ani de guvernare PSD, după ce starostele politic al partidului, Liviu Dragnea, îi sacrifică pe Sorin Grindeanu și pe Mihai Tudose în momentul când îi simte că încearcă să se desprindă din sforile cu care sunt manevrați. Personalitatea se plătește în PSD. Personalitatea, în schimb, te ajută să urci. Iar Viorica Dăncilă este aici exemplul perfect.

Actualul premier nu e singurul caz de impostură galopantă al guvernelor PSD de după îi decembrie 2016. Există sau au existat în structura executivului o serie de alți demnitari care ilustrează, prin simplă apariție, dizolvarea criteriilor de valoare și competență, precum și înlocuirea lor cu criteriul unic al fidelității față de șef. Altfel, ar fi nevoie de o suplețe mai mare decât a Olgăi Korbut la șaisprezece ani ca să pricepi cum pot fi miniștri personaje ca Dănuț Andrușcă, Liviu Pop, Florin Iordache, Ioana Bran sau Valentin Popa. Spre a nu mai pomeni de dublul rol de consilier al premierului și de arhitect al politicii fiscale jucat de condamnatul penal Darius Vâlcov. Adevărat, uluirea ți se atenuează când îți aduci aminte că președinții ambelor camere ale Parlamentului au probleme cu legea și că au existat în istoria recentă a României condamnați care au devenit sau au redevenit primari chiar pe durata detenției. Să-ți faci campanie electorală din celulă, asta da, democrație originală. N-ar fi de mirare ca, la un moment dat, candidații la funcții publice să fie *obligați* să aibă minimum o condamnare în palmares. Cu executare, de bună seamă.

Atacurile împotriva justiției au făcut obiectul unor cărți din categoria *Noaptea, ca hoții!* de Ramona Ursu și au produs reflexe de veghe civică de tip „Vă vedem din Sibiu” sau #Rezist. Piața Victoriei s-a umplut în iarna lui 2017, în vara lui

2018 și în general de câte ori a fost nevoie să li se strige guvernanților că duc lucrurile într-o direcție greșită de dragul câtorva zeci de infractori gata să facă orice (inclusiv să arunce România în haos și să-i compromită traiectoria internațională) ca să-și salveze pielea. Pe 10 august 2018, jandarmii i-au gazat pe protestatari, cu complicitatea ministrului de Interne Carmen Dan și a prefectului Speranța Cliseru. Schimbarea din funcție a procurorului-șef al DNA Laura Codruța Kövesi și eforturile de impunere a ordonanțelor referitoare la amnistie și grațiere, împreună cu prestația scandaloasă a miniștrilor Florin Iordache și Tudorel Toader, au provocat reacții acide din partea organismelor europene și a câtorva dintre ambasadele importante de la București.

Toate astea se știu. Altele se bănuiesc. Una dintre bănuieli vizează referendumul desfășurat pe 6–7 octombrie 2018, a cărui miză pare să fie mai importantă decât redefinirea familiei. În ochii anumitor observatori ai fenomenului politic, referendumul a fost repetiția generală pentru alegerile din 2019. A nu se uita de misiunile de propagandă ale primarilor PSD și ale preoților, îndeosebi ale celor din mediul rural. A nu se uita de perdelele de fum de tip „Statul Paralel le dă bani românilor ca să boicoteze referendumul” și de intoxicările caraghioase, din categoria „Dacă nu vă prezentați la vot, vin homosexualii și vă fură copiii” (homosexualii de azi sunt, într-un fel, urmașii legionarilor din iunie 1990 ai lui Ion Iliescu). A nu se uita de renunțarea la numărătoarea electronică a voturilor, un fapt despre a cărui gravitate nu s-a scris îndeajuns.

Încă nu se poate vorbi limpede despre reinstaurarea dictaturii în România după 2018. În schimb, despre democratură se poate vorbi. PSD în general și Liviu Dragnea în special își doresc o democrație epidermică, dar cu o parte din centrii nervoși paralizați. Ținta lor principală rămâne

supunerea justiției, transformarea ei într-un instrument dăncil – pardon, docil –, care să le permită să comită abuzuri fără teama de sancțiune. În aceste condiții, românii vor avea în continuare jambon Serrano în magazine și Coca Cola în frigidere. Vor putea pleca și de-acum încolo (cei care își permit) în concedii mediteraneene sau în expediții în jurul lumii. Vor veni în concert la București sau la Cluj, Metallica și alte trupe. Vom avea Untold și TIFF. Vor exista baruri de noapte, saloane de bowling, bordeluri, restaurante italienești și Centrul Vechi. Mamiferul din noi, vorba lui Cătălin Teniță, va fi ținut sătul și vesel. Iar reflexele de conștiință i se vor toci. Sau poate nu.

În materie de manipulare, PSD a izbutit să depășească recordurile fixate pe vremea FSN-ului și chiar înainte, când Teodor Brateș și alte flașnete ale televiziunii publice somau lumea să rămână acasă, ca să nu dea nas în nas cu teroriștii. PSD și-a anexat câteva posturi TV și are credit nelimitat la o serie de site-uri gata să împrăștie orice minciună li se comandă. Niciun obraz nu roșește când posesorul lui declară sau scrie că Dacian Cioloș este fiul nelegitim al lui George Soros. Că același miliardar este și tatăl real al Laurei Codruța Kövesi. Și că tot el se ocupă de finanțarea protestatarilor (nu a protestanților, doamnă premier, aceia sunt altceva) strânși în fața guvernului, ba chiar și a animalelor lor de companie. Antena 3, România TV și www.luju.ro secretă toxine în serie și aruncă o cortină de minciuni peste țară. Pentru lămurire, e suficientă menționarea câtorva titluri de articole ale acestuia din urmă, de la începutul lui octombrie 2018. Iată-le: „Premierul României l-a nenorocit pe Timmermans”, „Klemm pus cu botul pe labe”, „România sub asediu”, „Zdreanță mai stă o tură”, „Obraznicul ambasador”. Ce-or avea de spus Liviu Dragnea și Călin Popescu-Tăriceanu despre

distanța dintre aceste titluri și realitate? Dacă există un Stat Paralel, nu cumva fondatorii lui se numesc Dan Voiculescu, Răzvan Savaliuc, Mihai Gâdea și alți chirurgi plastici ai adevărului?

În ce privește site-ul www.socialistul.com, el face din *România Mare* o publicație de ținută. Într-un articol intitulat „Ipoteză cutremurătoare: Kövesi este fiica lui Soros. Asemănările sunt izbitoare", autorul – anonim de atâta curaj – delirează astfel:

> „Unul dintre cele mai ascunse secrete ale masonilor este pe cale să devină public. Surse de încredere bine intenționate au dezvăluit cel mai mare secret al miliardarului maghiaro-american George Soros. Mesaje codificate ale acestuia au ajuns din greșeală în mâinile unor cetățeni onești, care le-au făcut publice. Se pare că fiica preferată a lui Soros ar putea fi Laura Codruța Kövesi, pusă în fruntea statului pentru a-l ajuta pe miliardar să pună mâna pe bogățiile României. Planul secret este ca, unul câte unul, marii patrioți care i-au stat în cale – Dragnea, Udrea, Mazăre, Șova, Hrebenciuc, Giovanni Becali și mulți alții – să fie înlăturați și aruncați în închisoare. Ancheta unor patrioți imparțiali din PSD a descoperit o copie veche a certificatului de naștere al Laurei Codruța Kövesi, care conține niște semne ciudate, de origine necunoscută, o dovadă incontestabilă că ceva nu este în ordine cu această femeie. De altfel, s-ar părea că al doilea prenume, Codruța, a fost adăugat tocmai peste porțiunea de unde s-a șters din certificat cuvântul «Soros».

> Și asemănările fizice sunt uimitoare. Sutele de experți în tehnica facială care au analizat fețele lui Soros și Kövesi au ajuns la aceeași concluzie. Figurile celor doi conțin exact aceleași elemente faciale și chiar în același număr! Toți au dedus clar că cei doi, Soros și Kövesi, se potrivesc genetic în proporție de peste 99,5%! În zilele următoare, Soros își va activa haitele de corporatiști plătiți cu bani grei, care stau acum ascunși în vizuinile lor călduroase din Pipera și așteaptă un semnal de atac asupra ultimei redute care stă în calea diabolicului plan, și anume partidul românilor cinstiți, PSD, și curajosul său guvern condus de domnul Liviu Dragnea. Dezvăluirile unor vameși au semnalat că patru camioane mari cu bani venind din Ungaria au ajuns deja în București, iar corporatiștii corupți, care stau toată ziua și plimbă maușii aiurea în toate direcțiile, au format deja listele obligatorii de prezență la proteste."

Nota nr. 1: De dragul cititorilor, am periat ortografia din text.

Nota nr. 2: „Maușii" este pluralul articulat al lui „mouse". Aviz ignarilor de la Merriam Webster: pluralul lui *mouse* nu este *mice-,* ci „mauși".

Nota nr. 3: A zis dom' director că, dacă suntem cuminți, ne pune și apă în bazin.

Pe site-ul www.socialistul.com se pot găsi o mulțime de alte aberații împănate cu precauții de tipul „se pare că" sau „ar putea fi", precum și cu vadimisme gen „ancheta unor patrioți imparțiali". Iată câteva: „Cum au furat realizatorii serialului *Games of Thrones* istoria dacilor și au transformat-o într-un succes răsunător, cu încasări de miliarde de dolari"; „Românii au testat cu succes prima

armă termobarică din lume. România ar putea deveni în câțiva ani o superputere militară"; „De ce bea regina Angliei doar vin românesc? Motivul este uluitor"; *et pour la bonne bouche:* „Testele de la Vatican confirmă că românii sunt cei mai apropiați genetic de îngeri". (Asta nu-i rău. Măcar ne ia dracul mai la urmă – *n.m.)*

E de râs, bineînțeles. Sunt inepții care nu se ridică nici măcar la gradul de *fake news.* Și veți spune că doar un candid irecuperabil ar putea să le creadă. Așa să fie? Mai țineți minte câți români au format cozi de zile și nopți, convinși că dacă-i dau un leu lui Ioan „Caritas" Stoica vor primi opt lei, iar dacă-i vor da un milion vor primi opt milioane? Și câți și-au pus perdeaua la geam și lumânarea la căpătâi, încredințați că eclipsa din 1999 a fost prefața scrisă de Dumnezeu însuși pentru *finis mundi?*

Cum spuneam, ne mai așteaptă doi ani de guvernare PSD. Poate chiar mai mulți, dacă absenteiștii vor continua să meargă la munte în ziua Z, iar naivii vor continua să înghită gogoși și să-și primească ploconul electoral. Prin urmare, nu e lipsit de sens să observăm mai de aproape cum arată cei care ne fac agenda. Cum se văd și cum ne văd. Cum acționează și cum se exprimă. Asta înseamnă că *Orice om îi este teamă* poate fi citit ca un fals tratat de rele practici politice, economice, fiscale și – ei bine, da – retorice. E o carte care se cere așezată sub semnul lui „Așa, nu" și care explică de ce e bine să fim pregătiți pentru noi decepții.

În ultimii doisprezece ani am antologat entorsele de limbaj ale oamenilor de pe scena publică din România în cinci volume: *Fie-ne tranziția ușoară, Mi-e rău la cap, mă doare mintea, Muște pe parbrizul vieții, Noi vorbim, nu gândim* și *Cum gândesc politicienii (Cum? Gândesc politicienii?).* Cu excepția ultimei, rezervată oamenilor politici, volumele au adunat nerozii și stupizenii din

muzică, sport, cultură, educație, finanțe, sex, sănătate, turism, istorie, religie, relații de familie etc. Au fost însă volume în care contribuția mea a constat în trei-patru pagini de prefață și în strângerea și sortarea materialului. Atât. Fără adaosuri. *Orice om îi este teamă* arată altfel. Materia primă e prestația publică a partidului (de fapt, a coaliției) de guvernământ, însă vine însoțită de interpretări personale, chiar de analize pe text. După o rețetă folosită în a doua parte din *Cartea râsului și a cercetării,* trec la început citatul și autorul, iar apoi îl comentez. Ironic, desigur. Dreptul de-a (te) amuza încă e în picioare, chiar dacă nu se poate ști pentru cât timp.

În încheiere, câteva precizări.

Prima: chiar dacă în subtitlu am scris „un partid”, am acordat ce i se cuvine și partenerului de coaliție al PSD, ALDE. Nu mult, conform importanței și alonjei. Până la urmă, dacă sunt partenere la guvernare, cele două entități merită să coboare împreună și în ridicol.

A doua: două capitole sunt rezervate tot atâtor personaje politice: Viorica Dăncilă și Petre Daea. Vă veți dumiri de ce, dacă n-ați făcut-o deja.

A treia: deși premierul are un capitol doar al lui, mi-am permis să-i plasez o spusă și în capitolul rezervat justiției. Întâmplător sau nu, e chiar spusa care dă titlul cărții.

A patra: enunțurile comentate în *Orice om îi este teamă* nu au apărut în niciunul dintre cele cinci volume menționate ceva mai devreme.

Sper să râdeți. Și să vă indignați.

R.P.

MEDITAȚII LA DĂNCILEZĂ

Vasilica-Viorica Dăncilă este premierul României cu începere din 29 ianuarie 2018. Este prima româncă numită în această funcție. România se alătură astfel țărilor care au sau au avut prim-miniștri de sex femeiesc. La rândul ei, Viorica Dăncilă se poate mândri cu intrarea într-o galerie care le cuprinde, printre altele, pe Margaret Thatcher și Édith Cresson, pe Golda Meir și Tansu Ciller, pe Indira Gandhi și Milka Planinc, pe Benazir Bhutto și Helen Clark, pe Beatriz Merino și Iulia Timoșenko. Avem de-a face, prin urmare, cu un premier-premieră. În același timp, avem de-a face, probabil, cu cel mai prost vorbitor public român în această funcție de la Chivu Stoica încoace. Și, nu în ultimul rând, cu un personaj capabil să manifeste o asemenea obediență față de șeful de partid (care, nu întâmplător, o caracterizează drept „neconflictuală”), încât ajunge să i se spună „Viorica Docilă”.

Asta n-o oprește pe Alina Mungiu-Pippidi să explice, pe postul public de televiziune, că de vină nu este cea care comite boacănă după boacănă, ci pricinoșii care observă și ironizează: „Mie nu-mi place cum este înjurată doamna Dăncilă, am mai spus și spun, bărbații nu sunt înjurați ca femeile atunci când obțin poziții și cei care se simt mândri că se simt superiori *ei* sunt în realitate niște mizerabili, ăsta-i adevărul. Nu i-am auzit vorbind cu curaj în timpul lui Năstase! Nu auzeai pe nici unui piuind pe aici, iar eu nu puteam să apar la nicio televiziune pentru că, vorba aceea, făceam mare scandal. Acuma, astăzi, sunt toți extraordinar de bravi, toți știu limba română mai mult ca ea. Dacă m-aș pune eu pe ei cu limba lor română, ar fi toți în aceeași poziție față de mine cum sunt ei față de ea. Atunci când se creează haită contra cuiva, să nu facem parte din haita asta”.

Semnatarul acestor rânduri o așteaptă pe Alina Mungiu-Pippidi la o întrecere pe teme de limba română, însă doar dacă arbitrul întrecerii se angajează sub jurământ să asigure păstrarea distanței între concurenți. *Pusul pe celălalt* nu promite aici erotism și, în general, nimic bun. Poate să confirme și lumpendiaspora.

„Sfinția voastră, I'm glad for this opportunity.”

Pe 11 mai 2018, cu pasul prin străchini călcând, Viorica Dăncilă i se adresează în această ciulama bilingvă papei Francisc I, într-un *ying* și *yang* de ținută: premierul român în negru, ca mireasa din filmul cu Jeanne Moreau, papa în alb. Salutul romglez al Viorică Dăncilă trimite la cântecul de largă respirație internațională *„À coté d'un* car cu boi / *Je chantais* dintr-un cimpoi”. Cei care nu au văzut *Mireasa era în negru* pot recurge, pentru comparații privind toaleta premierului, la *Văduva neagră,* cu o Theresa Russell pe cât de apetisantă în 1987, pe atât de asasină. De altfel, încă din clipa întâlnirii cu premierul României, papa Francisc pare îngrijorat. E posibil să fi văzut ambele filme și să-și fi ridicat singur nivelul de alertă. Ceva se întâmplă, cu siguranță. Ochii lui îndeobște blânzi caută pericolul în jur. Ținuta altădată fermă e șovăielnică. Paloarea îi îmbracă obrajii, mâinile abia își stăpânesc tremurul. Costumată așa, Viorica Dăncilă pare o versiune umană a lui *Mantis religiosa,* călugărița din familia Mantidaelor care își devorează partenerul după fecundare. Sigur, insecta propriu-zisă e verde, pe când premierul se înfățișează privirilor în negru, dar există situații când sensul figurat îl acoperă pe cel propriu. Iar aceasta e, se vede treaba, una dintre ele.

Numai că aparențele continuă să înșele – chiar și la Vatican, chiar și în primăvara lui 2018. De altminteri, simpla legitimare a Vioricăi Dăncilă ca prim-ministru confirmă această vorbă veche. Când dai cu ochii de ea, șefa guvernului de la București pare orice, numai ce e nu. Ai putea să pariezi că ai de-a face cu o taxatoare din tramvaiele anilor 1970, cu un lider de grupă sindicală de la „Antilopa”, cu o modelatoare de cocă pentru covrigi sau cu o muncitoare de la filatura de mătase. Vasilica Dăncilă dispune de toate datele cuiva care *nu are cum* să fie premier. Ea suferă

tocmai la capitolele la care s-ar cuveni să exceleze – ținută, exprimare, dezinvoltură, cultură generală etc. Să faci dintr-o asemenea persoană conducătorul unui executiv european pare, de la distanță, un capriciu de om sadic. De aproape, mișcarea are, după cum se dumiresc destul de repede românii, cu totul alte explicații.

Cu ochii papei Francisc I ațintiți asupră-i, Viorica Dăncilă își îngână formula de salut ca un școlar nesigur pe răspuns: încet, șovăielnic, solicitând la maximum Sfântul Timpan. Formula în sine e un kitsch care se abate de la protocol fie din cauza tracului (alibiul etern al premierului), fie fiindcă niciun consilier nu i-a explicat ce și cum, fie din cauză că premierul e incapabil să prelucreze cu folos informațiile primite din jur. În fond, nu mai e mult până când, ajunsă la Podgorica, Viorica Dăncilă își exprimă bucuria de-a fi aterizat la Pristina, făcând trei boacăne în șapte cuvinte. Revenind la formula inaugurală, ea începe în română și se încheie în engleză, ca o autostradă din România care, după câteva zeci de kilometri, devine drum național. E destul de rău, dar nu îndeajuns. Corolarul stă cuibărit între neputința premierului de-a distinge între „sfinție" și „sanctitate". Mai pe șleau, între preot sau episcop și papă. Sigur, i s-ar putea recomanda premierului, măcar pentru etichetă, serialul *The Young Pope,* difuzat deja de câteva ori pe HBO, însă persistă temeri că singurul lucru pe care l-ar reține Viorica Dăncilă de acolo e că, papă fiind, Jude Law bea Coca Cola și – piei, Satană! – fumează.

A, da. Adresarea corectă este *Your Holiness* sau *Holy Father.*

Până la urmă, cât de simplu i-ar fi fost totuși premierului să evite momentul delicat al salutului în două limbi. Era suficient să apeleze la cunoștințele de italiană ale colegei sale de partid și de guvern, Lia-Olguța Vasilescu. Dacă în franceză ministrul Muncii comandă pas de defilare

tramvaielor, italiana domniei sale curge mai ceva ca Ozana lui Creangă și împletește dulceața cântecelor de la San Remo cu vorbele de amor ale Claudiei Cardinale și declarațiile de presă ale selecționerului Roberto Mancini. Prin urmare, Viorica Dăncilă trebuia doar să-și roage colega să-i traducă două-trei fraze în italiană, iar apoi să le învețe pe de rost în avion, să le repete gospodărește în drum spre Palatul Apostolic din Vatican și să i le recite papei. Curat, eficient, european.

Dacă are probleme de etichetă, protocolul prim-ministerial strălucește, în schimb, în privința darurilor simbolice pe care le aduce Viorica Dăncilă la Vatican.

Oferta pentru Sfântul Scaun e literalmente fabuloasă. Privirea Serenisimului în momentul când i se deslușesc tainele fiecărui cadou *made în Romania* face toți banii. Papa Francisc schițează câteva zâmbete care capotează în rictusuri, iar la un moment dat exercită un control aspru asupra musculaturii faciale, ca să nu-l apuce râsul. Dacă se va pune vreodată problema beatificării pontifului născut în Argentina, unul dintre argumentele pro va fi, fără discuție, felul cum a izbutit să facă față minutelor de *tête-à-tête* cu premierul român. Minute pe care, la numărătoarea paralelă, Viorica Dăncilă le consideră 45, pe când site-ului italian asknews.it îi ies la socoteală doar 24. Cine numără mai bine nu e greu de ghicit. Nu de alta, dar, decolând de pe pista realității, premierul anunță imediat după întoarcere, în direct la Antena 3, că papa urmează să viziteze România în februarie 2019. Reacțiile sunt imediate. Francisc Doboș, purtătorul de cuvânt al Arhiepiscopiei Romano-Catolice București, precizează că, în momentul când se va stabili o astfel de vizită, „anunțul va fi făcut simultan de cele două părți: Statul Vatican și Președinția României”. Ceva mai puțin cordial, președintele Klaus Iohannis preferă

bobârnacul: „Dați-mi voie să cred că nu a înțeles doamna foarte bine despre ce s-a vorbit acolo”.

Cine a pierdut momentul cadorisirii are ce să-și reproșeze. Asta fiindcă Viorica Dăncilă nu se prezintă cu mâna goală în fața papei. O, nu! Premierul aduce mai mult decât capra pentru cei trei iezi, după cum urmează: semințe de castravete amar Rodeo, semințe de castravete cu țepi Tempus, semințe de ardei iute lung Decebal, semințe de tomate Buzău 1600, semințe de ceapă albă de Buzău, semințe de leuștean Topaz și semințe de busuioc violet Serafim. („Un meniu întreg”, îi scapă în glumă papei.) Nu există legătură între busuiocul violet și flacăra violet, cu atât mai mult cu cât Mircea Geoană nu mai candidează. Această parte a cadoului pentru papă este… rodul, căci altfel nu i se poate spune, strădaniilor unui cercetător notoriu, cu un nume deloc legumicol: inginerul și preotul Costel Vânătoru, de la Stațiunea de Cercetare pentru Legumicultură Buzău. Amănuntul are rostul lui, câtă vreme același cercetător va face, după câteva luni, declarații pasionante despre nimeni alta decât tuta absolută (nu, nu e ce sau cine credeți).

Lista cadourilor nu se încheie aici. Nici a semințelor. Premierul îl mai împroprietărește pe papa Francisc cu niște semințe de legume și plante din soiuri tradiționale românești și cu un puiet de măr Florina, pe care Serenisimul e poftit să le sădească, dacă binevoiește, în grădina Castelului Gandolfo. Puietul Florina ține locul puietului Belina, pe care delegația română găsește de cuviință să nu-l propună spre sădire atât de departe de Teleormanul natal. În fine, Viorica Dăncilă îi mai oferă celui care o primește în audiență un stilou personalizat, pe care e trecut numele destinatarului. Modelul stiloului este Poenari Majestic Blackwood și, asigură Guvernul într-un comunicat oficial, obiectul a fost confecționat manual, din lemn, la atelierele din Suceava.

E prematur să aproximezi când va vizita papa Francisc I România. Există rigori de calendar și de protocol care fac imposibil pronosticul. Cu toate acestea, Viorica Dăncilă are la dispoziție o metodă de atragere a papei în țara noastră pe care n-o găsești altundeva. În corespondența oficială, premierul nu trebuie decât să amintească de cele șase clopote pentru Catedrala Mântuirii Neamului care au pe ele figura înalt Prea Fericitului Daniel. În fața unei atât de profunde probe de smerenie, e de presupus că papa își va lua singur bilet la primul zbor de pe Fiumicino pe Otopeni. Spre a dezbate chestiunea chipului cioplit cu Exagerat de Satisfăcutul Întâi Stătător al Bisericii Ortodoxe Române.

„În cursul anului 2017, adversarii PSD au pus la bătaie un discurs alarmist pentru a contesta acest program care, vă spun sincer, nu a făcut bine României."

„Acest program" este, firește, programul de guvernare, despre care rostitoarea are grijă să amintească și dacă o întrebi cât e ceasul. Este una dintre cele două sintagme preferate ale Viorícăi Dăncilă, alături de „în anul Centenarului". Și e firesc ca premierul să țină la aceste formule, câtă vreme nu-i pun niciun fel de probleme. Sătulă până peste cap de cuvinte care se scriu și se pronunță altfel decât știe dumneaei, șefa guvernului ține la expresiile în cauză ca Diego Armando Maradona la cele două ceasuri purtate (unul pe stânga, unul pe dreapta) în calitate de selecționer al Argentinei. După atâta „anexare pe prevenție", „imunoglobină", „privelegiu", „premordiale", „Brixit", „dezabilităţi" și „preşedenţie", iată în fine două teste de lexic pe care Viorica Dăncilă le trece fluierând. Acum să-i vadă pe neisprăviții de la DexOnline și pe infamii

lor colegi lor de la www.bihon.ro, alias *Bihor Online.*

Cum, nu știți? Pe 19 iulie 2018, ziarista Oana Farcaș de la *Bihor Online* informează publicul despre inițiativa celor de la DexOnline, prin care aceștia din urmă pun la cale o destabilizare de pură extracție sorosistă. După o întrebare aproape retorică – „Dacă ești neconflictual, cum poți avea permanent conflicte cu limba română?” –, naziștii gramaticali vin cu următoarea ofertă: „Îl vom premia (cu un tricou DexOnline) pe primul utilizator care reușește să descopere o filmare cu prim-ministrul actual al României în care acesta să vorbească trei minute (fără întreruperi) fără să aibă greșeli de exprimare sau de logică”. Vorba lui Charles de Gaulle: *Vaste programme, en effet!*

Dacă nu e tratat ca o neglijență, enunțul Vioricăi Dăncilă poate să trimită la vechea vorbă „Gura păcătosului adevăr grăiește”. Multe rostiri ale politicienilor au această particularitate. Admițând însă că e vorba de o scăpare și că premierul nu a vrut să spună ce a spus, greșeala sa de topică vine să confirme teoriile tuturor celor care susțin că nu poți să gândești îngălat și să te exprimi cristalin. Gândul și expresia lui sunt strâns legate. Prin urmare, un om care gândește prolix se va exprima pe măsură. Sunt foarte puține cazurile când o minte diamantină e boicotată de un trac atât de mare, încât rostirea ideii se face anevoie, caraghios și inexact. Categoric, Viorica Dăncilă nu face parte din acest cerc restrâns. Și nu fiindcă n-ar avea trac, ci fiindcă tracului i-ar fi greu să descopere ce anume trebuie torpilat. Relația dintre premier și idee e fragilă ca un bebeluș născut după o gestație de douăzeci și trei de săptămâni. Ca Juniper din cartea soților Kelley și Thomas French (Editura Publica, 2017).

Declarația Vioricăi Dăncilă despre programul ei de guvernare care „nu a făcut bine României” cheamă la viață amintiri mai vechi sau mai noi.

Una e din 21 iunie 2018, când un membru al organizației PSD Constanța, un om mai sincer sau mai prost orientat în frază decât e cazul, postează pe Facebook următorul text: „Organizația Județeană a Partidului Social Democrat Constanța este mai solidară ca oricând cu președintele Liviu Dragnea și conducerea legitimă a partidului în încercarea de destabilizare împotriva unei țări aflate pe drumul său”. Sesizată asupra boacănei din enunț, organizația revine și modifică în grabă. „În încercarea de destabilizare” devine „împotriva încercării unora de destabilizare”. Din păcate pentru autorul postării, o mulțime de oameni apucă să citească enunțul inițial înainte să se producă intervenția corectoare. Mulți sunt convinși că la mijloc se află o simplă stângăcie de exprimare. Mulți, dar nu toți. Există chiar hâtri care comentează decizia de condamnare a lui Liviu Dragnea printr-un afectuos „Mulți ani primească!”.

A doua amintire e veche, din clasa a unsprezecea. Pe la sfârșitul anilor 1970, predă la Liceul de filologie-istorie Ion Creangă o profesoară de geografie cunoscută drept „doamna Dobrescu”. Prenumele doamnei este, cum se spune, *anybody's guess.* Poate doar colegii de cancelarie să i-l știe. Elevii nu au acces la această informație. Dar asta nu contează. Pentru niște filologi în devenire, orele de geografie sunt un răsfăț pe care nimeni n-are dreptul să li-l răpească. Doamna Dobrescu e un gafeur de calibru în planul exprimării. Poți să afli de la ea, printre altele, că „în această zonă se cultivă pomii fructiferi, vița-de-vie și roca de construcție”. La geografie se râde mocnit și permanent. Cristian Moraru, astăzi profesor de literatură americană și teorie critică la University of North Carolina, Greensboro, e pe punctul de-a cădea în genunchi și de-a implora iertarea când doamna Dobrescu îl vede râzând în penultima bancă și-l dă afară din clasă. Cristi (devenit Christian) Moraru știe exact ce riscă să

piardă. Ar face orice să rămână la restul orei, ar accepta și un doi din oficiu, dar profesoara, cu brațele ei ca două tulpini de mărar, e inclementă. Elevul iese cătrănit și așteaptă în fața ușii. După ce ora se încheie și doamna Dobrescu iese împrăștiind aburi de mohoreală, Moraru reintră în clasă și mă vede râzând.

— Ce-a mai zis? mă întreabă, intuind că a ratat ceva savuros.

— Ne-a arătat o poză cu Ateneul și a zis că-i Sala Palatului.

— Atât?

— Ăăă… nu.

— Ce-a mai spus? Hai, nu mă fierbe.

— Ne-a vorbit despre Dunărea la Turnu-Severin. Despre podul lui Apolodor.

— Și?

— Și a spus așa: „Acest pod peste Dunăre a fost construit de arhitectul Apolodor din Damasc, al cărui picior se mai vede și astăzi".

E momentul să afle și Viorica Dăncilă: topica n-are legătură cu topurile.

„Ieri un ministru din guvernul meu, un coleg pe care îl cunosc de ani de zile, a fost făcut prost de către un grup de tineri. Le transmit că acest coleg al nostru nu este singur. Suntem cu toții alături de el!"

„Adevăr grăit-ai." Iată ce-ți vine să spui în fața acestei probe de solidarizare. Elita din PSD se comportă aidoma celor trei sau patru muschetari: „Toți pentru unul, unul pentru toți". Cu un mărunt amendament: „Toți *ca* unul, unul *ca* toți". Declarația Viorícăi Dăncilă e un fel de *Je suis Charlie* închinat indigenței de grup. Viorica Dăncilă nu e, de bună seamă, primul politician care nu logodește ceea ce *vrea* să spună cu ceea ce spune. Există aici o descendență spirituală de

calibru. Fostul vicepreşedinte american Dan Quayle face să tremure microfoanele reporterilor când îi anunţă că vrea să ia lecţii de latină fiindcă îl aşteaptă un turneu în America Latină. (Niciunul dintre reporteri nu-i vinde pontul că, latina fiind o limbă moartă, la fel sunt şi cei care o predau.) Şi asta e doar o mostră din clasorul cu inepţii Quayle. Mike Haskins şi Clive Whichelow adună în *They x-Rayed My Head and Found Nothing* (*Mi-au scanat mansarda, n-au găsit nimic,* Humanitas, 2009) o sumedenie de stupizenii politice şi nu numai. Dan Quayle se numără printre cotizanţii de prestigiu, după cum o dovedesc şi următoarele:

„Acest preşedinte ne va conduce spre ieşirea din restabilire."

„Prieteni, oricât de greu ar fi drumul, nu putem să ne predăm şi n-o să ne predăm niciodată, cu niciun chip şi sub nicio formă, în faţa binelui."

„Am avansat ideea că George Bush o să amelioreze situaţia din ce în ce mai rău."

„El Salvador e o democraţie, aşa că nu e de mirare că se aud mai multe voci. Totuşi, în convorbirile mele cu salvadorienii, am auzit una singură."

Cu toate acestea, fostul vicepreşedinte al lui George Bush snr e mic copil pe lângă fiul aceluiaşi. Lui George W. Bush omenirea îi datorează multe cupe de şampanie retorică, printre care:

„E limpede că economia noastră se sprijină pe marile importuri de petrol. Tot mai multe importuri ale noastre vin din alte ţări."

„Există o încredere colosală. O observ ori de câte ori oamenii vin şi-mi spun: «Nu vreau să mă dezamăgiţi şi de data asta»."

„Vedeţi, în genul meu de muncă trebuie să repeţi aceleaşi lucruri la nesfârşit, pentru ca adevărul să ajungă la urechile oamenilor, astfel încât să declanşeze o catapultare a propagandei."

„Fiți fără grijă, înțeleg foarte bine cât e de greu. Vorbesc cu familii întregi care mor."

„Va asigur că o să ascult tot ce s-a spus aici, chiar dacă n-am fost de față."

„M-au contrasubestimat."

„De fapt, criza din California e rezultatul numărului insuficient de centrale electrice, iar apoi al alimentării insuficiente pentru alimentarea alimentării centralelor electrice."

„Vreau să știți că fermierii nu vor fi o preocupare secundară pentru nicio administrație Bush. Ei vor fi adevărate primate ale gândirii noastre."

Ce dovadă mai bună că politicienii spun lucruri trăsnite? Și trăsnitoare?

Și asta nu e tot, vorba reclamei. Presa germană nu se poate hotărî, după atâția ani, dacă enunțul *You can say you to me,* traducerea *mot-à-mot* a lui „Poți să-mi spui tu", este adevăr sau legendă urbano-politică. Există doi rostitori prezumtivi spre care ziariștii arată, pe rând, cu degetul. Unul ar fi fostul președinte Heinrich Lübke, care, printr-un fel de google translate *avant la lettre,* ar fi dat glas formulei în prezența reginei Angliei. Celălalt ar fi fostul cancelar Helmut Kohl, în fața fostului președinte american Bill Clinton. Oricum, e plină lumea de stângăcii și de pași greșiți pe coridoarele puterii. Iată de ce Viorica Dăncilă nu trebuie să pună la suflet ricoșeurile declarațiilor sale. Se întâmplă și la case mai mari.

Interesant este că și solidarizarea în neghiobie a premierului trezește o amintire. În anii 1979–1980, unitatea militară 01352 din Constanța e populată de câțiva semifondiști ai umorului involuntar. Oameni pe care te poți bizui, care nu te lasă la greu. Și cum peștele cazon de la chipiu se împute, principala sursă de năzbâtii e însuși comandantul unității, un locotenent-colonel cu facies de batracian congestionat. Ofițerul strânge la un moment dat unitatea pe platou, pentru frecarea

câtorva ridichi de la compania TR. Au loc două degradări în care comandantul smulge tresele de pe epoleții gradaților, le aruncă pe jos și le calcă în picioare. Momentul artistic e urmat de un discurs în care sunt punctate o serie de abateri de la disciplina cazonă: ici o fugă peste gard în oraș, colo trei geamuri sparte, dincolo o beție nocturnă cu scandal. Conștient de inferioritatea numerică în care se află, locotenent-colonelul sfârșește prin a se declara excedat: „Voi sunteți cincizeci și patru de boi și eu sunt unul singur".

Ceva din exasperarea comandantului din Constanța transpare peste decenii în declarația de solidarizare a Vioricăi Dăncilă cu colegul din partid pe care „un grup de tineri" l-a făcut prost. Cât de oportună e această luare de poziție nu se poate ști. Mulți spun că premierul nu face decât să irosească încă o ocazie de-a părea înțelept prin tăcere. Unde mai pui că, după părerea lui Napoleon Bonaparte, „în politică prostia nu e un handicap".

„*Cei care cer demisia președintelui PSD încalcă grav Constituția României.*"

Serios? Să vedem, coană Viorică. „Faptele", după cum somează Thomas Gradgrind în *Timpuri grele*. Apropo, bun titlu!

Joi, 21 iunie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție îl condamnă pe președintele PSD Liviu Dragnea la trei ani și șase luni de închisoare cu executare, pentru instigare la abuz, în dosarul angajărilor de la DGASPC Teleorman. Magistrații Înaltei Curți anulează pedeapsa de doi ani cu suspendare dictată pentru Dosarul Referendumului și pronunță achitarea și pentru fals intelectual.

Inițial, procurorii ceruseră până la șase ani și șapte luni de închisoare cu executare. Potrivit declarației lor, „în perioada iulie 2006 – decembrie

2012, Dragnea Nicolae Liviu, în calitate de președinte ale Consiliului Județean Teleorman, respectiv de președinte al organizației județene a unui partid politic, cu intenție a determinat-o pe inculpata Alesu Floarea, la acea vreme director executiv al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Teleorman, să își încalce atribuțiile de serviciu prin menținerea în funcție și implicit prin plata drepturilor salariale pentru două angajate ale aceleiași instituții. În realitate, cele două persoane și-au desfășurat activitatea la sediul organizației județene Teleorman a partidului politic al cărui președinte era suspectul Dragnea Nicolae Liviu, aspect cunoscut de acesta din urmă".

Pe lângă Tel Drum, Belina și aventurile din Brazilia, povestea de la DGASPC e apă de trandafiri, dar fidelitatea față de șef trebuie exprimată oriunde și oricând. Iar Viorica Dăncilă nu e doar un om neconflictual (în afara ciocnirilor cu limba română), ci și un om fidel. În plus, un om care ia atitudine când seamănul politic e la ananghie. Or, „închisoare cu executare" e semn clar de ananghie, chiar dacă soarta lui Liviu Dragnea ar putea fi decisă, pe cale judecătorească, abia în primăvara sau în vara lui 2019. Asta însă are mai puțină importanță pentru oamenii deciși să-l sancționeze pe Liviu Dragnea prin proteste stradale. Piața Victoriei se umple, trotuarul din fața sediului PSD de pe Șoseaua Kiseleff se umple și el. Protestatarii susțin un lucru de bun-simț: un condamnat penal nu poate conduce un partid și nu poate exercita o funcție cum e cea de șef al Camerei Deputaților. Când ești condamnat penal, trebuie să faci un pas în spate. Să te pui la dispoziția instanței și să renunți la funcții, pe care le poți exercita din nou dacă și după ce ți se constată oficial nevinovăția. Nu e nimic straniu și nepotrivit în doleanțele protestatarilor.

Ce face Viorica Dăncilă în această situație? Iscălește un comunicat oficial, pe care Guvernul

României îl remite presei. Așa apare pe piață formula „semnează ca premierul”, derivată din mai cunoscutul „semnează ca primarul”. E de bănuit că Viorica Dăncilă n-a citit comunicatul sub care și-a pus semnătura sau l-a citit pe fugă. Sau poate că l-a citit și nu l-a înțeles, ceea ce nu ar fi dincolo de plauzibil. Cert este că în interiorul comunicatului stă cuibărită o aberație: „Cei care cer demisia președintelui PSD încalcă grav Constituția României”.

Se poate presupune că adverbul „grav” este plasat în text din considerente estetice, pentru evitarea unei cacofonii. Chiar și așa însă, aberația rămâne. Și stârnește, pe bună dreptate, reacții aprinse. Dac-ar putea vorbi coerent, Viorica Dăncilă ar trebui să dea explicații pentru documentul pe care l-a semnat. Cum poți interzice dreptul la exercitarea spiritului critic în mileniul trei, într-o țară membră a Uniunii Europene? Cum îți poate trece prin cap să pui botniță exprimării libere? A cere demisia unui politician corupt (pe deasupra, a unui condamnat penal) nu e o insultă, ci un act de normalitate a unei societăți care încă nu și-a pierdut semnele vitale. Un semn de igienă civică, într-o lume în care respectul unora pentru lege nu s-a diluat ca dezinfectantele de la Hexi Pharma.

Când un fotbalist joacă prost, îl huidui. Când un actor joacă prost, refuzi să-l aplauzi. Când un pianist masacrează un concert sau o sonată, la fel. Când un antrenor își face treaba necorespunzător, îi ceri demisia, fără să aibă la activ condamnări penale. Și-atunci, de ce nu poți cere demisia unui șef de partid vârât până la mărul lui Adam în afaceri dubioase? Cine și ce te poate opri? Constituția? Chiar așa? Figurează cumva în legea fundamentală a României o interdicție care n-a existat nici măcar pe vremea lui Nicolae Ceaușescu? Și dacă da, unde anume? La ce articol și la care alineat?

În mod normal, simpla semnare a comunicatului ar trebui s-o oblige pe Viorica Dăncilă să dea lămuriri! Abia fluturarea Constituției ca ripostă împotriva unei atitudini legitime este o încălcare a Constituției. Fiindcă, dacă Viorica Dăncilă nu știe, documentul juridic fundamental al unui stat democratic te păzește pe tine, cetățean, de politica pumnului în gură. Asta chiar dacă unul dintre îngrijitorii ediției din 2015 este (pardon, „ieste”) Tudorel Toader. Spre deosebire de variantele *slim fit* ale Constituției, ediția din 2015, publicată de Editura Hamangiu, este stufoasă. Ea are 440 de pagini, fiindcă fiecare articol este însoțit de texte conexe din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și din Carta Drepturilor Fundamentale elaborată de Uniunea Europeană. În plus, ediția include soluții cu valoare ilustrativă din jurisprudența Curții Constituționale, a CEDO și a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Nicăieri, dar absolut nicăieri, nu scrie că un cetățean al țării nu poate solicita demisia unui lider de partid. Mai cu seamă dacă haina politică a liderului are pete penale.

În schimb, la Articolul 16 (Egalitatea în drepturi), alineatul 2, stă scris așa: „Nimeni nu este mai presus de lege” (se deduce că nici Liviu Dragnea, în ciuda mărturisirii lui publice: „Nu vreau să plec ca prostul din această viață și din această funcție”). Dacă Viorica Dăncilă se lasă contaminată de *Ferma animalelor* – a citit-o precis, hai, hai, știți că-i place să citească – și crede că asta înseamnă că „Toate animalele sunt egale, dar unele animale sunt mai egale decât altele”, problema e numai și numai a dumisale. Pe lângă asta, preacinstitul Articol 30 (Libertatea de exprimare), prin alineatele 1 și 2, stipulează că: „Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public sunt

inviolabile". Și: „Cenzura de orice fel este interzisă".

Din păcate pentru Viorica Dăncilă, sfârșitul de vară și începutul de toamnă ale lui 2018 aduc mai multe invitații la demisie adresate lui Liviu Dragnea chiar de colegi din partid. Pe față sau voalat, Gabriela Firea, Ecaterina Andronescu, Mihai Tudose, prin consilierul personal Gheorghe Piperea, sau Cătălin Ivan îi solicită șefului de partid să se dea la o parte. O fac și unii membri PSD ceva mai puțin vizibili: primarul Sabin Bociu din Jebel, Timiș, primarul Vladimir Petruț din Cavnic etc. Într-o postare pe Facebook din 17 august 2018, acesta din urmă nu se sfiește să scrie: „Nu pot să cred că, în anul 2018, această țară mândră și frumoasă este condusă în continuare, indirect, de condamnatul penal Liviu Dragnea. Dragi colegi din PSD, ce o să le spuneți în perioada imediat următoare cetățenilor, dar mai ales copiilor voștri? Că ați preferat să fiți părtași la distrugerea României, decât să luați atitudine împotriva acestei conduceri care distruge țara și partidul?! Solicit de urgență demisia condamnatului penal Liviu Dragnea din funcția de președinte al Partidului Social Democrat și implicit a Guvernului condus de Viorica Dăncilă, care a demonstrat că face parte din categoria celor mai proști oameni politici din istoria României".

Oare primarul Vladimir Petruț și colegii lui de partid comit aceeași încălcare „gravă"?

Până la urmă însă, nici măcar nu e de mirare că Viorica Dăncilă răstălmăcește Constituția țării al cărei premier încă este. Să ne amintim că primul ei părinte ideologic de după 1990, Ion Iliescu, aruncă un ochi pe Articolul 440 din Constituție (Dreptul de proprietate privată) și conchide cu voce tare: „Proprietatea este un moft". Hm, măi dragă.

„În ceea ce privește învățământul antrepreșcolar, mai exact copiii sub trei ani, care se află în creșe și grădinițe, începând cu următorul an, finanțarea de bază va fi de la bugetul de stat. Această modificare atrage după sine abrogarea sau, mai bine spus, aprobarea unui plan de școlarizare de către Ministerul Educației.”

Când m-am gândit să-mi redenumesc rubrica de la Digi 24 *Dăncilă de limbă,* am făcut-o doar pe jumătate în glumă. Gândul mă târcolește tot mai insistent, mai ales după ce un coleg de editură a produs hashtag-ul *#dancilazilei.*

Viorica Dăncilă vorbește la fel cum pășește Bambi: temător, șovăielnic, intuind pretutindeni capcane. În gura ei, sunetele își pierd rostul inițial. Vocalele o iau razna, consoanele se dislocă una pe alta. Cuvintele astfel rezultate se recompun după rețete misterioase, în variante care se suprapun doar aproximativ formelor din dicționar. Fiecare discurs al Vioricăi Dăncilă ar trebui însoțit de o erată. Nu, dăncileza prim-ministerială nu va deveni limbă oficială a Uniunii Europene, chiar dacă șefa guvernului se va întoarce la Bruxelles, pentru alte două mandate de muțenie gesticulantă. Asta e vestea bună. Vestea proastă e că, încet-încet, dăncileza se transformă în limbă alternativă în țară. Nu mai e mult până când o să ne întrebăm în gând: cum se spune corect, „anteprizӑ” sau „antrepriză”, „trebuie”, „trebie” sau „trebuiește”? Zi de zi și apariție cu apariție, Viorica Dăncilă continuă eforturile de sluțire a limbii depuse de Dan Marțian („revindecare”), Marian Vanghelie („almanahe”), Elena Băsescu („succesuri”) și Crin Antonescu („serviciuri”).

Ziarele și posturile TV sunt la curent cu dezechilibrările premierului pe poleiul limbii române și-i pândesc fiecare greșeală, pe care o reiau până la saturație. E adevărat, uneori exagerează, în nesmintita tradiție care face din augmentativ și exagerare cheia de vindere a știrii.

La fel cum fiecare victorie a cuiva împotriva altcuiva a ajuns să fie, în vocabularul sportiv, o „umilire”, tot așa fiecare măruntă stângăcie e prezentată drept „gafă”. Viorica Dăncilă merită săpuneli pentru prestație, fără discuție. Însă faptul că dă să se așeze pe scaunul rezervat premierului spaniol nu e o gafă. Dacă ar fi, ar însemna că fiecare dintre noi comite câteva zeci de gafe pe zi. Atâta doar că nu stă nimeni cu microfonul și camera TV fixate asupră-ne.

Revenind la discursul dăncilian, merită stăruit asupra celor declarate în fața unui snop de microfoane, în prima parte a lui septembrie 2018, la Fabrica de magiun din Topoloveni (Argeș). Obișnuitul amestec de emotivitate și agramatism țâșnește iar din frazele premierului. Chiar când martorii oculari își spun că dezacordul nu mai e posibil, Viorica Dăncilă are forța să-i contrazică: „Aș putea spune că este unul dintre lucrurile care fac cinste României și care fac să se vorbească… *face* să se vorbească despre România”. După ce cuvintele scapă din cușcă și se înalță în aer, premierul simte că nu-i a bună. Vrea s-o dreagă într-un fel, dar nu reușește decât să emită ceva fără cap și fără coadă: „Vreau să vă felicit pentru munca dumneavoastră, pentru că știu că în urma unor rezultate… rezultatele obținute sunt în urma unei munci depuse, a unei munci susținute”.

Deși incorectă, asta e partea mai *puțin* jenantă a prestației pe care o are premierul la Topoloveni „ca și guvern”. Curioși din fire, reporterii vor să afle detalii despre apropiata întâlnire a Vioricăi Dăncilă cu președintele Comisiei Europene, Jean-Claude Juncker. Citat, printre alții, de revista *22* (adică douăzeci-doi), prim-ministrul confirmă că va purta discuții cu domnul Juncker, „dar nu în ideea de a-l acuza pe cineva, de a-l abroga pe cineva despre o vină, și de a ruga ca să lăsăm rezultatele anchetei să fie cele care ne fac să credem într-o direcție sau în cealaltă”. Fraza merită un premiu special pentru

confuzie. Ultima ei parte se sustrage înțelegerii pământene și nici măcar un pluton de cercetare în dispozitivul inamic n-ar reuși să descopere ce a vrut să spună poetul. Dincolo de „a-l acuza pe cineva” în loc de „a acuza pe cineva” și de „despre” în locul lui „de”, mai e ceva care atrage atenția: folosirea lui „a abroga” în loc de „a absolvi”. În primă instanță, te întrebi dacă nu cumva Viorica Dăncilă a abrogat Institutul de Petrol și Gaze din Ploiești, în loc să-l absolve. În a doua instanță, îți dai seama că enunțul are ceva profund psihanalizabil. După cum observă Dora Vulcan în revista *22*, greșeala comisă de șefa guvernului se explică și prin „presiunea la care este supusă de tutorele său politic, Liviu Dragnea, pentru a da ordonanța amnistiei și grațierii”. Să nu uităm, Liviu Dragnea vine pe lume în localitatea Gratia, iar un om cu un asemenea loc al nașterii în buletin e dator cu un spor de precauție. Chiar dacă ar ști că nu a făcut nimic ilegal. Diferența dintre gratie și grație e mică pe hârtie. Cea dintre grație și grațiere e ceva mai mare. Și pe hârtie, și în viață.

„A abroga” în loc de „a absolvi” de o vină. Coincidență? Nu, să trăiți. Cu doar două săptămâni mai devreme, în prima ședință de Guvern de după protestele din 10 august, Viorica Dăncilă se împiedică iar de „abrogare”. Însă de data asta folosește cuvântul în loc de „aprobare”. Temându-se să-și lase greșeala singură pe străzi într-o zonă atât de expusă, premierul îi face rost de un însoțitor discret, aproape suav: „antrepreșcolari” în loc de „antepreșcolari”. Adică niște preșcolari care stau în antreu. Declarația sună astfel: „În ceea ce privește învățământul *antrepreșcolar,* mai exact copiii sub trei ani, care se află în creșe și grădinițe, începând cu următorul an școlar, finanțarea de bază va fi de la bugetul de stat. Această modificare atrage după sine *abrogarea* sau mai bine spus aprobarea unui plan de școlarizare de către Ministerul Educației”. Abrogarea începe să

acopere orizontul premierului, ceea ce alimentează speculațiile despre efectul pe care-l au presiunile președintelui PSD referitor la ordonanța care a scos, scoate și va mai scoate lumea în stradă. Nu mai e mult și, după o nouă ședință de guvern, Viorica Dăncilă se va duce acasă și va revedea, de data asta cu sentimente amestecate, unul dintre filmele de tinerețe ale lui Dustin Hoffman, *The Graduate.* Adică… hm… *Abrogatul* Deși parcă tot mai buni ar fi Richard Gere și Edward Norton în *Abrogatul diavolului.*

Umblă vorba că nici „abrogatul poporului" n-ar fi o formulă rea, dată fiind prestația cel mult străvezie a titularului.

Pe de altă parte, când îți e dată în cuvinte rele, o veste bună parcă începe să pară rea.

„*Vom reduce democrația… birocrația.*"

Scena, ori poate gluma, e veche, de prin anii 1970. Pe 2 august 1969, Richard Nixon sosește la București și e așteptat de Nicolae Ceaușescu la aeroport. Afacerea Watergate e încă departe pentru Nixon, clauza națiunii celei mai favorizate e aproape pentru Ceaușescu. Atmosfera nu e jovială, dar nici sumbră. Ziariștii sunt ținuți la distanță, după obiceiul locului și al momentului. Mai sunt cam două decenii și jumătate până la prima descindere în capitală a lui Mario Vargas Llosa, până la întrebarea unei jurnaliste prezente în salonul de protocol al Aeroportului Henri Coandă („Cum vă place în România?) și până la răspunsul scriitorului („Nu știu, abia am aterizat"). Cei doi șefi de stat parcurg protocolul de întâmpinare și se suie în mașina care-i duce de la aeroport până în inima orașului. Pe trotuare, oamenii tivesc bulevardele care compun traseul. Unii sunt prezenți din proprie inițiativă, alții în urma unei convocări pe bază de tabel. Scunzii se ridică pe

vârfuri, ca să vadă mai bine printre capetele înalților. Când mașina oficială trece prin dreptul lui, un ins se trezește vorbind: „Uite-l și pe boul ăsta!” E încadrat pe loc de doi zdrahoni în costum de tergal, care-l iau pe sus: „Dumneata vii cu noi!” Insul se revoltă: „Dar vorbeam de Nixon!” „Las’ că știm noi cine-i boul”, mârâie unul dintre zdrahoni.

Așa și cu reducerea democrației, pardon, a birocrației. La fel ca în alte rânduri, când îl auzi vorbind pe premier, primul lucru care-ți vine în minte e confuzia de termeni sau greșeala din neatenție. Inițial, nu te gândești la „gura păcătosului”. Pe urmă însă lucrurile iau o cu totul altă turnură. După 10 august 2018, când trupele de jandarmi prezente în Piața Victoriei îi tratează pe protestatari cu gaze lacrimogene și bastoane, declarația Vioricăi Dăncilă miroase deja a divulgare. A deconspirare. A recunoaștere, fie și involuntară, a măsurilor represive pe care le iau jandarmii aflați sub comanda ministrului de Interne Carmen „modus operandi” Dan, prin trimisul ei special în piață, cruciatul alb Cătălin Paraschiv, colonel și șef al Brigăzii Speciale a Jandarmeriei Române.

Când Viorica Dăncilă asigură de la microfonul Guvernului că „vom reduce democrația… birocrația”, îți vin în minte automat și alte declarații răvășitoare. Așa că te pui pe comparat. Și pe întrebat. Ce e mai grav, că șefa guvernului vâră Irakul și Pakistanul în Uniunea Europeană sau că o ia gura pe dinainte și promite schimbarea foii democratice? Că-i face pe locuitorii din Macedonia „cetățeni macedoni” (ceea ce poate însemna oșteni din armia lui Alexandru Macedon sau exegeți ai lui Alexandru Macedonski) sau că ratează opt din zece construcții în care e nevoie de articolul genitival? Că pomenește despre „al doilea precedent al situației” sau că propune o campanie eficientă de *irigații* pentru combaterea *inundațiilor*

din țară? Că încurcă Muntenegru cu Kosovo sau că-i etichetează drept autiști pe cei care semnalează organismelor europene abuzurile împotriva justiției? E greu de stabilit. Cert este că, atâta timp cât va fi păstrată în funcție, Viorica Dăncilă va hrăni cu o punctualitate teutonă foamea noastră de comparații tragicomice.

Excedat de contraperformanța retorică a premierului, deputatul liberal Ovidiu Raețchi îi cere la un moment dat președintelui PSD Liviu Dragnea să-i limiteze drastic aparițiile publice. Motivul e justificat: prin *ce* și prin *cum* spune, Viorica Dăncilă distruge fibra intimă a limbii române. Ideea e simplă: dacă te uiți la un film porno, măcar deprinzi niște tehnici sexuale sănătoase. Dacă te uiți la Viorica Dăncilă, înveți doar cum să *nu* vorbești corect și riști să te molipsești. Inițiativa lui Ovidiu Raețchi are, bineînțeles, o doză mare de sarcasm. Prin propunerea lui decentă, deputatul PNL încearcă să pună frâu unei expuneri care a devenit deja indecentă. Între timp, se vor fi lămurit de asta până și acei colegi de partid ai Vioricăi Dăncilă care nu au candorile ei lexicale sau gramaticale și care pot fi vizitați, măcar din când în când, de sentimentul rușinii.

Numai că Ovidiu Raețchi știe că solicitarea pe care i-o adresează lui Liviu Dragnea are șansa de succes a râmei care forează un tunel în granit. Viorica Dăncilă e prețioasă pentru Liviu Dragnea tocmai ca om de paie, ca element de distragere a atenției publice de la manevrele șefului de partid. (în fond, nu degeaba i se spune Viorica Docilă.) „N-are decât să pocească limba cât vrea. Și foarte bine că produce motive de ilaritate pe bandă rulantă, asta e fișa postului. Să-i țină ocupați și departe de temele fundamentale – cu precădere de asaltul PSD asupra justiției.” Iată motivația juriului PSD pentru numirea Vioricăi Dăncilă ca prim-ministru. Firește, ceilalți oameni care au de

câștigat de pe urma apariției sale zilnice pe scena publică sunt precedenții premieri de după alegerile din 2016. Prin raportare la Viorica Dăncilă, Sorin Grindeanu și Mihai Tudose sunt figuri care cochetează cu Iluminismul, dacă nu chiar cu apogeul Renașterii.

Liviu Dragnea are idee despre tehnicile de manipulare și de abatere a atenției. Nu e nevoie să fii Einstein mixat cu da Vinci pentru așa ceva. Ajunge să te uiți la programele de știri de la televizor și să mai vezi din când în când câte un film. E de presupus că președintele PSD îndeplinește ambele condiții. E de presupus că află de războiul din 1982 din Malvine, alias Insulele Falkland. Schema de joc e simplă: populația Argentinei suferă din cauza șomajului, a inflației galopante și a unei datorii externe care se apropie de trei sferturi din PIB. Țara se află în plin *Proceso,* forma scurtă a unui *Proceso de Reorganización Nacional* inițiat de junta militară care conduce țara în perioada 1976–1983. După ce generalul Jorge Rafael Videla rezolvă problema unei părți a opozanților de stânga (un procent din mulțimea de *desaparecidos)* aruncându-i din avion în Atlantic sau în fluviul La Plata, urmașul său, Leopoldo Fortunato Galtieri, general și el, dar mai omenos, găsește drumul spre inima argentinianului simplu apăsând pe coarda lui patriotică, pe *corazón*-ul naționalist. Spre deosebire de Viorica Dăncilă, Videla și Galtieri reduc democrația pe față, ceea ce înseamnă că birocrația devine, în aceste condiții, irelevantă.

Și ce modalitate mai spectaculoasă de distragere a atenției de la criza internă decât o ispravă externă? Una cu steaguri, declarații sforăitoare și bătăi cu pumnul în piept ale liotei de *jefes* și *jefecitos* care țin frâiele țării. În 1982, după patru luni de mandat și cu o popularitate din ce în ce mai mică, Leopoldo Fortunato Galtieri ordonă invadarea Insulelor Falkland, întru reabilitare

patriotică. Socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din insule, fiindcă premierul englez Margaret Thatcher trimite trupe în zonă și, după un conflict cu final previzibil, restabilește controlul asupra teritoriilor.

Aici s-ar cuveni totuși să fie atent Liviu Dragnea: înfrângerea Argentinei în fața Angliei (răzbunată simbolic de Diego Armando Maradona, cu mâna și cu piciorul, la Cupa Mondială din 1986) face ca sentimentul național să se înece din cauza lipsurilor tot mai mari ale populației, provocate printre altele de război. Când îți ghiorăie mațele, când alimentele își schimbă prețul de trei ori de zi din cauza inflației, o lași mai moale cu patriotismul de tip *Las Malvinas siempre Argentinas.* Manevrele și manipulările produc uneori efectul invers celui scontat, semn că există cazuri când lumea e săracă și deznădăjduită, dar nu bătută în cap.

Însă manipulările nu se produc doar prin conflicte reale, ci și prin războaie imaginare. Și imaginate. Aici lui Liviu Dragnea îi poate fi de folos filmul *Wag the Dog (Înscenarea),* cu niște domni unul și unul: Robert de Niro, Dustin Hoffman, Woody Harrelson, plus o coloană sonoră creată de Mark Knopfler. În film, președintele Americii vrea să abată atenția opiniei publice de la relația extraconjugală pe care tocmai a avut-o cu o tânără a formației Firefly *(sounds familiar, doesn't it?)* și își pune experții să monteze un război cu Albania. Războiul e prezentat cu lux de amănunte și imagini în programele de știri, însă totul e trucat, iar acțiunea se petrece de fapt într-un hangar (motiv pentru conspiraționiști să răcnească din nou că nici aselenizarea lui *Apollo II*... nici Războiul din Golf… etc.). Publicul mușcă momeala și așteaptă cu sufletul la gură victoria trupelor americane. De data asta manevra reușește, ceea ce înseamnă că, dacă vrei o manipulare cum scrie la carte, trebuie să plasezi undeva și o femeie.

Amănunt. Barry Levinson regizează și scoate pe piață *Wag the Dog* în 1997. Afacerea Clinton-Lewinsky explodează în 1998. Levinson și Lewinsky arată împreună ceea ce se chinuie să demonstreze la un moment dat și Mihaela Tatu: că viața bate filmul. O spune și Michael Felgate, custodele de muzeu jucat de Hugh Grant în *Mickey Blue Eyes (Mickey, Ochi Albaștri): Its funny how life imitates art.*

DIN ACEEAȘI CATEGORIE

„În mod sigur există salarii pentru pensii și salarii.”

„Până acum, cele care au trebuit să părăsească Guvernul în urma unui conflict cu premierul sunt aproape toate femei.”

„O altă problemă la care doresc să mă refer este declanșarea mecanismului european de protecție civilă, și mă refer la imunoglobină.”

„Nu e ușor, faceți un exercițiu de imagine și puneți-vă în locul meu.”

„Toți beneficiarii pot beneficia în plus de 20.000 de lei, dacă este angajat sau se angajează în timpul derulării programului.”

„Eu cred cu putere că viitorul nostru va fi din nou unul comun, că ne vom reuni curând în sânul familiei europene, onorând astfel lupta strămoșilor noștri bărbați, dar, să nu uităm, și femei.”

„Jandarmerița a fost bătută cu bestialitate de protestanți.”

„Inițiativa de modificare a Constituției nu este îndreptată spre o anumită orientare sexuală.”

„Cei cincizeci și opt de kilometri aferenți tronsoanelor 1 și 2 sunt convinsă că va duce la deconcesionarea… la… mult așteptată… a traficului în localitățile Balș și Slatina.”

DAEA CARNAVALULUI

Poți să vorbești în multe feluri despre Petre Daea, ministru al Agriculturii în guvernul Dăncilă la data scrierii prezentei cărți. Unii îl tratează cu duioșie, alții râd de el. Unora le vine să-l ia în brațe, altora, la palme. Există oameni pentru care spiritul organizatoric al ministrului e îndeajuns de dezvoltat ca să-i facă scuzabile ieșirile în decor (comparația cu Auschwitz-ul de după vizita la Carniprod Tulcea). Pentru alții, în schimb, Petre Daea e un bufon în curs de zaharisire, un pensionar care refuză să se retragă, un tocător de bani de la stat, un Dumitru Dragomir cu aplecare către orzoaică și caș proaspăt. Traian Băsescu, niciodată în pană de formule tari, se referă la ministrul Agriculturii ca la „panarama aia care mănâncă brânză pe unde apucă”. Sigur, nu diplomație a învățat fostul președinte pe puntea navelor pe care a lucrat. Chiar și așa însă, tușele aplicate portretului sunt mai dure decât te-ai aștepta de la un șef de stat.

Năzdrăvăniile lui Petre Daea sunt totuși de dată recentă. Daea e în PSD de multă vreme și se apropie de 70 de ani. Discreția lui de până acum se justifică doar prin absența microfoanelor care să-i capteze declarațiile. Până să ajungă ministru, Petre Daea se remarcă doar printr-o jignire involuntară la adresa sexului opus: „Femeia este acel ceva care face bine omului”. Și printr-o declarație de fidelitate față de partid: „Am muncit ca o furnicuță ca să aduc voturi partidului. Acum eu plec dacă plec, dar nu plec.” Prin contrast, din clipa când este uns în funcție, Petre Daea devine de nestăvilit. Citiți și convingeți-vă.

„Efemeritatea existențială ne îndeamnă la respect și prețuire.”

Iată care sunt foloasele produselor de sinteză. Ale celor care fac parte din categoria „două la preț de unu”. Să nu ne lăsăm induși în eroare, rogu-vă. Citatul de mai sus nu este *doar* al lui Petre Daea. El este al unui Petre Daea care se visează Vasile Dâncu (ajungem și la dumnealui ceva mai încolo). Sau al lui Petre Daea *și* al lui Vasile Dâncu. La urma urmelor, e normal să vrei să pari altfel decât cum (și uneori *ce)* ești. De pildă, un prieten susține despre cehi că sunt „niște ruși cărora le place să se creadă nemți”. La fel și Petre Daea. Are momente când se satură de tarla și vrea să pună în locul ei raftul de bibliotecă. Când dă naibii agricultura și îmbrățișează cultura.

Pentru exegeții lui Petre Daea, afirmația e întreagă abia dacă-i pui la coadă o altă rostire de același calibru: „Vestea tristă îmi produce lacrima despărțirii”. Melancolia melodioasă a enunțului e dincolo de orice dubiu și surclasează elegiile cazone de tipul „Și soarta fu ca să ne fie / A noastră tristă despărțire” sau „Mormânt îmi trebe și sicriu, / Ca să mă-ngroape-n el de viu, / C-acolo nu e sentimente, / Mie acest lucru îmi trebe”. Hotărât lucru, Petre Daea e capabil de provocarea involuntară și concomitentă a înduioșării, râsului și stuporii. Nu e deloc puțin. O, nu.

Într-un articol publicat în *Dilema Veche* și preluat de *Adevărul,* Andrei Pleșu scrie astfel despre ministrul Agriculturii: „Nu știu de ce, omul îmi e mai curând simpatic. Are un fel de suficiență bonomă, un aer edificat, o inadecvare mucalită, cu voluptăți lirice. Porcul și capra neagră reprezintă – spune domnia sa – un «peisaj mirific». Despre oaie ce să mai vorbim? «A unit generații! Vrea să fie înțeleasă!» Una peste alta, nu e frumos că unii gazetari «vor să intre în peiorativ» cu metaforele

domnului ministru. În fond, el e cu agricultura, nu cu vorbele”.

Nimic mai adevărat. Petre Daea este o figură pitorească și rezistentă a PSD. Sunt deja ani de când ministrul se străduiește să obțină în ochii publicului percepția unui Romulus Zăroni care i-a citit pe Titulescu și Coșbuc. A unui om gata să-și pună dimineața cizmele ca să intre pe imaș, iar seara ochelarii ca să citească o pagină lângă focul din cămin. Spre deosebire de alți colegi de cabinet, nu e înfumurat, ci accesibil. Ai fi avut despre ce sporovăi cu el la coadă la ulei, pe vremea lui Ceaușescu. Și poate chiar ți-ar fi dat un sfat util dacă te-ar fi auzit vorbind ce nu trebuie. Pe scurt, Petre Daea pare un om bun la suflet și prizonier al unei candori tipice rolurilor jucate cândva de „Bădia” Ernest Mafiei sau de Mihai Mereuță. Îți vine greu să-l bănuiești de găinării sau de matrapazlâcuri penale. Oricum, mai greu decât pe alții. Iar dacă ar exista mărțișoare de telemea și buchete de pătrunjel, Petre Daea le-ar împărți cu larghețe de 1 martie, știută fiindu-i curtoazia pe care le-o arată doamnelor și pasiunea pentru brânzeturile neaoșe. În plus, afabilitatea colilie face din el visul oricărui nepot. Șeful agriculturii nu pare capabil să refuze nici unui țânc vata de zahăr, înghețata sau sucul. Îi și vezi împreună prin parc, urmărind cu privirea porumbeii și aruncând bucăți de pâine lebedelor care plutesc pe lac.

Sigur, alonja agricolă a ministrului nu prea se armonizează cu alunecările lui pe panta filozofemului liric. Și s-ar putea ca explicația să țină de context și de companie. Când e pe câmp (la propriu) și stă de vorbă cu fermierul, Petre Daea vorbește simplu, fără zorzoane retorice, știind că omul din fața lui așteaptă altceva decât palavre. Când vede un snop de microfoane ministrul vrea să se dea peste cap și să se preschimbe într-un amestec de Cicero, Shakespeare, Churchill și Dryden. Socoteala e simplă: dacă românul s-a

născut poet, iar Petre Daea e român, înseamnă că Petre Daea e poet. Dar un poet ferit de însuflețirile romantice și străbătut în schimb de teme grave, cum ar fi efemerul condiției umane.

Pe de altă parte, dacă s-ar fi mărginit să spună „Fraților, viața e scurtă, hai să nu ne înjurăm”, impresia ar fi fost mai degrabă palidă. În schimb, „Efemeritatea existențială îndeamnă la respect și prețuire” poate figura ca manifest al relațiilor dintre semeni. Un pacifism blând fâlfâie din aripi peste vorbele ministrului, fie ele și prețioase. Totul e să nu-l iriți. Atunci discursul lui Petre Daea suferă dereglări, iar respectul și prețuirea se retrag pentru un pui de somn. O constată, printre alții, Bogdan Chirițoiu, președintele Consiliului Concurenței, care devine victima irascibilității ministeriale și e tras la răspundere într-o imagine cu accente ornitologice: „Ar fi bine să dea explicații Guvernului României, pentru că dumnealui nu este păun printre găini fără să-și păstreze aripile și noi să fim în fiecare zi perpeliți, fie de situația reală pe care o are țara, iar dumnealui se plimbă cu explicații, căutând un răspuns peste doi ani de zile, când nu mai sunt nici găinile și poate nu mai suntem nici noi”. Ce-a vrut să spună Petre Daea? Exact ce-a spus. Nimic mai mult. Dacă nu puteți descifra un mesaj atât de simplu, de o atât de rafinată subtilitate, degeaba vă numiți cititori.

„Oaia este o statuie vie. Uitați-vă dumneavoastră, în orice parte a țării, cât de frumos este acest animal pe pășunile verzi ale țării românești.”

Arhicunoscută și spusă foarte des în Ardeal, gluma are un *je ne sais quoi* transfrontalier și xenofob: „Cine a scris *O, brad frumos?”* „Un ungur, fiindcă dacă era român scria corect: *Un*

brad frumos.” În cazul în care bradului i se înfige un „n” mai spre sfârșit, rezultatul este un cuvânt care excită fanteziile identificării naționale. Și nu oricum, ci în cheie metaforică. Discuția despre noul brand al României, pornită cu intenții serioase, virează spre bășcălie din secunda când intră în scenă politicienii. În aceste condiții, om fi oare capabili să livrăm un brand care să ne rezume așa cum suntem? Fără mitizări frenetice și gargară de patrioți în colțul crâșmei? Fără bombări pectorale și mândrie anapoda? Fără falsificări și împodobiri baroce?

Încă nu se știe, iar pronosticul e rezervat. Până una-alta, frunza lipită cândva de Elena Udrea pe statuia României – pesemne că în zona ei pelviană – se vede amenințată acum cu dispariția. De fapt, cu rumegarea. Oaia carpatină stă la pândă și își zbârlește lâna în așteptarea confruntării cu alte branduri prezumtive: lupul, capra neagră, zimbrul. Ministrul Turismului invocă amintirea suavă a lui Dracula. E momentul să licităm și să propunem un produs mixt între Dracula și oaie, adică Draculoaia. Nu trebuie omis nici că un secretar de stat din același minister găsește de cuviință să amintească de oina strămoșească și chiar lasă să-i scape o aluzie la acest sport palpitant ca vopseaua în curs de uscare. E momentul să mai licităm o dată și să propunem încă un produs mixt: oaina. În fine, ministrul Agriculturii vorbește despre „oaia ca statuie vie”. La o a treia licitare, poate că n-ar fi o idee rea să-l propunem ca brand de țară chiar pe Petre Daea vorbind întruna. În buclă. Sau în cârlionț. Într-un cârlionț creț ca lâna.

În întrecerea cu zimbrul, capra neagră și lupul, oaia e favorită. Zimbri și capre negre nu prea mai sunt, iar lupul ca brand de țară poate readuce în mintea bucureștenilor (și nu doar a lor) o arătare contrariantă, care stă pe treptele Muzeului de Istorie a României. Spre deosebire de statuia vie la care se gândește Daea când vorbește despre oaie,

de data asta avem de-a face cu o statuie nemetaforică. Mai bine zis, cu un grup statuar apt să rescrie manualele de istorie și să facă din noi urmașii lui Eugène Ionesco și Alfred Jarry, necum ai lui Traian și Decebal. Pe treptele zisului muzeu continuă să atace retina o alcătuire pornografică în care un împărat Traian la limita priapismului își pregătește asaltul sodomizator asupra unui lup înșfăcat într-o priză de piatră. La o adică, statuia ar putea fi refăcută pentru o identitate de brand nouă și bine stabilită. În noua variantă, lupul s-ar transforma din victimă în agresor și ar prinde între fălcile lui dacice mădularul bârzoiat al cotropitorului, arătându-i până la urmă cine e jupânul.

În sprijinul oii vine, fără îndoială, și cel care o scoate la păscut. Sprijinit în bâtă sau stând pe iarbă într-un cot, cu sarica trăsnind a lână udă și a zer sau cu o cămașă de pe care s-au șters carourile și cu șapcă pleoștită pe cap, ciobanul din România e, în imaginarul lui Petre Daea, o ființă de o fragilitate fără margini. Depozitar al tainelor cosmice, el îl stârnește pe ministru să atingă pragul de sus al kitsch-ului: „Ciobanul e o fărâmă de divinitate. Trebuie păstrat cu atâta grijă, ca nici lacrima de rouă să nu-l atingă”. Absolut de acord. Dacă-și cunoaște interesul, lacrima de rouă e invitată să se țină departe de cioban. Nu ea trebuie să-l atingă, ci apa și bucata de săpun.

Cum spuneam, oaia pare să obțină majoritatea voturilor. Perfect, atunci oaie să fie. Dar de care? Bârsană ori merinos de Transilvania? Leicester ori Suffolk? Cap negru german ori Texel? Hampshire ori Dorset? Sau poate c-ar fi preferabil să contopim toate aceste tipuri ovine într-unul singur (e nevoie de imaginație, da, însă doar așa ne putem ridica la nivelul de imaginație al ministrului Daea), să-l altoim pe textul baladei noastre fondatoare și să obținem acea rasă demnă să fie brand de țară: Miorițoaia. Și nici n-ar trebui să fie atât de greu.

Pe vremea când S.C. F.C. F.C.S.B. se numea, mai simplu și mai vocalic, Steaua, tragerile la sorți pentru cupele europene, care se desfășurau în Elveția, conțineau momentul obligatoriu când un funcționar la patru ace extrăgea din urnă bila cu numele echipei, o deschidea, despăturea hârtia dinăuntru, o întindea spre camere și rostea simplu: „Steoaia”. Nu se știe nici până în sfânta zi de azi dacă modalitatea de rostire era sau nu un omagiu oblic pe adresa patronului, proprietar de „oi mai multe, / mândre și cornute”.

Nu trebuie trecut peste idilismul năvalnic din declarația ministrului. Sigur, Petre Daea se face că nu observă că o bună parte din „pășunile verzi ale țării românești” sunt pline de peturi goale, bucăți de anvelopă, tampoane și resturi de la grătare. Crescut la școala mitizării și hrănit cu triumfalism pe pâine, gospodarul de la agricultură preferă mințirea de sine și vede în jur doar armonie și muzici siderale. Nimic nu poate să perturbe desăvârșirea românească. Nu există lucruri rele sub soarele Carpaților. Pâinea e caldă, pomul dă în pârg, lanul se unduiește ca într-un film de artă. Într-o asemenea splendoare de țară, să tot fii oaie. Și nu numai. Petre Daea afișează față de toate animalele patriei o iubire cvasizoofilă. Dacă treburile de la minister i-ar da un strop de răgaz, și l-ar pune, vezi bine, în slujba culturii. Și ar redacta un atlas zoologic românesc împănat cu metafore neaoșe și cugetări de precupeț care abia așteaptă ziua de târg. Iată un exemplu: „Vaca este un miracol extraordinar, care transformă furajul în lapte”. Fraza e rostită undeva prin Ialomița, de Ziua porumbului. Nu mai e mult și Petre Daea va decreta caracterul sacru al vacii. Are nevoie doar de un drum până în Egipt și înapoi. Asta spre deosebire de un Dan Claudiu Tănăsescu dornic să practice ironia și capotând într-un simplu viol etimologic: „Vă rog foarte mult să observați și vă raportez cu sinceritate, domnule președinte, că este

vacarm, or acest cuvânt vine de la ființele acelea nobile care produc lapte și n-ar fi frumos să continuăm așa”. Ați râs? Măcar așa puțin? Nu? Deloc? Mulțumesc.

Revenind la oaia noastră, mai trebuie constatat că, în concursul „Țării cât mai multe branduri”, animalul preferat al ministrului câștigă și întrecerea cu frunza. Petre Daea are și aici o părere vecină cu axioma: „Frunza o are toată lumea, dar oi ca-n România, nu. Lângă oaie găsești o frunză, dar lângă frunză nu poți să găsești o oaie.” Altfel spus, „o” stă lângă „p” la alfabet, dar „p” nu stă lângă „o”.

Poftim? Petre Daea o face de oaie? Beheeeheeee, dar răi mai sunteți!

„Oamenii frumoși se văd și când nu există.”

Există cazuri când poți să sacrifici logica de dragul poeziei infuzate filozofic. Iar acesta e unul dintre ele. Pe gura mereu activă a lui Petre Daea iese de data asta ceva care poate trece drept un haiku al absenței. Sigur, și al lipsei de noimă, dar ăsta este, vorba poetului, „un fapt fără importanță”. De plan secund. Ceea ce contează cu adevărat este predispoziția ministrului Petre Daea pentru rostiri care-i provoacă interlocutorului dilatarea subită a pupilelor.

Categoric, ministrul vrea să spună altceva decât ce spune. Fenomenul nu e rar în clasa politică în general și în PSD în special. O mulțime de politicieni fac declarații nesăbuite, după care îi acuză pe ziariști de răstălmăcire sau de neînțelegerea mesajului. Nu-i vorbă, trebuie școli înalte ca să poți desluși enunțuri din categoria „Meseria mea e auto” (Gheorghe Coman, deputat) sau „Un rol important va avea pentru… în cadrul economiei… îmi cer scuze că suntem emoționat” (Dănuț Andrușcă, ministru). În mintea

politicianului, mai cu seamă a celui nepregătit pentru oficiu, ziaristul e de obicei un hăitaș al gafelor, un gonaci al dezacordurilor, un vânător de trăsnăi și aiureli. Și nu doar asta. Ziaristul e – nu se poate să fie altfel – în solda cuiva. Nu a patronului care-i plătește un salariu și care l-a angajat fiindcă îi știe valoarea. Nu, există aici un sponsor misterios, care vrea răul politicianului și deci pe al țării. Cineva cu o agendă infamă, implicat într-o rețea de interese care urmăresc, sub o formă sau alta, „sfârtecarea trupului sfânt al țării". Cineva nevăzut, de preferință străin.

Petre Daea nu se numără printre cei care văd peste tot cabale și uneltitori împotriva României. Candoarea lui funciară îl împiedică să țeasă asemenea scenarii. Altele sunt preocupările dumisale extra-agricole. Una este împingerea în față a „omului frumos", un clișeu lipicios ca hârtia de muște și pe gustul multora. În incursiunile lui literare, Petre Daea pare să fi nimerit peste cartea unui patriot misticoid, care exaltă splendoarea carpatină în necuprinsul de hidoșenie care o înconjoară. Și nu trebuie scoasă din calcul o întâlnire la care ministrului să i se fi făcut inima cât un Puric. Fire impresionabilă și gata să se branșeze la neroziile lăcrămoase despre patrie, Petre Daea nu are cum să reziste în fața următorului enunț puricanian: „În noul imperiu al urâtului, frumosul este o amintire care abia mai pâlpâie sub marșul triumfal al unei lumi schilodite, aflată în plină ofensivă. Omul frumos este ultimul strigăt de salvare, este ultima redută a umanității în luptă cu oceanul de neomenesc ce vine".

Carevasăzică, omul frumos. *El* trebuie exaltat. În *el* ne stau nădejdile. Toate energiile merită canalizate pentru scoaterea *lui* în prim-plan. Făcând surfing pe creasta entuziasmului, Petre Daea refuză să se întrebe: Bine, bine, dar dacă lumea e schilodită, cum naiba mărșăluiește triumfal? Cum poate un soldat rănit la picior să

bată pas de defilare? Ministrul e atât de confiscat de mistica „omului frumos” și de urgența de-a apăra „ultima redută”, încât dă brânci logicii și alungă dubiul. Și bine face. Asta recomandă și Dan Ciachir, care însoțește cartea *Despre omul frumos* a lui Dan Puric (Editura Sorpeco Holding, să ne înțelegem) cu următorul text, așa, ca între Dani:

> „Dan Puric are o alcătuire orfică – acesta fiind opusul retoricii. Flautul său fermecat vine din adâncurile nației și are afinități organice cu interogațiile pe care și le-au pus în același sens intelectualii interbelici. Numai că nu folosește semnul întrebării în intervențiile sale publice. Spre deosebire de intelectualii noștri, Dan Puric aduce cu sine afirmația, lăsând dubiile și aporiile pe seama belferilor. Leagă nația de Dumnezeu cât se poate de strâns și nu vede în români indivizi, ci persoane. […] Dan Puric n-a apărut întâmplător acum. Cu o vorbă a lui Iorga: vremea l-a scos în cale.”

E de sperat că Dan Puric n-a citit ce a scris Dan Ciachir. În caz contrar, a aflat, pe la jumătatea textului, că nu face parte dintre intelectuali. Dar mai știi? S-ar putea să-i placă. Cu atât mai mult cu cât distincția dintre individ și persoană îl (îi) plasează în siajul gânditorului Gheorghe Hagi („Omul este o persoană umană”). Sigur, mai merită consemnat că în timp ce intelectualii interbelici au voie să-și pună întrebări, cei de azi o pot face doar dacă acceptă din partea lui Dan Ciachir statutul de belferi.

Și totuși, ce anume din cartea lui Dan Puric îl convinge pe ministrul Agriculturii de dimensiunea „omului frumos”? Nu e greu de răspuns. Există în carte un enunț care verifică mai vechea bănuială a

lui Petre Daea că legătura dintre cultură și agricultură e mai trainică decât le place să creadă cârcotașilor și neaveniților. Iată-l: „Omul frumos în ziua de azi e cel ce urcă invers pe scară, înfruntând nu numai turma care coboară, ci și insultele ei”. Turma, da? Așa mai vii de-acasă. Și fiindcă Puricimea Sa e de părere că „intelectualii din România sunt oamenii cărților, nu sunt oamenii duhului”, Petre Daea trebuie să afle că, dacă dorește și alte surse de înțelepțire, poate apela oricând la Osho sau Toni Poptămaș.

Un singur lucru rămâne nelămurit. Frumos sau urât, penticostal sau ateu, pistruiat sau cu platfus, cum poți să vezi un om care nu există? Ce iluzie divină avem aici? La asta ministrul nu are, deocamdată, răspuns.

„Eu când cad din pom întâi mă uit dacă am coaste rupte, pe urmă mă scutur și abia pe urmă încep să zbier, nu zbier înainte.”

Precizarea e importantă, mai cu seamă într-un spațiu plin de ciudați care umblă liberi. Și care inversează ordinea operațiunilor: întâi se pun pe zbierat, pe urmă se scutură, apoi își numără coastele și abia la final își dau drumul din pom. Sigur, la contactul cu solul, le vine să zbiere de durere, dar nu mai au cum: au făcut-o deja. Și-au consumat creditul.

Cine consideră declarația de mai sus o pură inepție nu e la curent cu concepția lui Petre Daea despre timp, hrănită, firește, cu lecturi de profil din Einstein și Stephen Hawking. Ministrul știe mai bine decât multă lume cât de relativ e timpul și ce ușor e să muți granițele zilei și ale nopții. E de notorietate vizita făcută în martie 2017 la Colibași, în județul Giurgiu, când ministrul vrea să vadă cum se desfășoară programul de sprijinire a cultivatorilor de tomate. Vioi ca Pătlăgică

Petrescu, demnitarul îl elogiază pe primar, în care vede „germenele localității” (în locul primarului, m-aș fi simțit ofensat, *mais passons),* examinează la repezeală un sătean („Dumneavoastră sunteți om cu sănătate mintală”), după care îi anunță pe țărani că Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură funcționează fără pauză în folosul lor. „Tot echipajul APIA lucrează non-stop.” Reporterul prezent la cotul ministrului dă glas unui dubiu: „Cred c-a fost o metaforă”. „Nu-i o metaforă”, îl contrazice Petre Daea. „Lucrează non-stop de dimineața până seara.” „Asta nu înseamnă non-stop”, insistă reporterul, cam cusurgiu de felul lui. Nu de alta, dar la intersecția străzilor Trapezului și Prevederii din Sectorul 3 exista până în urmă cu câțiva ani un magazin alimentar pe ușa căruia scria: „Program non-stop: 9.30-13.30 – 16.30-21.30”. Lumea din zonă abandonase denumirea oficială a magazinului și se obișnuise să-i spună „Non-stop nouă jumate”.

În același timp, vizita la Colibași e un bun prilej pentru Petre Daea să declare că nu are nevoie de protecția jandarmilor. Ba chiar să-și mărturisească plăcerea de-a pătrunde abuziv unde n-are ce să caute: „Merg noaptea în teren, mă duc la oameni în case, îi bat pe umăr. Îi trezesc din pat. I-am trezit din pat: «Scoală-te, eu sunt ăsta, hai să te-ajut»”. Nimănui dintre cei de față nu-i trece prin cap să murmure „Noaptea, ca hoții”, pentru simplul motiv că sloganul încă nu apăruse – ca, de altfel, nici cauza lui, Ordonanța 13 furișată pe întuneric de guvernul Grindeanu.

Până la urmă, declarația de tip *stating the obvious* pe care o face Petre Daea înainte de prăvălirea din înaltul pomului subliniază că fiecare agronom ține în raniță stiloul de ministru. Nu trebuie să ai stilistica unui demnitar și nici coerentă în discurs. Astea sunt mofturi. Excentric și agitat, mereu pe fugă, ministrul Daea nu vede nimic nelalocul lui într-o autocaracterizare de

tipul: „Când să mă gândesc la ce spun, dacă n-am timp?” Pe lângă asta, e gata oricând să-ți deschidă portbagajul mașinii și să-ți arate că are la el niște cizme de cauciuc, o pereche de foarfece și o săpăligă. Și nu-și deschide doar portbagajul, ci și sufletul. Îți destăinuie că e un tip atât de muncitor, încât asta i-a dăunat în familie: bănuiala lui e că prima soție l-a lăsat, exasperată de faptul că, în 31 de ani de muncă, consortul nu a avut nicio duminică liberă. Cei de la *Cartea Recordurilor* nu s-au grăbit să consemneze isprava. Șansa ministrului a constat în apariția unei alte doamne, dispusă să șteargă duminica din calendar și să-l reînhame pe Petre Daea la atelajul conjugal.

Și mai e ceva. Declarația pe care o face Petre Daea are valoarea unei declarații de intenție. „Lumea e haotică, avem nevoie de ordine”, iată mesajul pe care ministrul îl gândește mai bine decât îl exprimă. Și cum România face încă parte din lume, e și ea la cheremul haosului. Și resimte asediul zilnic al anormalului. Al lucrurilor care nu se desfășoară în succesiunea lor firească. De pildă, al unui ordin emis și semnat după ce apucă să-și facă efectul. Sau al unui concurs susținut după ocuparea postului de cine trebuie. Sau al unui vot exprimat înainte de intrarea în sală. Dacă ar putea, Petre Daea ar umbla inclusiv la fusul orar, în așa fel încât să nu mai decolezi la 8.30 din Timișoara ca să ajungi la 8.00 la Budapesta. Deocamdată, el se străduiește să-și învingă regretul suprem („Îmi pare rău că noaptea nu este zi”) și să evite situațiile care provoacă mici stânjeneli: „Vreau să vă spun că nu am văzut oul când am ciocnit la Paște, fiindcă mă uitam pe cer să văd dacă nu cumva începe să plouă”.

„Eu fac trafic de a merge treaba în România.”

Autoportretele din cuvinte fac deliciul tuturor celor care citesc ziare sau se uită la televizor în România. Și ce dovadă mai bună decât părerile, impresiile sau certitudinile despre sine ale câtorva dintre cetățenii ei notorii? Iată un *top ten:*

„Tot ce-am făcut a fost din dragoste pentru România și în detrimentul echipei naționale."

„Destinul meu a fost marcat de soartă."

„Eu particip la conceptul de România."

„Eu am fost de când mă știu".

„Este voința lui Dumnezeu ca eu să pasc acest popor."

„Am voie să fac tot ceea ce pot să fac."

„Eu îi am pe ai mei și nu am pe nimeni și dau seamă tuturor."

„Eu nu prea mă pricep la sintagma frazei."

„Deci mănânc exist."

„Sunt mai tânără decât sunt."

Cinci dintre cele zece autoportrete încep cu „eu". Nimic anormal aici. Nu e vorba de orgoliu exacerbat sau de prea multă iubire de sine. Mulți dintre noi vorbesc așa. Dacă ni s-ar monta un dispozitiv care să ne numere „eu"-rile pe care le rostim, am avea surprize. Alta e partea interesantă a autoportretelor. Culese la întâmplare, ele se disting prin inadvertențele pe care le conțin: de vocabular, de topică, de logică pură. Fiecare cititor își poate alege: ba o tautologie ridicolă, ba o confuzie de termeni, ba o involuntară parodie cu iz cartezian etc. Ordinea celor zece e aleatorie și, cel puțin în momentul transcrierii, ele nu au semnatar. În fond, are vreo importanță ale cui sunt? Bine, bine, veți obiecta, dar dacă îl dai în fapt pe Petre Daea, procedează la fel și cu ceilalți. Fii consecvent. Unii rostitori s-au săvârșit dintre cei vii? N-are importanță. Alții nutresc ideea falsă că ai avea ceva cu ei? Nu contează. Fie, atunci. Cei zece sunt, în ordinea apariției, Gheorghe Hagi,

Dan Iosif, Ioan Talpeș, Antonie Iorgovan, George Becali, Traian Băsescu, Norica Nicolai, Călin Popescu-Tăriceanu, Marian Vanghelie și Rita Mureșan.

Este autocaracterizarea lui Petre Daea mai presus sau mai prejos decât celelalte? Greu de spus. Dacă o iei la bani mărunți, ai ce să observi, bineînțeles. Primul lucru care atrage atenția este diferența de conotație (măcar aparentă) dintre „trafic” și „merge treaba”. În afara accepției de „circulație”, traficul vorbește despre lucruri neplăcute și situate de obicei în afara legii: trafic de carne vie, trafic de stupefiante, trafic de valută etc. Expresia „trafic de influență” se păstrează în bazinul negativ al conotației și denumește „negocierea trecerii de care se bucură cineva pe lângă o persoană influentă, făcută în scopul unui câștig personal ilicit”. Pentru cine are nevoie de exemple, iată unul din istoria recentă. El e datat 7 ianuarie 2007, la aproape o săptămână de la intrarea oficială a României în Uniunea Europeană, și are următorul conținut: „Dragă Traian, îți trimit alăturat un document redactat de Petromidia în legătură cu cercetările care au loc. Dacă ai ocazia să vorbești la Parchet despre acest subiect?” Caligraful de atunci, ALDE Călin Popescu-Tăriceanu, este cel care pledează astăzi pentru un Cod Penal mai blând, care să țintească mai degrabă recuperarea prejudiciului creat de infractor decât pedepsirea vinovatului. Interesantă lume, cuceritor spațiu! Curioșii cu memorie bună îi pot pune două întrebări lui Călin-Popescu Tăriceanu: 1. Ce se cuvine să prevadă Codul Penal în cazul traficului de influență? 2. Cum se spune corect, „prejudiciu” sau „prejudecată”, câtă vreme fostul premier declară public, tot în 2007, că „Nu voi tolera nicio fraudă din fondurile europene, indiferent de valoarea prejudecății?”.

Sigur, Petre Daea se ține departe de acest tip de trafic. Conform propriilor declarații, ministrul

„face trafic de a merge treaba în România”. Iar treaba merge bine. În afară de cazurile când merge prost. Iar în cazul PPA (Pesta Porcină Africană) merge foarte prost. E momentul când țăranul român nu se mai simte onorat de vizitele inopinate ale lui Petre Daea și de glumițele lui poporaniste. Măcar o dată, l-ar prefera pe demnitar serios, coerent și mai ales eficace. Or, nu se poate vorbi de eficacitate în cazul PPA. Gestionarea situației și ținerea virusului sub control se fac pompieristic, fără să se țină seama de bunele practici livrate de alte țări. Fiindcă nu reușește să oprească extinderea focarelor, Ministerul Agriculturii devine Ministerul Africulturii. E exact instituția pe care Petre Daea o prezintă astfel cu puțin timp înainte de izbucnirea PPA: „Ministerul Agriculturii ziceți că-i cazinou, luminile sunt aprinse peste tot, se lucrează”.

La sfârșitul lui august 2018, ministrul anunță că există 1603 dosare întocmite pentru despăgubiri, dintre care sunt rezolvate 62. Petre Daea dă asigurări că nu va rămâne nimeni nedespăgubit și adaugă, pentru calmarea spiritelor: „Despăgubirea se dă de la bugetul statului, iar apoi se folosește mecanismul prevăzut de Regulamentul 652 al Comisiei Europene”. Mai mult, Petre Daea declară că a solicitat ajutor pentru un sprijin financiar concret în Consiliul miniștrilor Agriculturii din statele UE reunit la Bruxelles. Ce păcat însă că organismele europene nu confirmă declarația ministrului. Site-ul cursdeguvernare.ro susține că „România nu a trimis Comisiei Europene nicio cerere oficială pentru acordarea unui ajutor financiar suplimentar, deși poate solicita inclusiv decontarea a 50%-75% din cheltuielile cu despăgubirea fermierilor”. Anca Păduraru, purtător de cuvânt al Comisiei Europene, coroborează declarația, ceea ce înseamnă că e posibil ca ministrul Daea să le fi susurat ideea de ajutor colegilor de consiliu la o bere sau la un cocktail.

Dacă așa arată „traficul de a merge treaba în România”, poate că ar fi mai bine să stea pe loc. Și să se mai stângă din lumini pe la Ministerul Africulturii.

DIN ACEEAȘI CATEGORIE

„Nu am înțeles cum într-un complex care are o singură intrare și o singură ieșire, cum a putut intra virusul.”

„Există oameni politici care vor să își construiască o rampă de lansare politică pe subiectul pestei porcine africane, unii dintre ei fiind chiar vegetarieni.”

„Într-un nod îngust nu poate să intre toată apa din Prut și atunci vor rămâne doar situațiile neclare.”

„Pe mine nu mă interesează câte picioare are porcul, nu mă interesează guițatul lui. Pe mine mă interesează porcul la 110 kilograme, cum spune legea.”

„Să preiei cu dibăcie conexiunea factorială, dar mai ales să detașezi cu putere de percepție direcțiile de acțiune.”

„Eu pot să traversez calea ferată, dar după ce trece trenul.”

„Dacă vă conving că nu e bine, ne ferim de rău.”

„Păi, tată, tragi de ceapa de Bruxelles ca de cureaua de la pantaloni. Nu poți s-o mesteci.”

„Mie-mi plac abordările tematice pe care le faceți și pe șperaclul acesta care-l introduceți în străfundul științei mă incita și pe mine.

„Medicul veterinar este Dumnezeul bolii.”

TUTA RELATIVĂ, TUTA ABSOLUTĂ

După o apariție meteorică în capitolul „Meditații la dăncileză”, preotul-inginer sau inginerul-preot Costel Vânătoru revine cu precizări. De data asta, comentariile dumnealui nu se referă la cadourile legumicole sau horticole pe care le face premierul Viorica Dăncilă Sanctității Sale papa Francisc I, ci la o boală. După ce ministrul de profil Petre Daea stabilește, întru eternitate, că „tuta absolută este și va fi”, Costel Vânătoru lămurește în ce constă de fapt problema: „Tuta absolută este un fel de pestă porcină la nivel vegetal, atacurile ei puternice sunt prezente mai ales în spațiile protejate, iar consecința este compromiterea totală a culturilor, în condițiile în care substanțele chimice nu au capacitatea să-l eradicheze. Tuta absolută este o molie minusculă, un dăunător imun la toate insecticidele. Primele semnale ale apariției ei au avut loc în 2010 la Satu Mare”.

Fiindcă viața e plină de coincidențe ironice, trebuie consemnat că, în condițiile unui dăunător vegetal de o asemenea forță, pe secretarul de stat în Ministerul Agriculturii îl cheamă – cum altfel? – Daniel Botănoiu.

Aceasta este însă doar o față a tutei: fața științifică, vegetală, spuneți-i cum vreți. În dicționare, tuta este altceva. Definiția e după cum urmează: „persoană care vorbește vrute și nevrute; *prin extensie,* prostănac, tont”. Sigur, tot tută i se spune și unui „instrument în formă de cilindru, folosit pentru a prinde și a scoate materialele de formă tubulară rămase în gaura unei sonde”. Ba chiar și unui „vas din material refractar în care se topesc minereurile pentru analiza pe cale uscată”. Tutele care urmează nu sunt nici instrumente, nici vase. Sunt oameni politici surprinși în flagrant delict de inepție, care pot să încapă sub umbrela primei accepții din dicționar. Și dat fiind că

rostirile lor țin de superlativul năzbâtiei, se cuvine ca, preluând modelul adjectival, să avem tute relative și tute absolute. Rămâne la latitudinea cititorului să decidă *which is which and who is who.*

„Îmi cer scuze anticipat pentru greșelile pe care le-am făcut.”— Liviu Pop

Invitat la postul RTÉ pentru o dezbatere pe teme diplomatice și de politică externă, un politician irlandez face următoarea declarație: „Acordul nu este acord până când părțile care încheie acordul nu cad de acord”. Cei prezenți în studio și în regie își dreg vocea, tușesc, își suflă nasul și în general fac tot ce se face în situațiile când îți vine să hăhăi și nu poți. Unii se gândesc la vorba lui R.J. Macready: „Cea mai bună metodă de-a depăși un bou pe drum când ești cu bicicleta e să rămâi în spatele lui”. Alții la cea a lui Shane McCarthy: „Ieri mi s-a părut că-l văd pe frate-meu pe stradă, iar lui i s-a părut că mă vede pe mine, dar când ne-am apropiat ne-am dat seama că nu era niciunul dintre noi”. Gata să pufnească în microfon, realizatorul face semn în regie pentru o cortină muzicală. Regia se conformează și trimite în eter ce avea pregătit: *Agree to Disagree* cu Katy Perry. Timp de două-trei secunde, muzica se aude în paralel cu hohotele.

Reacții asemănătoare suscită Liviu Pop, ministru al Educației în România în două rânduri, semn că educația n-are niciun cuvânt de spus. Bineînțeles, nu tot ce spune și ce face Liviu Pop e comic. Când, în calitatea lui de demnitar, își surghiunește demnitatea și dizolvă Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (CNATDCU) ca să-l spele pe Victor Ponta de acuzația de plagiat, reacția firească e revolta. La fel, când îl acuză pe Klaus Iohannis de șefia (fie și vremelnică a) unei formațiuni care este continuatoarea unei grupări naziste.

Nu e mare lucru să constați că situațiile în care când Liviu Pop se confruntă cu probleme de comunicare în public sunt mai multe decât cele în care nu se confruntă. Fostul ministru are mereu

pregătită o inepție, indiferent de domeniu. Până și matematica pe care o absolvă la Babeș-Bolyai și o predă la școli din județul Maramureș îi joacă feste. Întrebat despre o greșeală din manualul de matematică de la clasa întâi, Pop lasă lumea cu gura căscată: „În baza numerică 10, 12 este mai mic decât 16. În altă bază numerică, 12 s-ar putea să fie mai mare decât 16, adică în baza 5”. La toate școlile de bune maniere, am mai spus-o, sfatul predilect când faci o gafă este „nu încerca s-o dregi”. Liviu Pop încearcă să scuze greșeala din manual, dar nu face decât să se cufunde în ridicol.

Și-atunci, dacă ex-ministrul are greutăți cu disciplina pe care a predat-o, cum să nu aibă cu alte lucruri? Mai precis, cu vocabularul, cu cronologia și cu logica elementară. Sau poate cu toate trei la un loc.

Prima bănuială este că Liviu Pop nu știe ce înseamnă „anticipat”. Ce să fie, ce să fie? Vreo contragere din „antipatic” și „participat”? Vreo mișcare de luptă împotriva cipatului? Vreun pat pentru antici? Greu de stabilit. E adevărat, Liviu Pop nu e singurul care se încurcă în timp, timpi și timpuri. O fac și alții, dar, la fel de adevărat, nu au fost miniștri ai Educației. Sunt cântăreți, foști sau actuali sportivi, textieri de muzică nouă etc. Selena, de exemplu, are ca refren al piesei *Nu mă uita undeva* (compusă pesemne într-un birou de obiecte pierdute) distihul „Și simt că tu ești tot, / Te *vreau* oriunde-am *fost”.* 3 Sud Est sugerează ca „*Atunci* când îți va fi mai greu / Să te gândești la mine *mereu”.* Iar de la Cristian Gațu rămâne introducerea făcută cu aproape douăzeci și cinci de ani în urmă: „După cum am spus, iar dacă n-am spus, o repet acum…” Într-o asemenea companie, Liviu Pop se integrează ușor în peisaj.

A doua bănuială se leagă de prima: neștiind ce înseamnă „anticipat”, Liviu Pop crede că poate însemna orice. Sau că poate să nu însemne nimic, ca *as it were* din anumite construcții din engleză.

Așa că-l folosește ca pe un simplu accesoriu în frază. Ca pe o piesă cu semnificație strict estetică.

A treia bănuială se leagă de primele două: dar dacă Liviu Pop crede că „a cere scuze anticipat” e forma elegantă, și poate un pic prețioasă, a lui „a cere scuze” pur și simplu? La fel ca „mulțumesc anticipat”, nu? În loc de „mulțumesc frumos” sau „mulțumesc din suflet”.

Corolarul celor trei bănuieli: fostul ministru Pop nu are de unde să știe (doar e la Educație) că scuzele nu se cer, se prezintă. „A cere” e totuna cu „a solicita” sau „a pretinde”. „A cere scuze cuiva” înseamnă că-i pretinzi respectivului să-ți ceară iertare, să se scuze în fața ta. Date fiind raporturile dintre ministru și școală, aceasta din urmă ar trebui să-i ceară scuze lui Liviu Pop. Adică să-l informeze că-i așteaptă scuzele.

Nu e singura situație în care timpul îl pune în dificultate pe Liviu Pop. O dovedește o declarație făcută de fostul ministru la deschiderea anului de învățământ universitar de la Iași, în toamna lui 2017: „Fiecare copil merită un viitor, un viitor mai bun decât cel prezent”. Interesantă filozofie. Liviu Pop încă nu se încumetă să afirme că merităm (cu toții, nu doar copiii) un viitor mai prezent decât trecutul, dar merită felicitări pentru că a dobândit, în activitatea de manager al Educației Naționale, ceea ce se cheamă conștiința failibilității. După cum singur declară, „În viață, ca și în politică, există greșeli și există erori. Este însă esențial faptul că greșelile se pot corecta, erorile, nu”.

„Dar funcționarii noștri, în loc să ne ajute pe noi, pe cei din administrație, pe cei din ministere, mai mult ne pun furci caudine.”— Gabriela Firea

Așa grăiește Gabriela Firea cu trimitere la funcționarii – sau poate *furcționarii* – români din Belgia care lucrează în cadrul instituțiilor

europene. Felicitări, o diplomă, un covor roșu și un omagiu muzical de la fanfara sindicatelor. Dacă scriitorul mozambican Mia Couto primește Premiul Eduardo Lourenço pentru contribuții substanțiale la dezvoltarea limbii portugheze, corespondentul românesc al distincției s-ar cuveni să poarte numele Gabrielei Firea. Nu de alta, dar e prima echivalare a furcilor caudine cu bețele în roate, după ce atâția și atâția oameni de pe scena publică se vor fi învârtit în jurul confuziilor clasice. E totuși nevoie de o fire (sau mai degrabă de o Fire) cu adevărat creatoare pentru ca sintagma în cauză să ilustreze o altă față a ignoranței: ignoranța cu ifose și rochiță roz, cu cercei și păr tapat, cu ștaif și tupeu. Ignoranța kitsch, de tipul pește de sticlă pe televizor și carpetă cu „Răpirea din serai" pe perete. E tipul de ignoranță care te face să simți că e de datoria ta să te apuce pandeliile.

Gabriela Firea nu știe sensul cuvintelor, deși are grijă să-și fabrice portretul unui om care venerează logosul. Pe site-ul personal, la secțiunea „Biografia mea", se pot citi următoarele: „La Bacău am urmat cursurile școlii generale nr. 8 din cartierul Letea și apoi pe ale Liceului de aviație Henri Coandă, de unde m-am ales cu pasiunea pentru cuvântul scris, grație minunatului profesor de Limba Română Gheorghe Iorga. Studiile mi le-am continuat la București, unde am urmat cursurile Facultății de Litere, specializarea Științele Comunicării. [...] Am fost atrasă încă de pe băncile liceului de presă". Dacă „pasiunea pentru cuvântul scris" ar fi dublată de reflexul de-a deschide dicționarul când ești nesigur pe un termen, prima care ar avea de câștigat ar fi Gabriela Firea. Iar dacă adorația majusculată pentru limba română ar fi însoțită de revederea noțiunilor elementare de gramatică, Gabriela Firea ar afla că nu se scrie „noi stabilisem" (după cum se poate citi în romanul dumisale *Trei motive),* ci „noi stabiliserăm", și că

„fusesei” e un timp gramatical căruia i se poate spune doar mai mult ca perfectul simplu. Forma corectă e „fuseseși”, stimată doamnă, și vă rog să mă credeți că nu vreau să vă pun nici furci, nici nurci și nici măcar curci caudine.

Sunt mulți cei care folosesc greșit sintagma „furcile caudine”: cântărețe care se plimbă în zig zagga pe scenă, moderatori de emisiuni TV, comentatori sportivi, crainici de știri, politicieni, jurnaliști etc. Pentru unii, furcile caudine sunt, se vede treaba, niște unelte care au supraviețuit agriculturii și ritualurilor din străvechime (aproape că te aștepți să dai peste ele într-un vers al lui Hesiod). Pentru alții, ele sunt un soi de echivalent gospodăresc al Scyllei și Charybdei – îi las Gabrielei Firea plăcerea de-a afla dacă adineauri numitele reprezintă un duo de muzică house, o marcă de parfum, varianta mediteraneeană a sistemului bielă-manivelă sau două jucătoare de tenis venite din calificări. În fine, pentru alții furcile caudine trec drept o probă complicată, dacă nu chiar un simbol al exigenței. Există, e adevărat, și minți înduioșător de fragede – cunosc cel puțin două – care păstrează despre furcile caudine impresia că ar fi niște instrumente de tortură din categoria fecioarei de fier, a ghetelor spaniole, a leagănului lui Iuda sau a vânei de bou.

Pentru cultura generală a Gabrielei Firea, trebuie lămurit că furcile caudine se referă la condițiile umilitoare, înjositoare, greu de acceptat pe care învingătorul le impune învinsului în luptă, așa cum se întâmplă la Caudium, într-o strâmtoare aflată la sud-est de Capua, unde romanii sunt învinși de samniți. Iar expresia corectă, tot pentru culturala generală a Gabrielei Firea, nu este „a trece PRIN furcile caudine”, ci „a trece PE SUB furcile caudine”. Asta înseamnă că enunțurile pe care le auzim de mai bine de un deceniu încoace la televizor și în care se cuibărește această sintagmă sunt bazaconii scornite de mintea unor sfertodocți.

Pentru Gabriela Firea și împrospătarea memoriei dumisale, iată câteva: 1. „Îi mulțumim lui Marius (Țeicu – *n. m.),* care s-a strecurat printre furcile caudine din platou și ne-a adus amandine”. 2. „De mâine, elevii din clasa a douăsprezecea din întreaga țară vor trece prin furcile caudine ale limbii române în cadrul examenului de bacalaureat”. 3. „Săptămâna viitoare, echipele românești de fotbal vor trece prin furcile caudine ale tragerii la sorți”. 4. „Populația de vârstă preșcolară e pasibilă de furcile caudine ale scarlatinei și pojarului”. Cele patru enunțuri sunt pompoșenii agramate și nimic altceva. Cine vorbește, femeie fiind, de „furcile caudine ale adolescenței” spune mulțumesc când i se sărută mâna. Eventual adaugă un „vai, dar nu trebuia”.

Pe de altă parte, e bine că se face în sfârșit lumină: furcile caudine nu se numără printre sculele din șopron. Așa stând lucrurile – și înainte ca ignoranța să capete proporții pandemice, dacă nu pandelice de-a binelea –, e momentul să intonăm, cu emoție și avânt, refrenul de of și aoleu „Gabriela, de ce minți? / Furcile-astea nu au dinți”.

„E clar că am ajuns într-un moment în care nivelul de compromis pe care din păcate îl forțează președintele României arată, iată, încă o dată, că ne întoarcem într-un moment în care anomalii de tip „modus operandi” sunt, de fapt, cele care conduc fără echivoc România. Noi suntem determinați și hotărâți, alături de premier, alături de coaliția aflată la guvernare, să nu cedăm, să nu ne abatem de la implementarea programului de guvernare.”— Carmen Dan

Tudor Arghezi se întâlnește cu Victor Eftimiu la una dintre intrările în Cișmigiu. Arghezi singur, văduvul Eftimiu cu o tânără atrăgătoare. „Dragă, dumneaei e secretara mea”, îngână cu un început

de jenă Eftimiu. „Ce spui, dragă, tot mai secretezi, tot mai secretezi?” nechează subțire Arghezi.

Între 1990 și 1996, Carmen Daniela Dan n-are cum să fie secretara lui Victor Eftimiu. E, în schimb, secretara Școlii generale nr. 3 din Videle și – pentru o vreme în paralel – secretară a Consiliului Provizoriu de Uniune Națională (CPUN). Dacă Liviu Pop ocupă de două ori funcția de ministru al Educației, Carmen Dan e de trei ori ministru de Interne: și în cabinetul Sorin Grindeanu, și în cabinetul Mihai Tudose, și în cabinetul Viorica Dăncilă. Este femeia care domnește peste bărbați și coautoarea uneia dintre infamiile românești ale ultimilor ani: reprimarea protestatarilor prezenți în Piața Victoriei pe 10 august 2018.

Citatul de mai sus din Carmen Dan e o nouă probă la dosarul și așa stufos al divorțului dintre gură și creier în sufrageria politică a PSD. Când se va sătura să difuzeze programe de Revelion cu Florin Iordache, Miron Cozma, Corneliu Bichineț, Petre Roman, Nicolae Bacalbașa, Florin Condurățeanu și alți bărbați exemplari ai neamului, postul de televiziune România TV ar putea monta un vodevil ale cărui cuplete să fie asigurate de perechea Carmen Dan-Liviu Pop. Ce-i recomandă pe cei doi? Nu „vocea și talentul”, ca în *B.D. la munte și la mare,* ci simetria silabică a numelor și plăcerea cu care folosesc cuvinte despre care habar n-au ce înseamnă. La un festival de umor involuntar, Dan și Pop ar avea șanse la podium, mai cu seamă dacă l-ar ține cineva pe Petre Daea legat de calorifer.

În timp ce Liviu Pop nu știe că e imposibil să anticipezi ceva ce s-a petrecut deja, Carmen Dan are probleme cu locuțiunile din latină. Din capul locului, ministrul de Interne trebuie să afle că *modus operandi* nu e rudă cu Gianni Morandi (nici măcar cu Morandi ai noștri, cei cu *Beijo Uh-la-la*), n-a câștigat *Canzonissima* și n-a participat la San

Remo. Bietul *modus operandi* înseamnă „mod de operare” și e o sintagmă frecventă în jargonul juridic și al criminaliștilor. Un ministru de Interne ar trebui s-o știe, mai ales după absolvirea unui liceu de filologie-istorie. Când spui „anomalii de tip *modus operandi”,* e clar că nu știi despre ce e vorba în frază și că nu te deranjează dacă observă și alții.

Pe de altă parte, cele două fraze pe care le emite Carmen Dan evocă principiul aforistului: „spune-mi ce-ai înțeles, ca să-ți spun ce-am vrut să zic”. Mesajul ministrului e imposibil de descifrat. Alan Turing și-ar aprinde trei țigări odată dacă ar mai trăi. Dar dacă tot nu putem descoperi ideea, poate că nu e rău să zăbovim asupra felului cum e livrată. Da, fraza e ilogică, dar relieful ei merită descris. Întâi și-ntâi, e de remarcat rima interioară din „arată, iată, încă o dată”, semn că avem de-a face cu sensibilitate și subtilitate lirică. În al doilea rând, atrage atenția o combinație deloc la îndemâna oricui: „determinați și hotărâți”. Asta înseamnă o calchiere, un barbarism și un pleonasm în doar trei cuvinte, dintre care unul e conjuncție.

Frazele ministrului de Interne provoacă pe oricine să-i dea replica. Sigur, nu putem ajunge toți la un nivel comparabil de ermetism și incomprehensibilitate. Dar fiindcă, vorba lui Carmen Dan, „iată că trăim vremuri pe care nici nu le poate gândi un om care gândește normal”, ministrul e chemat să răspundă la următoarele întrebări:

1. Ce „om care gândește normal” acceptă să fie considerat imbecil când ministrul îl anunță că „pericolul gazelor lacrimogene este un mit”?

2. Ce vrea să spună ministrul când afirmă că „în piață, alături de protestatarii pașnici, au fost și forțele de ordine și au suportat în egală măsură efectele acestui gaz”? Mai precis:

2.a. Dacă protestatarii erau pașnici, de ce a fost nevoie de gaze?

2.b. Dacă pericolul gazelor „este un mit”, ce efecte au suportat forțele de ordine?

2.c. Dacă X azvârle cu o piatră spre Y înseamnă că X și Y sunt „în egală măsură” în pericol de-a fi loviți?

3. Cu ce îl încălzește pe cel ajuns la spital din cauza gazelor lacrimogene faptul că respectivele gaze erau, după spusa ministrului, „omologate”?

4. În cazul în care ministrul de Interne a identificat „doar cinci situații de persoane care au comis abuzuri potențiale”, iar prima numărătoare a răniților civili din Piața Victoriei a indicat patru sute de victime, nu cumva decurge de aici că fiecare jandarm a rănit optzeci de protestatari?

Dacă da, strașnic *modus operandi.*

Nu cumva abia asta e anomalia?

„România nu este condusă de România, să fie foarte clar!”— Mădălin Voicu

Se poate răspunde în destule feluri acestei afirmații. De exemplu, România este condusă, și încă de două ori, de Serbia în meciul din Liga Națiunilor de la Belgrad (10 septembrie 2018), dar revine și egalează de fiecare dată. Sau: România este condusă de o pletoră pe care Mircea Cărtărescu o rezumă astfel într-un interviu apărut în *Adevărul*: „De pe vremea când, prin 1950, erau luați oameni direct de la strung și de la mătură și puși în conducerea țării, n-am avut o clasă politică mai abisală în prostia ei”. Sau: România este condusă de niște inși care merg înapoi și vor să ajungă înainte.

Mădălin Voicu are însă altă părere. Din punctul lui de vedere, și nu numai al lui, România este confiscată și spoliată de diverse structuri ostile, puse pe jaf. Iar „tagma jefuitorilor” e compusă, vezi bine, din străini. Nu se știe bine dacă Mădălin Voicu deține dovezi de natură să-i coroboreze inflamarea, însă remorcarea României la tractorul

intereselor străine nu e singurul scenariu SF al vremurilor din urmă. Publicația *Al-Ousboue,* citată de revista *New Money,* iese pe piață cam în aceeași perioadă cu un studiu prin care își propune să demonstreze că regina Elisabeta a II-a a Marii Britanii este urmașa profetului Mahomed.

Cine conduce România, după părerea lui Mădălin Voicu? Blestemații din Statul Paralel, îngrășați de dolarii lui Papa Soros și susținuți în raptul lor diabolic de alte câteva nuclee ale nelegiuirii: cavalerii de la Malta, Banca Mondială, Clubul de la Roma, masonii, Grupul Bilderberg, Comisia Trilaterală, FMI, Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale și evreii. (Nu se suflă o vorbă despre dispensarul din Găești.) Li se adaugă alte două state cărora încă nu li s-au descoperit capitalele, dar a căror influență malefică e dincolo de dubii: Statul Perpendicular și Statul Oblic, zis și Diagonal. Eminențele cenușii ale acestuia din urmă au două sedii departe unul de celălalt, tocmai pentru adormirea vigilenței: unul pe Aleea Diagon din heptalogia lui J.K. Rowling, celălalt pe Avinguda Diagonal din Barcelona. Cine s-ar fi gândit? Uite că știu chinezii ce știu când interzic *Harry Potter* la ei în țară. Oameni cu fosfor la gămălie, nu ca alții.

Cei care știu să citească printre rânduri chiar și declarațiile nescrise își dau seama foarte bine că observația lui Mădălin Voicu merită urmărită în profunzime. De aici, întrebarea: ar putea cele trei state (Paralel, Perpendicular și Diagonal) să înfăptuiască singure îngenuncherea României și prăvălirea ei cu fruntea în țărână? Nici vorbă. Lucrurile sunt mult mai complicate. Chiar complexe. Semnul exclamării de după enunțul lui Mădălin Voicu e, grafic vorbind, o lumânare cu susul în jos. Or, lumea fiind ea însăși răsturnată, se cuvine să revenim în poziția firească și să facem același lucru și cu lumânarea, ca să vedem ce vrea cu adevărat să însemne. Ce face o lumânare?

Împrăștie lumină. Ei, vedeți? Vă duce mintea. E la mintea cocoșului că trimiterea lui Mădălin Voicu se referă la *Illuminati,* denumire sub care se ascunde în realitate Oculta Mondială. Exact, e vorba de aceiași *Illuminati* care apar în *Îngeri și demoni* de Dan Brown. Și care-i iau mințile regizorului Ron Howard, silindu-l să-l pună pe Tom Hanks să înoate în Fontana dei Quattro Fiumi din Piazza Navona ca să-l salveze de la înec pe Marc Fiorini, alias cardinalul Baggia, unul dintre cei patru *Preferiti* și viitorul papă Luca I. Asta chiar dacă apa din fântână nu e mai adâncă de 40 de centimetri, ceea ce face înecul imposibil. Nici măcar Peter Dinklage nu se poate simți în pericol dacă intră în fântână.

Grupul de *Illuminati* și ceilalți arhitecți ai răului se grupează, conform teoriilor din care se alimentează și punctul de vedere al lui Mădălin Voicu, într-o piramidă a puterii, care se sprijină pe ceva numit, cu un termen care te face să tremuri (de râs), „satanismul talmudismului masonic". În vârful piramidei se găsește „ochiul care vede tot", sub care, la nivelul 1, stă o persoană care seamănă cu regina Angliei, dar nu e. Conspiraționiștii cu doctorat în paranoia galopantă denumesc acest organ atotvăzător „ochiul lui Lucifer" sau „ochiul lui Satan" și susțin că entitatea care are controlul asupra lui controlează și banii lumii. E un scenariu demn de Pavel Coruț, care, dacă nu știați, își publică opera la Editura Coruț Pavel, laolaltă cu cele ale unor colegi de salon (din portofoliu: *Mântuirea de după cumplita rătăcire, Misterul galactic din Valea Regilor, Conjurația apocaliptică, Lacrimi din Muntele Sacru, Noi vom renaște dintr-un vis, Conspirația spaimei și a urii* și – nu vă dezlegați centurile – *Omul și-a învins bestia*).

Lucrurile se leagă. O fi sau n-o fi Mădălin Voicu la curent, dar din Oculta Mondială face parte și The Alan Parsons Project. În 1982 trupa scoate

albumul intitulat sfidător *Eye in the Sky (Ochiul din cer),* în a cărui piesă de titlu stau cuibărite versurile: *I am the eye in the sky, / Looking at you /I can read your mind, / I am the maker of rules / Dealing with fools, /I can cheat you blind.* Ochiul din cer e, desigur, atotvăzător. Dar poate nu știți cine e Alan Parsons, șeful trupei. Nimeni altul decât inginerul de sunet al lui Pink Floyd de pe *Dark Side of the Moon.* Iar piesa a șasea de pe *Dark Side of the Moon* se cheamă *Money.* Ne-am lămurit, da?

Sigur, pedanții pot avea mici obiecții. Bunăoară, cum poate ochiul lui Lucifer să privească din cer, când știm că Lucifer, alias Satana, alias îngerul izgonit din rai, e cazat la subsol? Conspiraționiștii nu se hrănesc însă nici cu Biblia, nici cu Dante și nici măcar cu Milton, așa că argumentul nu-i impresionează. Ceea ce le atrage atenția, în schimb, este prezența pe nivelul 2, imediat sub regina care seamănă cu Elisabeta, dar nu e, a treisprezece familii care compun, previzibil, „Consiliul celor 13”. Ele sunt, conform descrierii, „cele mai puternice și bogate familii din lume” și stau deasupra nivelului 3 (logic), populat de 300 de „sub-familii”. Care știți ce alcătuiesc? Exact, „Comitetul celor 300”. Și știți cum sunt prezentate? Exact, drept „cele mai puternice și bogate sub-familii din lume”. Țesătorii acestor teorii nu dau numele sub-familiilor, dar au grijă să consemneze cele treisprezece familii din „Consiliul celor 13”, care, se adaugă în toate materialele alarmiste, compun așa-numita „Aristocrație neagră”. Și de fapt nici nu e vorba de familii, ci de dinastii în toată regula: Astor, Li, Russell, Rockefeller, Kennedy, Freeman, Du Pont, Onassis, Van Duyn, Rothschild, Collins, Reynolds și Bundy. Ce poți să spui? Familia Bundy părea mai săracă în film, dar probabil că era o stratagemă. Iar cei care cred în gogoșile privitoare la averea uriașă a lui Bill Gates și Carlos Slim

Helú trebuie treziți la realitate până nu se fac de râs. Aflați, naivilor care sunteți, că Sir Evelyn de Rothschild are nu mai puțin de 500 de trilioane de dolari. Adică peste jumătate din averea totală a lumii.

O ramificație a unei aripi a unei așchii a unei țăndări a unei astfel de familii conduce în realitate și România. Asta spune Mădălin Voicu. Doamne ajută și să fie primit. Pe cine ați prefera? Rockefeller? Astor? A, nu, vă rog, nu Bundy. Zău!

Site-ul bucovinaprofundă.wordpress.com, pe care se pot citi asemenea fantezii, adaugă o concluzie care se armonizează perfect cu neliniștea lui Mădălin Voicu: „Lucrul cel mai periculos la întreaga piramidă a puterii oculte este sorgintea sa luciferică, asumată conștient la primele 5–6 niveluri, în mare parte, și inconștient și implicit în rest. Satanismul manifestat cultic prin talmudismul masonic este firul roșu ce influențează și străbate aceste structuri de putere. Astfel, putem afirma că astăzi erezia cea mai influentă la nivel mondial este erezia iudaică a talmudismului luciferic, a sionismului mistic satanist. Propaganda prozelită a acestor erezii cuprinde întreaga lume, atacul este unul la nivelul minții oamenilor, în încercarea lor de a realiza o iudaizare talmudică a lumii".

Lipsesc doar gorilienii și reptilienii lui Lorin Fortuna, aibă-l Cel de Sus (nu ochiul) în pază.

Dacă Braiconf Brăila va fi vreodată amenințată de faliment, se va putea salva producând cămăși de forță. Poate că nu e cerere, dar e cu siguranță nevoie.

„Construcția de autostrăzi, care, în paranteză fie spus, ne-ar fi utile pentru ca toată creșterea economică s-o punem în operă, închid paranteza. Este că mi-am pus întrebarea și bine ați spus în raport, de ce oare noi nu? Am luat conceptul

anticorupție și l-am transformat în repercutarea dezvoltării." – Gratiela Gavrilescu

Două lucruri lipsesc în prima parte a enunțului, până la „paranteza": predicatul și sensul. În ceea ce-l privește pe primul, nu e grav. Istoria literaturii universale mustește de fragmente eliptice. Iată unul, la întâmplare: *Dogs, undistinguishable in mire. Horses, scarcely better; splashed to their very blinkers. Footpassengers, jostling one another's umbrellas in a general infection of ill-temper, and losing theirfoot-hold at street-comers.* Grațiela Gavrilescu și colegii de bibliotecă vor fi recunoscut, fără îndoială, câteva rânduri din *In Chancery,* capitolul introductiv din *Bleak House (Casa umbrelor)* de Charles Dickens. Dacă memoria e de folos, cu George Orwell au politicienii ce au, mai cu seamă când li se împart exemplare dintr-o anumită carte în plenul Parlamentului. Dickens, în schimb, le place, mai mult ca sigur. Fiindcă vorbește despre năpăstuiți și nevoiași, despre copii săraci și adulți scăpătați. Când vom avea la Educație un ministru care să încurajeze activ și oficial plagiatul, măcar două-trei romane ale lui Dickens vor putea fi transcrise (preferabil, în traducere) drept program de guvernare al PSD.

Dacă absența predicatului nu e un capăt de țară, cea a sensului nu poate fi trecută cu vederea. Poți doar să speri că ai prins-o pe Grațiela Gavrilescu în plină perioadă de acumulări poetice din zona suprarealismului și a dicteului automat. Mesajul ei pare încropit prin scoaterea cuvintelor din căciulă, de unde și impresia de aleatoriu. Libertatea de asociere imaginativă trebuie apărată în orice condiții, mai puțin când vrei să transmiți ceva electoratului sau ziariștilor prezenți la conferința de presă. Atunci scăpărările avangardiste nu-și au rostul. E nevoie de concizie și precizie. E nevoie să fii înțeles cu ușurință și să te ferești de echivoc.

Exact asta nu face Grațiela Gavrilescu în momentul când i se cere un punct de vedere. Asta dacă nu cumva punctul de vedere vizează guvernarea tehnocrată (nepoata Statului Paralel, după cum se știe). Atunci ministrul știe să vorbească pe șleau: „Anul 2016 a fost anul amorțirii poporului român”.

În ce privește construcția de autostrăzi, lucrurile și lucrările par să se fi dezmorțit sălbatic. E adevărat, din ce spune Grațiela Gavrilescu despre autostrăzi nu se înțelege nimic, dar românii se pot consola cu limpezimea de cleștar a lui Lucian Șova, ministrul Transporturilor. Spre deosebire de Dan Șova, care promite fără acoperire sute de kilometri de autostradă, Lucian Șova e mai abil și descifrează astfel harta intereselor: „Există o minunată rețea de autostrăzi în Occident. De ce au venit multinaționalele aici? Au venit că sunt salarii mici. Când o să avem autostrăzi, o să avem salarii mari. Și toți vor pleca. Către alte zone fără autostrăzi, dar cu salarii mici”.

Nici raționamentul lui Lucian Șova nu e ferit de hibe. Există și aici două întrebări referitoare la fericirea de-a nu avea autostrăzi și de-a ne păstra multinaționalele în țară: 1. Păi nu fac multinaționalele parte din Statul Paralel care obstrucționează PSD-ul și pune roate în bețele guvernării? Și atunci n-ar fi mai bine să plece „către alte zone” și să ne lase în mândria noastră stropită cu mujdei și țuiculeană? 2. Care sunt acele „alte zone” despre care vorbește Lucian Șova? Cu 770 de kilometri de autostradă, România stă la coada clasamentului european. Vecina Ungarie e de două ori mai mică decât România și are aproape de două ori mai mulți kilometri de autostradă. Olanda e cât Oltenia și are aproape 3.000 de kilometri. Spania se apropie de 17.000, Germania a depășit 13.000. Oare acolo or (mai) fi multinaționale, ce crede domnul Șova?

Grațiela Gavrilescu nu trebuie să răspundă la multe asemenea întrebări. E suficientă una și mecanismul comunicării se blochează. Când nu pricepi ce ți se spune (și nu din vina ta), nu poți să spui decât „cum adică?”. Dar riști să repeți formula de multe ori, fiindcă Grațiela Gavrilescu nu are știința vorbirii pe înțelesul celorlalți. Până și o declarație simplă ricoșează în umor involuntar. „Vizavi de calitatea aerului și de o taxă de mediu, nu vom vorbi de nicio taxă de mediu”, glăsuiește ministrul. Printre altele, e de văzut cum izbutește Grațiela Gavrilescu să se plaseze, în diafana dumisale corporalitate, vizavi de o abstracție. Căci „vizavi” de calitatea aerului înseamnă „față în față cu calitatea aerului”. Noroc că, agilă fiind, Grațiela Gavrilescu ia conceptul anticorupției și-l transformă în repercutarea dezvoltării.

Să vă mai aud că Lobo Antunes e greu de citit și *Finnegans Wake* aproape imposibil de tradus.

Eugen Lovinescu susține despre dicteul automat că este un fel de-a fugi de conștient și de-a te apropia de „irațional și ilogic, găsit pur în stare onirică”. Frumoase lecturi aveți, doamnă.

DIN ACEEAȘI CATEGORIE:

„Pădurea am găsit-o, am găsit și *ursul. Când îi luăm pielea, atunci facem* și *propunerea.”* – Liviu Dragnea

„Trebuie să avem mare grijă cum implementăm, cum începem și stopăm acest virus.”— Grațiela Gavrilescu

„Există filme suficiente, apocaliptice, în care lipsa de energie ne duce într-o altă societate.” – Anton Anton

„Durata se învârte permanent” – Liviu Dragnea

„Istoria partidului, reprezentată de foștii președinți, să nu fie participativă în partea negativistă.”— Marian Neacșu

„Eu sunt un coleg ales de către colegii mei."— Valeriu Zgonea

„Zi de zi, seară de seară, am luat termometrul problemelor națiunii."— Gabriela Firea

„Rezultatul final îl vom prezenta la sfârși"— Eugen Nicolicea

„Funcția aceasta, pe care mi-au dat-o colegii mei într-un congres, mă obligă să blochez moartea partidului sub povara problemelor unor lideri." – Valeriu Zgonea

„Doamna prim-ministru a rămas deschisă ca și la instalare." – Liviu Dragnea

„Să punem Centenarul pe tricoaiele noastre și pe afișele noastre. Tot ceea ce înseamnă." – Cosmin Butuza

„Nu poți să fii de stânga, de dreapta. Poți să fii, eventual, de stânga-mprejur."— Eugen Nicolicea

„Fiecare vin cu scrisori." – Cătălin Rădulescu

OARBĂ ÎN ȚARA CHIORILOR

Oarbă e justiția, desigur. De o bună bucată de vreme, justiția din România e protagonista unui scandal de pornografie morală. Și în același timp, poarta de cetate în care izbesc berbecii marilor infractori. Testamentul în care se stipulează înrobirea mafiotă a justiției este lăsat cu limbă de conferință de presă de Victor Ponta, care pozează astăzi în cruciat al dreptății. Calul alb în șaua căruia se ivește Ponta la emisiunile TV unde e invitat este, de bună seamă, vopsit. Dacă râcâi puțin cu unghia, roșul iese imediat la iveală. În fond, nimic ilogic aici. După ce-a umblat atâta vreme cu cioara vopsită a plagiatului, Victor Ponta apare astăzi pe calul bălan al principiilor și exigenței. Pentru cei cu memoria mai scurtă decât geaca, o aducere aminte din august 2012, când Victor Viorel Ponta, prim-ministru de cinci luni, declară că „domnul Flutur și alții, că sunt mai mulți, cred că se vor lămuri, în perioada următoare, după ce luăm controlul politic asupra DNA-ului”.

Transformarea justiției într-o curățătorie care să albească rufăria corupților, în frunte cu președintele PSD, condamnatul penal Liviu Dragnea, durează deja de multă vreme. Se joacă brutal, la intimidare și la os. Fără scrupule, fără jenă și prin convenețe care ar trezi admirație printre bandele de jefuitori albanezi de trenuri. Stavilele în calea hoțiilor fără număr sunt tot mai puține. Cu Laura Codruța Kövesi trasă pe linie moartă și cu Augustin Lazăr hărțuit isteric în emisiuni imunde, justiția se ține într-un fir de păr. E de văzut cine-l va reteza: Tudorel Toader? Eugen Nicolicea? Călin Popescu-Tăriceanu? Liviu Dragnea însuși? Comisia juridică a Senatului?

Nu se știe, dar (încă) se speră că operația va da greș. Binele învinge chiar și în filmele proaste.

„Orice om îi este teamă de o plângere penală, dar eu sper să nu se ajungă la astfel de lucruri pentru că eu cred în justiție și cred că toată lumea trebuie să credem în justiție."— Viorica Dăncilă

PSD sărbătorește și România comemorează doi ani de guvernare PSD cu un premier care împletește exemplar viciul de exprimare cu viciul de gândire. Nu sunt mulți politicienii români din ultimele decenii cu o atât de bună sincronizare a defectelor. Și nu sunt mulți cei care au dovedit, încă de la prima apariție publică, o atât de flagrantă inadecvare. În plus, Viorica Dăncilă face parte din grupul restrâns al celor care suscită, din secunda ivirii pe radar, o serie de simțăminte diverse, dacă nu contradictorii de-a binelea. Pe lângă mefiența tradițională (și nu neapărat românească) față de politicieni, omul politic suscită *un* sentiment predilect. Nu cinci, nu trei, nu opt. *Unul.* În ograda politicii românești, e ușor de identificat sentimentul predilect pe care-l încerci în prezența sau la vederea lui Șerban Nicolae (indiferent dacă are sau nu poze compromițătoare cu tine). A lui Eugen Nicolicea (indiferent dacă te face sau nu nesimțit). A lui Victor Ponta. A lui Dan Voiculescu. A lui Liviu Dragnea. A lui Ion Iliescu (ar fi nedrept să-l uităm).

Viorica Dăncilă, în schimb, trezește în semeni un cocktail de afecte care, ca orice amestec pretențios, ți se suie la cap și-ți coboară în glezne. Ți-e *milă*, fiindcă i se simte tracul prin ecran. Ți-e *rușine,* fiindcă dispui de un simț al ridicolului pe care, dacă îl are cumva și premierul, trebuie că și l-a ascuns atât de bine, încât nu mai știe unde l-a pus. Ți-e *silă,* fiindcă omul ăsta te reprezintă afară, în întâlnirile pe care le are cu oricine, începând cu omologii cărora le uită numele și sfârșind cu „Sfinția Voastră" papa. Simți *lehamite,* fiindcă nu poți înainta cu oameni care merg înapoi. Simți *furie,* fiindcă un asemenea rezervor de confuzii și

boacăne a beneficiat de o sinecură europarlamentară de pe urma căreia s-a trezit milionar în euro, când în țară cercetarea e în aer și cercetătorii fug mâncând pământul. Simți *stupefacție,* fiindcă un partid e în stare să asigure două mandate consecutive în Parlamentul European unei persoane care nu știe nici să fluiere într-o limbă străină. Simți *blazare,* fiindcă începi să te convingi că unul dintre criteriile de promovare în PSD, alături de fidelitatea față de șef, e selecția negativă. Simți *neputință*, fiindcă îți dai seama că nici o critică, nici o persiflare și nici o tăvălire prin ridicol n-o va clinti din funcție. Pe lângă toate astea, simți că ai alunecat în tunelul timpului și te-ai trezit înapoi pe vremea lui Constantin Dăscălescu, Ilie Verdeț și alte rudimente politico-oratorice ale căror dosuri au ocupat fotolii prim-ministeriale. Poate că singurul alt personaj care suscită în prezent sentimente care se bat cap în cap și căruia, în lipsa unui termen adecvat, i se spune politician este Bourvilul din PSD Petre Daea.

Enunțul de mai sus al Vioricăi Dăncilă dovedește că, dacă te concentrezi cum se cuvine, poți greși încă de la primul cuvânt. Eroarea comisă aici îl apropie pe premier de pătura largă a fotbaliștilor care au stabilit, fără consultarea Academiei Române, că viitorul limbii române se află în cuvintele invariabile și că flexionarea cuvintelor e o dovadă de mărginire și snobism. „Orice om îi este teamă” în loc de „oricărui om îi este teamă” e totuna cu „fata care îi spun «la mulți ani»” în loc de „fata căreia îi spun «la mulți ani»”. Deschideți televizoarele și pândiți declarațiile fotbaliștilor sau antrenorilor români. Cu excepțiile cuvenite, veți auzi, din majoritatea gurilor, următoarele:

„Îi cunosc pe băieții care am jucat.”

„Am folosit și tineri care le-am dat șansa să arate ce pot.”

„Nu înțeleg episodul care faceți referire.”

„El e omul care o să-i port întotdeauna respect.”

Vorba nepieritoare a lui Gheorghe Hagi: „Iancu, dacă talent, orice, ne-a demonstrat tuturor!”

Numai că deosebirea dintre „orice”-ul Vioricăi Dăncilă și „orice”-ul lui Gheorghe Hagi e uriașă. Așa cum spune același Hagi, „fiecare om suntem diferiți”. Dintre cei doi, restanțier – dacă nu corigent, dacă nu repetent – e premierul. Hagi a avut jocul de cap necesar unui bun joc de picior și a dat rezultate. Viorica Dăncilă, în schimb, nu are jocul de cap necesar unui bun joc de gură (a nu se confunda cu „un joc bun de gură”) și nu dă rezultate.

Pe de altă parte, pasiunea pentru simetrie retorică a premierului îi impune să-și încheie enunțul așa cum l-a început: cu o eroare. Stăruie aici ceva din subtilitatea rotundă a lui Uroborus, simbolul antic de forma unui șarpe sau dragon care își înghite coada și își preschimbă astfel corpul în cerc. Folosit frecvent în ilustrațiile alchimice, Uroborus își schimbă denumirea în mitologiile lumii, dar își păstrează forma și esența. Indiferent dacă se cheamă Midgard, Quetzalcoatl sau Aidophedo, șarpele sau dragonul care își prinde coada în gură e principiul ordonator al multora dintre enunțurile rostite de premier în ceea ce a ajuns deja să se cheme dăncileză. Dacă tot a început cu un „orice om” în loc de „oricărui om” sau „oricui”, Viorica Dăncilă încheie cu „toată lumea trebuie să credem”. Având de ales între „cu toții trebuie să credem” și „toată lumea trebuie să creadă”, șeful (hm!) guvernului (hm hm!) știe că adevărul e la mijloc și decide să aleagă, inspirat mai degrabă de Stephen R. Covey decât de doctrinele politice ale timpului, a treia cale: cea incorectă gramatical. Poți să te superi? Nu poți. Din două motive. În primul rând, să-i răpești Vioricăi Dăncilă dreptul la eroare e ca și cum i-ai fi răpit detenta lui Michael Jordan. Singura

consecință ar fi ciobirea unui brand politic care se sprijină pe derută și agramatism. În al doilea rând, confuzia dintre singular și plural e joacă de copii pe lângă confuzia dintre Podgorica și Pristina. Când iei Muntenegru drept Kosovo și pe ortodocși drept musulmani, vorba premierului, „orice om îi este groază” de ce se poate întâmpla.

La rândul lui, viciul de gândire este, în cazul Vioricăi Dăncilă, la fel de ușor depistabil ca viciul de exprimare. Mai simplu spus, nu se teme chiar oricine de o plângere penală. Se tem doar cei care au motive s-o facă: escrocul, falsificatorul, evazionistul, tăinuitorul, hoțul, violatorul, sperjurul, criminalul. În rest, cât o fi de firească frica – și e, nu încape discuție –, ea nu te vizitează dacă te știi curat. Iar dacă totuși ești nevinovat și devii ținta unei plângeri penale, lucrurile se lămuresc și se rezolvă în instanță. Câtă vreme justiția scapă de anexare și de jug politic.

„De ce să-mi dau demisia din Comisia Juridică? Cu ce afectează verdictul de colaborator? Că nu mai există poliție politică.” – Ciprian Nica

Chiar așa, ce rost au cramponările de amănunte nesemnificative? Și, în fond, unde e incompatibilitatea? Mai bine un cântec vesel să cântăm.

Cu peste un deceniu în urmă, înainte de-a începe să dea semne de șubrezire a minții, liderul țărănist Ion Diaconescu vrea să facă o glumă și scoate un porumbel: „Toți am fost puțin securiști”. Ieșită din gura unui prigonit al sorții, al PCR și al Securității, vorba aceasta fără noimă se face, în timp, streașină pentru mulți. Iată alibiul perfect, își spun amatorii de cosmetizări biografice și se înghesuie să prindă un loc alături de ceilalți acoperiți.

Îngrășat o vreme cu băligarul Securității, deputatul Ciprian Nica pretinde acum statut de iris, conform celui care nici usturoi informativ n-a mâncat, nici gura nu-i miroase a pâră patriotică. Răzvrătirea lui interogativă e interesantă fiindcă lămurește chestiunea nivelului său de tupeu și inteligență, aflate în raport de proporționalitate inversă. În februarie 2009, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității expediază Curții de Apel București o notă prin care deputatul Ciprian Nica este dovedit colaborator al Securității. Trei ani și jumătate mai târziu, în octombrie 2012, Curtea de Apel București decide, la fondul dosarului, că lucrurile stau într-adevăr așa: Nica s-a confesat repetat și insistent la Mănăstirea Secu. Prin spovedanii în scris, desigur, fiindcă *scripta manent.*

Într-o declarație pe care o face ulterior pentru Mediafax, Nica se declară, dimpotrivă, o victimă colaterală a Securității și pretinde că doar șantajul l-a făcut să colaboreze. E neclar cum și de ce ar fi șantajat Securitatea un minor, așa cum era deputatul la data racolării (după cum singur afirmă). Oricum însă, nu e singurul caz de răsucire cu 180 de grade de pe scena publică. Printr-un stânga-mprejur care l-ar face să urle de invidie pe Michael Fladey, Miron Cozma susține, la rândul lui, că este o victimă a mineriadelor, necum unul dintre arhitecții lor. Mai mult, Cozma beneficiază, de ani buni, de o *pensie specială* în calitate de victimă a mineriadelor, după ce obține câștig de cauză la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, așa cum reamintește revista *Business Magazin* în numărul din 11 martie 2018. Pitoresc tărâm, România. Etern, fascinant și mai multe nu. *Business Magazin* readuce în discuție pensia lui Cozma în aceeași zi din calendar când, în 1990, George Șerban citește Proclamația de la Timișoara din balconul Operei de Stat. Să zicem că asta ar fi o potriveală. E de văzut totuși ce statut ar trebui să

aibă Aurica Crăiniceanu și Andrei Frumușanu, dacă Miron Cozma este o victimă a mineriadelor. Și e de sperat că, în cazul în care există, urmașii lui Ion Râmaru vor face tot ce ține de ei ca să-l reabiliteze, să nu-l lase „cu onoarea nereperată” și să-l transforme, tot în urma unei decizii în instanță, într-o victimă a criminalelor în serie.

Revenind la Ciprian Nica – sau „Bratosin”, dacă preferați numele de cod –, mai trebuie spus că, în primăvara lui 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție confirmă decizia Curții de Apel din 2012 și stabilește că deputatul a fost într-adevăr colaborator al poliției politice. La data când ÎCCJ decide acest lucru, Ciprian Nica este în continuare deputat. Iar aici apare o problemă. De ce? Fiindcă Nica apucase să semneze că n-a fost „Bratosin”. Altfel spus, că nu a făcut poliție politică și nu a colaborat cu Securitatea. Este o declarație obligatorie pentru toți parlamentarii, indiferent de partidul din care fac parte. Ciprian Nica nu e singurul care comite un fals în declarații, fără ca asta să-i micșoreze culpa. Simțind că un nou mandat de parlamentar, al treilea, ar putea produce neplăceri în sectorul vrâncean al partidului, Marian Oprișan, superiorul ierarhic și teritorial al lui Ciprian Nica, nu-l mai trece pe acesta pe lista pentru alegerile parlamentare din 2016.

Un lucru este cert, vorba analistului de fotbal Ilie Dumitrescu: literatura română n-a pierdut nimic neademenindu-l pe Ciprian Nica spre nuvelă, roman, poezie sau teatru. Omul are răbdare, timp și vigilență, în schimb, îi lipsește talentul, după cum arată câteva dintre raportările făcute la Ochiul și Timpanul, publicate cu niște ani în urmă de *Curentul* și de alte câteva publicații:

> „Vă informez că numita Camarad Daniela întreține relații cu mai mulți cetățeni străini din cadrul internatului Liceului nr. 6. În luna ianuarie a fost

plecată de acasă câteva zile, fiind căutată de către mama ei în internat. În aceeași seară, un milițian a găsit-o în camera unui elev din Palestina. Bratosin.”

Sau:

„Vă informez că elevii Stavri Eugen și Butnaru Ovidiu, de la Liceul Caragiale, întrețin relații de prietenie cu elevii străini care sunt cazați la internatul Liceului nr. 6, și anume Ahmed, Nobil și Tarik. Sunt văzuți în compania lor foarte des, atât în internat, cât și în oraș. Au obiceiul de a mai cumpăra lucruri sau obiecte (țigări, gumă, casete) de la aceștia. Bratosin.”

Sau:

„Vă informez că în săptămâna 1 martie-4 martie 1977, unul dintre elevii străini din Pakistan, pe nume Ahmed, cazat la internatul Liceului nr. 6, a vândut 3 (trei) ceasuri marca Ruhla. De asemenea, acest elev, împreună cu un alt coleg al lui, Isami, face vânzări de țigări cumpărate de la snop. Țigările le poartă cu el într-o geantă sport, de formă paralelipipedică de culoare gri închis. Bratosin.”

Sau:

„Vă informez că numitul Bârzea Tinu, elev anul IV la chimie și cazat la internatul Liceului nr. 6, camera 54, împreună cu colegul său, ascultă frecvent emisiunile postului Europa Liberă. De asemenea, vecinii din

camerele 53 și 55 participă la ascultarea emisiunilor acestui post. Bratosin."

Encore? Encore să fie;

„Vă aduc la cunoștință că elevul Mihăilescu Ștefan, anul IV P, de la Liceul de Muzică și Arte Plastice Ploiești, a întreținut legături de prietenie cu mai mulți elevi străini care locuiesc în internatul Liceului nr. 6. L-am văzut foarte des plimbându-se cu aceștia și chiar la restaurant. Este un tip nu prea inteligent, mediocru la învățătură și la specialitate, sociabil, care totuși nu inspiră încredere."

Firește, piesele de mai sus și altele ca ele nu pot fi livrate destinatarului fără un act corespunzător. Noțiunea de *gentlemens' agreement* nu există în România lui Nicolae Ceaușescu. Ca să poată da raportul, Ciprian Nica trebuie să-și ofere serviciile în scris. Ceea ce și face:

„Subsemnatul Ciprian Nica, născut în Țifești (Vrancea) și domiciliat în Țifești, elev al Liceului de Muzică și Arte Plastice din Ploiești, anul III P, cunoscând că apărarea patriei este o datorie a fiecărui cetățean din RSR, mă angajez să ajut organele de Securitate prin furnizarea de date și informații despre persoane și fapte ce ar aduce prejudicii Securității statului. În colaborarea cu organele de Securitate mă angajez să fiu sincer și cinstit, să respect adevărul și totodată să nu divulg secretele colaborării nici unei persoane, indiferent de gradul de rudenie și de funcție. Sunt conștient că nerespectarea

prezentului angajament ar leza unele relații ale Securității statului. Informațiile pe care le voi furniza sub formă de note scrise le voi semna cu numele de Bratosin, în loc de numele meu real. 2 iunie 1976.”

Cine știe măcar o parte dintre dedesubturile anilor 1970 și 1980 e dator cu un zâmbet când citește despre „furnizarea de date despre persoane și fapte care ar aduce deservicii Securității”. Din moment ce notele informative ale lui Ciprian Nica se referă la adolescenți care vând gumă de mestecat, ceasuri sau țigări, e limpede că „deserviciile” invocate țin de concurența pe care elevii ar reprezenta-o, haotic și dezorganizat, pentru securiștii bișnițari, reprezentați cu spor și consistență pe diverse paliere. În plus, se ghicește aici un soi de autodivulgare, câtă vreme se poate bănui că, la șaptesprezece ani, Ciprian Nica nu-și redactează singur angajamentul de informator, ci îl scrie după dictare. Asta dacă nu cumva o fi o mică răfuială în rândul „structurilor”.

Ciprian Nica își încheie activitatea în Comisia Juridică a Camerei Deputaților cu puțin timp înaintea parlamentarelor din 2016. Ce rămâne însă este nedumerirea lui referitoare la incompatibilitatea dintre calitatea de deputat și cea de informator. Dacă într-o primă instanță Nica se declară victimă a Securității, în a doua instanță basmul victimizării dispare ca un fum. Ciprian Nica nici măcar nu se mai sinchisește să-și nege trecutul de informator. În schimb, îl indispune faptul că trecutul îi afectează prezentul, deși… a trecut. Și e trecut. „Cu ce afectează verdictul de colaborator? Că nu mai există poliție politică” sunt enunțuri care trădează îngrijorătoare carențe de logică și de discernământ. E totuna cu a spune: „Da, am făcut parte dintr-o bandă organizată, care a furat mașini, a făcut trafic de carne vie, a violat

și a ucis. Însă banda s-a desființat. Neexistând banda, nu mai există nici faptele ei. Prin urmare, sunt nevinovat și alb ca un cearșaf luat înapoi de la Nufărul”.

Una dintre variantele regionale ale lui „nimic” este „nică”. Se întâmplă însă uneori ca nimicul să fie articulat și scris cu majusculă.

„*Vă asigur că există o largă majoritate care înțelege textele de lege fără să le citească.*” – Florin Iordache

Desprins parcă din „Panseurile lui Gâgă” din *Săptămâna* anilor 1980, enunțul de mai sus pare să confirme înzestrarea paranormală a „largii majorități”. În fond, cei de la guvernare nu sunt singurul trib care percepe realitatea prin instrumente rare. Membrii tribului seminomad mayoruna, care trăiesc la izvoarele râului Javari (un afluent al Amazonului), aproape de granița dintre Peru și Brazilia, comunică telepatic cu străinii și chiar între ei. Cunoscuți drept „oamenii-pisică” și având drept animal totemic jaguarul, ei folosesc o așa-numită „limbă veche”, la care recurg după ce ingerează halucinogene naturale care produc, printre altele, efecte cunoscute drept macropsie și micropsie, adică impresia consumatorului că poate dilata sau micșora distanțele după bunul lui plac. Cine dorește confirmări în materie e invitat să citească *Revelație pe Amazon* de Petru Popescu, un roman în care prozatorul transpune experiențele exploratorului american Loren Melntyre, precum și studiul lui Andrei Oișteanu, *Narcotice în cultura română. Istorie, religie și literatură.*

Declarația lui Florin Iordache, în care lumea vede inițial o simplă combinație de cinism, sfidare și prostie, trebuie citită altfel după un reportaj TV care aruncă o lumină diferită asupra lucrurilor. Mai

ales că bunul-plac și macropsia revin în discuție – de data asta, cu trimitere la Codul Penal plus cel de Procedură Penală, precum și la mărirea distanței dintre borfaș și brațul legii. Dincolo de asta, nu trebuie omisă contribuția „largii majorități” invocate de Florin Iordache la îmbogățirea fondului frazeologic al limbii române. De acum încolo, expresia „a fura ca în codru” își va găsi alternativa în vecina ei de dicționar, „a fura ca în Cod”. Prin urmare, nu de telepatie și paranormal e vorba în propoziție, ci de siluirea justiției, de analfabetism, țopenie ignară și dispreț. În asta constă zestrea votanților pe pilot automat ai modificărilor. A celor care nu știu pentru ce ridică mâna și nici nu-i interesează.

În prezența unui reporter TV înarmat cu o cameră, un microfon și doza firească de curiozitate profesională, parlamentarii în cauză își probează totuși înrudirea, prin canale neștiute, cu tribul mayoruna. Nici unii, nici alții nu citesc și nu au biblioteci. Pagina scrisă nu le spune nimic nici unora, nici altora. Comunicarea și decizia se petrec în absența lecturii. Atâta doar că membrii tribului mayoruna trăiesc în inima junglei, sunt puțini la număr și nu au nevoie de legi scrise, pe când parlamentarii surprinși în flagrant delict de ignoranță iau decizii care afectează soarta unei țări (încă) membre a Uniunii Europene.

Nu textele de lege, ci altceva înțelege larga majoritate pomenită de Florin Iordache, și anume că singurul lucru care i se cere este să „meargă cu partidul”, așa cum îi scapă unuia dintre cei întrebați de reporter. Să nu pună întrebări, să-și juguleze conștiința (cei care mai găsesc vagi urme împrăștiate înăuntrul ființei lor) și să ridice mâna. La fel cum ar face dacă le-ar curge sânge din nas, ar opri un taxi sau ar cere ofsaid pe terenul de fotbal. Să știe că nu aparțin unui for care dezbate, ci unei trupe de asalt care izbește cu berbecul în

poarta legilor. Și unei turme care behăie *Daddy Cool* indiferentă la primejdii și consecințe.

Până la urmă, autosodomia verbală a lui Florin Iordache mai confirmă un lucru. Faptul că România conduce în clasamentul analfabetismului funcțional din Uniunea Europeană (și e depășită doar de Albania pe continent) se reflectă fidel în parlament. Cei 40% de analfabeți funcțional din țară, oameni care știu să citească, dar nu pricep ce anume citesc, sunt bine reprezentați în ceea ce a ajuns să fie denumit, în tușe parodice, „forul legislativ". După ce-i vezi cum fac fețe-fețe în fața unei întrebări simple, îți vine să-ți spui că „parlamentari" e un cuvânt pe care nu-l merită. Mult mai potrivit e „analfamentari", pe care-l propun ca termen generic pentru cei care se comportă aidoma colegilor surprinși de reporter cu nădragii competenței și ai bunei-credințe în vine. Firește, termenul nu se aplică la grămadă, ci doar celor care își dovedesc aportul la mișelie, impostura (arogantă sau nu), suficiența și toxicitatea.

Merită văzut cum arată câțiva dintre fachirii neuronali care înțeleg textele de lege fără să le citească. Prima pradă a reporterului TV este deputatul independent afiliat PSD-ului (după drumeții politice prin UNPR și PMP) Octavian Goga. La întrebarea „Care sunt principalele modificări aduse Codului Penal?", analfamentarul răspunde încurcat: „Păi, principalele modificări… nu le știu care sunt principalele, dar am…" Răspunsul e pigmentat de un plescăit post-friptură, de ridicări candide din sprâncene și de grimase de om prins pe picior greșit. Culant din fire (și, bănuiesc, abia ținându-și râsul), reporterul îi oferă colacul de salvare al abuzului în serviciu. Octavian Goga încuviințează de două ori, dar, când i se cere să menționeze alte modificări, redevine volubil ca peștele în acvariu.

Deputatul se întoarce la interviu după o jumătate de oră în care e lăsat să-și repete materia. Bâiguiala lui continuă cu o definiție originală a termenului de prescripție: „deci, dacă procurorii nu depun într-un an de zile, deci se… așa…” și cu o mărturisire: „Astea două le știu”. Dintre cele două, pe una i-a pasat-o reporterul, iar cealaltă e… „așa”. Asta nu-l împiedică pe Octavian Goga să râdă cu toți dinții de propria ignoranță și să se ofere pentru re-re-examinare, după alte cinci minute de studiu intensiv. Simplul fapt că deputatul acceptă o asemenea umilire arată că și resursele lui de discernământ și de simțul ridicolului sunt subțiri. În mod normal, acest tratament rezervat îndeobște corigenților din gimnaziile patriei ar fi trebuit să-i provoace măcar o umbră de iritare, dacă nu mai mult. Când colo, jovial ca un socru mic în bătătură, Octavian Goga mai face un drum la sala de studiu și se mai întoarce o dată. Nici acum limpezit, el recită repede, până nu uită de tot: „La cei cu denunțuri, să fie puși față în față, mai puțin în cazul violurilor și cei cu… așa”. Nu, nu e deloc de râs. Vai de țara care își lasă legile să încapă pe mâinile unor bipezi fără busolă. Și încă un lucru. Amănuntul că pe deputatul afiliat PSD-ului îl cheamă Octavian Goga are savoarea și tâlcul lui. Pe cel care vorbea în 1916 despre „o epidemie înfricoșătoare de meningită morală” îl chema tot Octavian Goga.

Spre deosebire de Octavian Goga, senatorul PSD Ion Ganea pare trecut prin școala elementară de eschivă din calea întrebării. Om cu părul alb, Ion Ganea clatină din cap, zâmbește sticlos, bâțâie din cap ca un cățel de parbriz și enunță ferm: „Nu comentez momentan”. În stilul lui Zaharia Stancu, el continuă prin fixarea atentă a informației: „Momentan nu comentez”. „Dar când comentați?” se interesează reporterul. „Lăsați-mi timp, v-am spus, mă așteaptă guvernatorul în birou”, răspunde Ion Ganea. „Puteți să-mi spuneți trei modificări?”

presează reporterul. „Vorbim, avem timp astăzi. Cu toată sinceritatea, astăzi vorbim”, susură senatorul și se răsucește pe călcâie.

Dacă Ion Ganea promite fără să livreze, colegul dumisale Cornel Resmeriță îi taie din capul locului elanul reporterului: „Nu mă pricep. Sunt profesor de fizică, nu mă pricep. Te-am pupat. Am votat, mă duc cu partidul, atâta știu. Asta e.” Și are dreptate Resmeriță. N-ai cum să nu te duci cu partidul, câtă vreme partidul te lasă să-ți angajezi fratele consilier la biroul tău parlamentar. E adevărat, Înalta Curte de Casație și Justiție decide că senatorul Resmeriță e în conflict de interese din punct de vedere administrativ, dar asta nu impresionează nici partidul, nici pe Resmeriță. Păi, nu știți că justiția e oarbă? Asta ce înseamnă? Că nu vede bine, nu?

Până la urmă, iată care e accepția adevărată a „largii majorități care înțelege textele de lege fără să le citească”: o mașinărie de vot pe punctul să transforme România în colonia de infractori căreia i se spune deja Penalistan. Analfamentarii fac alianțe cu avocații specializați în chichirezuri și portițe, care stau în spatele marilor fugari din fața legii. Doar un naiv ar putea crede că noua croială a Codului Penal și a Codului de Procedură Penală e opera lui Florin Iordache și Eugen Nicolicea. Nici vorbă. Autorii reali nu sunt parlamentari și știu meserie. Iar asta îi face cu atât mai vinovați. Când România va încasa penalizări uriașe de la organismele europene sau va fi propusă pentru excludere, ei sunt primii care vor trebui întrebați de sănătate. Fiindcă sunt pe deplin conștienți de răul pe care-l provoacă astăzi țării prin binele pe care-l fac câtorva sute de nemernici.

Bineînțeles, pentru ca enunțul lui Florin Iordache să capete patina adevărului, e nevoie de o simplă înlocuire: cea a verbului „a înțelege” cu verbul „a vota”. Așa cum demonstrează Octavian Goga, Ion Ganea și Cornel Resmeriță, ceea ce a

vrut să spună Florin Iordache a fost: „Vă asigur că există o largă majoritate care *votează* textele de lege fără să le citească”. De altfel, se știe, cititul nu se numără printre hobby-urile parlamentarilor PSD. Exemplul e la îndemână. În ziua când senatorii USR Florina Presadă și Vlad Alexandrescu împart exemplare din *Ferma animalelor* în Senat, câțiva dintre reprezentanții „largii majorități” au un comportament măcar jenant, dacă nu cavernicol. Ecaterina Andronescu refuză spunând „Mai am câteva acasă” (dacă ar fi spus „O am deja” ar fi putut fi adevărat, „Mai am câteva acasă” e o minciună cusută cu odgon fosforescent), Nicolae Moga ia romanul și-l azvârle prin sală cu o grosolănie definitivă, Liviu Brăiloiu lansează o propunere de sex oral persoanei care îi făcuse cadoul, iar Șerban Nicolae culege cartea dezgustat cu un șervețel de pe birou și scapă de ea.

„Fiind făcută la intrarea în Ministerul Justiției, declarația ministrului Wolf exprimă gândurile acestuia.” – Tudorel Toader

Dacă Petre Daea este Bourvilul PSD-ului, Tudorel Toader e un fel de Cezar Ouatu al politicii din România. Ministrul de azi al Justiției are o voce de om strâns cu ușa în zona inghinală. Spre deosebire de Ouatu, care poate să cânte și ca un bărbat, inclusiv după intrarea în PSD („Alchimia umană care s-a creat și care este între mine și PSD Prahova, tot ce înseamnă, președinte, membri, vicepreședinți, este o alchimie foarte importantă și acest lucru m-a făcut și m-a stimulat cu atât mai mult să facem împreună ceva”), Tudorel Toader e capabil să vorbească doar sopranatic, cu un glas predispus la deplângerea propriei nevolnicii. Îl auzi pe demnitar și gândul îți zboară la cabaretul punk a la Bertolt Brecht ai cărui întemeietori sunt The Tiger Lillies, o trupă de *castrati sopranos* care

a fost și la București cu câțiva ani în urmă, dar care, spre deosebire de Tudorel Toader, a plecat la timp.

Am glumit.

The Tiger Lillies cântă frumos. Căutați *Thousand Violins* pe YouTube și convingeți-vă.

Tudorel Toader vorbește urât. Căutați-i declarațiile de susținere a unei justiții sub control politic și convingeți-vă.

Pe lângă timbrul încadrabil între Mika și Barry Gibb (asta dacă aveți ceva împotriva lui Cezar Ouatu), Tudorel Toader mai frapează prin ceva în exprimarea orală: prin plasarea unui „i”-proteză înaintea anumitor cuvinte care încep cu „e”. Astfel, „european” devine „ieuropean”, „element” devine „ielement”, „etapă” devine „ietapă” și „eligibil” devine „ieligibil”.

Temă pentru acasă. Să se deducă, pe baza acestor indicii, în ce fel pronunță Tudorel Toader substantivele „iepure”, „ienupăr” și „ierbar”.

Supliment la temă. Să se deducă, pe baza acelorași indicii, în ce fel pronunță Tudorel Toader substantivul „iie”.

Am scris mai devreme „am glumit”? Nu sunt singurul. Și Tudorel Toader glumește, deși umorul lui are un neajuns: nu-ți provoacă zâmbete, nu te face să râzi. Știind că există sau au existat în PSD și oameni cu umor, ministrul vrea să le calce pe urme. O face însă nu doar pentru a dovedi că omul este o trestie râzătoare (*l'homme est un roseau riant*), ci în primul rând ca să minimalizeze diverse episoade neplăcute, stingheritoare sau pur și simplu penibile din carieră.

Unul dintre aceste episoade este, fără îndoială, trecerea prin România a unei delegații conduse de demnitarul german Guido Wolf. Nu e o vizită comodă, câtuși de puțin. Ministru al Justiției în landul Baden-Württemberg, domnului Wolf i se stârnește o foame de lup când vine vorba de anumite delicatese din bucătăria justiției

românești. Și ca și cum lăcomia n-ar fi un păcat suficient de mare, Guido Wolf îi mai adaugă unul: curiozitatea. Iscoditor din fire și dornic să vadă cum i se comportă frățânele de Uniune Europeană, mai ales în condițiile în care uzinele MCV încă nu și-au încetat producția de utilaje pentru România, Herr Wolf îl întreabă pe Tudorel Toader următoarele: 1. Cum se vor gestiona recomandările Comisiei de la Veneția și cât de pregătiți sunt capii justiției românești să țină cont de aceste recomandări? 2. Care sunt motivele demiterii procurorului-șef al DNA, Laura Codruța Kövesi? În plus, Guido Wolf vrea să clarifice măsura în care unele schimbări din justiție l-ar favoriza pe președintele PSD Liviu Dragnea. „Din punctul nostru de vedere, ar fi fatal dacă o reformă a justiției ar avea ca obiectiv sau ar servi pentru a proteja anumite persoane de investigații penale”, declară Herr Wolf după ce află că, după mai bine de un deceniu de apartenență la Uniunea Europeană, România e pe cale să extindă obiceiul hiturilor cu dedicație de la radio spre ordonanțele de urgență din justiție.

„Este important să avem în Europa drepturi și valori comunitare, este important și pentru economie, pentru investitori, ca statul de drept să funcționeze și corupția să fie combătută”, adaugă ministrul Wolf. Acesta e momentul în care, cu bine-cunoscuta voce pițigăiată și cu negii înfiorându-i-se pe obraz, Tudorel Toader deraiază într-o bășcălie pe care o poți bănui, la o adică, de influențe viticole: „Fiind făcută la intrarea în Ministerul Justiției, declarația ministrului Wolf exprimă gândurile acestuia”. Plin de haz, ministrul Toader. În cazul în care ar fi vorbit la intrarea în Complexul Petromidia din Năvodari sau în pragul restaurantului Baracca din Cluj, ministrul Wolf nu și-ar mai fi exprimat propriile gânduri, ci pe ale lui Denzel Washington, Jean de la Craiova sau Muriel Barbery. Asta înseamnă să vrei să semeni cu

Adrian Năstase și să nu poți semăna nici măcar cu Adrian Caval (unul dintre maneliștii care au cântat la petrecerea de acasă de la Nicolae Bădălău, unde mai mulți petrecăreți au fost surprinși în exercițiul micțiunii pe diaspora). Asta înseamnă să-ți dorești să pari solomonic și să fii caraghios. În fond, asta înseamnă să nu ai simțul ridicolului.

E de presupus că ministrului Justiției din Baden-Württemberg nu i-au dat lacrimile de râs dacă replica omologului carpatin i-a fost tradusă corect. Ba poate chiar i-a înflorit un rid dubitativ pe frunte dacă i-au ajuns la urechi, într-o traducere la fel de fidelă, și alte declarații ale demnitarului „ieuropean" instalat pe tronul Justiției din România. De pildă: „Voi propune premierului și Guvernului adoptarea unei Ordonanțe de Urgență. O Ordonanță de Urgență a Guvernului care să modifice revizuirea ca metodă de reformare a unei hotărâri definitive". (Ordonanța în cauză ar încălca deciziile CEDO și ale Curții Constituționale.) Sau: „Să-i dăm celui care are sentimentul că este condamnat pe nedrept, pe protocoale, pe interceptări nelegale, posibilitatea să se convingă dacă condamnarea lui este dreaptă sau nedreaptă". (Doar un judecător poate constata dacă protocoalele sau interceptările sunt nelegale.)

Dacă va mai găsi resurse pentru un dialog cu Tudorel Toader, ministrul Guido Wolf ar putea să-l întrebe, în treacăt, cât de mare este probabilitatea de îndepărtare din DNA a persoanelor incomode ca Alexandra Lăncrănjan (cea care instrumentează dosarul Tel Drum-Liviu Dragnea) sau Dana Beldie (care a instrumentat dosarul Belina-Sevil Shhaideh). Cu aceeași nestinsă curiozitate, Herr Wolf ar putea să se intereseze și de posibila înlocuire din funcția de președinte a înaltei Curți de Casație și Justiție a Cristinei Tarcea, dragă lui Tudorel Toader ca sarea în ochi. Cu același prilej și după câteva zile în România asta prezentată în albumele de export drept *simply surprising*, Guido

Wolf va constata cât de repede se face aici trecerea de la euro la „ieuro” și, mai departe, la neuro.

Asta, bineînțeles, înainte de a i se ura, cu ospitalitatea pe care nu ne-o poate contesta nimeni, căldurosul „Tel Drum bun”.

„Definiția defăimării sociale va fi eliminată și va fi înlocuită cu «nimic», pentru că scopul principal al legii rămâne în continuare toleranța umană” – Liviu Dragnea

Pe 19 mai 2013, pe stadionul Ghencea se joacă meciul de fotbal Steaua București-Viitorul Constanța în Liga 1 a României. Steaua e deja campioană, își trimite titularii în vacanță înainte să se termine campionatul și folosește rezervele. Viitorul are neapărată nevoie de victorie ca să scape de retrogradare. Patronul Viitorului e nașul de cununie al patronului Stelei. Viitorul câștigă cu 5–2 și prilejuiește scene de neuitat în loja unde stau cei doi patroni. Patronul echipei care încasează gol după gol pe teren propriu râde cu lacrimi. Patronul echipei care înscrie gol după gol în deplasare pare ulcerat de jenă și stă încruntat. Dacă ar mai trăi, Alfred Jarry s-ar face observator federal și ar pleca să-și caute materia primă a literaturii în Liga 1.

Cel puțin la fel de interesant e ce se întâmplă *după* meci, în zona mixtă și la ieșirea din loje, unde se culeg declarații la cald. Patronul echipei câștigătoare pleacă de la locul faptei fără să scoată o vorbă, de parc-ar fi încasat o bătaie soră cu moartea. Antrenorul echipei perdante promite furtunos că-și dă demisia, nefiind dispus să accepte un asemenea circ. A doua zi, îmblânzit ca prin minune, el revine asupra deciziei și susține că nici nu se pune problema demisiei: presa a înțeles greșit, mai ales că răstălmăcirea pare ocupația ei predilectă. Patronul echipei perdante se oprește

euforic sub snopul de microfoane și vorbește fără echivoc:

> „Da, păi sunt fericit. Nu? Hai să vă spun un lucru. Eu nu fac aranjamente, ăsta nu fost niciun aranjament. Dar eu am voie să mă bucur pentru nașul meu. Așa am simțit! Care e problema, nu mai am voie să-mi exprim sentimentele? Echipa e campioană, lejer, relaxat, probabil a văzut și galeria, care striga «Gică Hagi! Gică Hagi!». A fost o chestiune de bun-simț, asta s-a întâmplat în seara asta. N-au jucat nici ai mei la turație maximă. Sunt campioni. Le era și lor jenă de Dică (Nicolae Dică juca pe atunci la Viitorul, după ce jucase la Steaua – *n. m.),* au fost niște chestii de omenie. Iancu venea de la ei la noi. Dar nu blaturi! Nu poate să mă oprească nimeni să mă bucur pentru nașul meu. Mi-a fost frică să nu egalăm la 1–4."

Cu începere din 19 mai 2013, blatul se numește „omenie" în vocabularul de peluză. Nu trânteală, nu aranjament, nu altfel. *Omenie.* La rândul ei, toleranța umană despre care vorbește Liviu Dragnea când se referă la defăimarea socială ține tot de omenie. De data asta însă, de varianta ei oficială, din dicționare.

Două lucruri din declarația lui Liviu Dragnea atrag atenția imediat. Primul este faptul că, în 2016, președintele PSD consideră că toleranța umană este scopul principal al legii, ceea ce e fals ca bancnota de patru euro – sau, sunteți deja la curent, „ieuro". Al doilea este faptul că, în 2015, Liviu Dragnea, pe atunci doar președinte interimar, crede exact opusul a ceea ce ajunge să creadă după un an. Există vreo explicație pentru acest tip de *volte-face* neașteptat? Da. Explicația are două

silabe și obiceiul să se arate la nevoie. Se numește Hans Klemm și e ambasador al Statelor Unite ale Americii la București. Fără intervenția lui apăsată, toleranța umană ar fi rămas uitată în caietul cu expresii frumoase.

Să luăm lucrurile pe rând. Miercuri, 7 octombrie 2015, plenul Senatului preia proiectul legislativ referitor la „promovarea demnității umane și a toleranței față de diferențele de grup”, pe care îl propune Liviu Dragnea. Proiectul susține cimentarea demnității și a toleranței prin amenzi usturătoare, fiindcă, nu-i așa?, demnitatea și toleranța nu se pot deprinde altfel decât contra cost. Proiectul împins de la spate de Liviu Dragnea prevede amenzi de la 1.000 de lei la 30.000 de lei dacă defăimarea vizează o persoană fizică și de la 2.000 de lei la 60.000 de lei dacă vizează un grup social. Defăimarea socială este definită, așa cum arată și hotnews.ro într-un material semnat de Iulia Roșea, drept „fapta sau afirmația prin care o persoană este pusă în situație de inferioritate pe temeiul apartenenței sale la un anumit grup social”. Senatul acționează „cu celeritate” și adoptă proiectul în două săptămâni, deși există pe agenda lui legi infinit mai importante, care se amână de la o sesiune la alta.

Ambasadorul Hans Klemm, care știe foarte bine în ce țară a fost trimis, răspunde proiectului printr-o declarație tăioasă: „Condamnăm discriminarea și ura, dar în același timp ne opunem legilor care interzic exprimarea ofensatoare cu prețul libertății de expresie”. Ambasadorul simte chiar nevoia să-și blindeze declarația prin cuvintele președintelui american Barack Obama, încă în funcție la acea dată: „Cea mai puternică armă împotriva discursului instigator la ură nu este reprimarea, ci libertatea de exprimare, voci ale toleranței care se ridică împreună împotriva bigotismului”.

Tamponat frontal, Liviu Dragnea evaluează *(temă rapidă:* să se arate cum ar fi pronunțat

Tudorel Toader) daunele și constată că de fapt acceptă ceea ce tocmai respinsese: „Am văzut reacția ambasadorului SUA. Sunt total de acord cu declarația și afirmațiile dumnealui, și eu, și PSD-ul susținem libertatea de exprimare”. În traducere asta înseamnă: „Ne iertați, am încercat și noi. N-a mers, asta e. Poate o să meargă altădată”. De altfel, frenezia cu care susține PSD libertatea de exprimare se va vedea cel mai bine în august 2018, când mitingul diasporei din Piața Victoriei va fi reprimat de jandarmerie prin metode care vor duce la apariția cuvintelor „jandarmineriadă” și „dragneriadă”.

Imediat după ce-și lasă inițiativa din brațe, Liviu Dragnea are grijă să adauge: „Definiția defăimării sociale va fi eliminată și va fi înlocuită cu «nimic», pentru că scopul principal al legii rămâne în continuare toleranța umană”. Juridic vorbind, o lege este un act normativ care emană de la organul legislativ al statului și prin care sunt reglementate anumite relații sociale. În această accepție, legea trasează un cadru care nu poate fi încălcat fără ca autorul încălcării să suporte consecințele (atât de trâmbițatele „rigori ale legii”, despre care auzi inclusiv în difuzoarele din stațiile de metrou). Nu legea te învață să fii demn și tolerant, lucru pe care Liviu Dragnea îl știe foarte bine. Asta deprinzi acasă, la biserică și la școală. Când susține că „scopul principal al legii rămâne în continuare toleranța umană”, președintele PSD combină două activități incompatibile: bătutul șeii ca să priceapă iapa și visatul cu ochii deschiși. Toleranța umană înseamnă, în lumea asta în care prea puține lucruri sunt ce par a fi, sustragerea de la pedeapsă. Tot mai multă lume îi dă dreptate lui Stendhal: „Dumnezeu le-a dăruit oamenilor cuvintele ca să-și ascundă gândurile”.

DIN ACEEAȘI CATEGORIE

„E periculos, pe emoție, să folosești spiritul civic împotriva spiritului civic.”– Eugen Nicolicea

„Mie mi se pare că, în acest moment, Autoritatea Electorală Permanentă este incapabilă să facă un proiect de lege draft, pe scheletul PNL, pe scheletul domnului Tomac.” – Valeriu Zgonea

„Să ne uităm că sunt țări în care nu există abuzul în serviciu. Această prevedere este o moștenire din perioada comunistă și stalinistă, și trebuie să facem un Cod penal care să fie modern.” – Călin Popescu-Tăriceanu

„E ca în rugbi. Cine are mingea o protejează. Așa facem și noi.” –Florin Iordache

„Cu domnul premier Victor Ponta, agenda a fost legată de angajamentul celor două Parlamente ca, împreună cu Parlamentul bulgar, să semnăm și un triunghi de înțelegere.” – Valeriu Zgonea

„E un pas mare pentru omenire, cum spunea cineva pe vremuri, și un pas mic pentru el, care făcea pasul ăla, adică pentru noi, dar eu cred că pentru cetățenii români e *un pas mare.”* – Cătălin Rădulescu (după votarea noului Cod Penal și a Codului de Procedură Penală)

„Vă asigur că orice lege care se adoptă mâine, poimâine, la anul, oricând vei găsi pe cineva care se află în ipoteza normei și care va beneficia de respectiva modificare.” – Tudorel Toader

E GREU SĂ ZBORI PRIN PARCURI

Categoria care urmează cuprinde lucruri în general greu de strâns sub aceeași umbrelă: pragmatism și melancolie, absurd și repliere onirică, abuz și delir, poezie și paranoia, gongorism și matrapazlâc. Nu e simplu să rafinezi o listă de cinci rostiri brambura dintre câteva zeci. E nevoie de calm, de comprese și, din când în când, de câte o plimbare, dacă e frumos afară. (Invitat cândva la colocviile anglo-române de la Băile Felix, romancierul Lawrence Norfolk a analizat o frază din *Lemprière's Dictionary,* iar când a ajuns la expresia *weather permitting* a explicat sec: *British joke.)* Unii dintre cei care contribuie la cele ce urmează apar desul de des în spațiul public, ba chiar dezvoltă tendințe pronunțat narcisiace. Alții ies la rampă ceva mai rar, poate în virtutea unei autocenzuri care-i împiedică să se dea în spectacol. Iar zborul oamenilor prin parcuri e nimica toată pe lângă zborul minții pe orbite încă necunoscute muritorilor simpli.

Un amănunt „E greu să zbori prin parcuri” e singura categorie în care există – doar citat nu și comentat – un fragment de poezie.

Un al doilea: Categoria aparține, în proporție de trei cincimi, primarilor.

În fine, un al treilea: trebuie uneori să răspunzi delirului cu delir. Lămuriri în continuare.

„Sectorul 3 este cel mai mare oraș al României, după București.”— Robert Sorin Negoiță

Nu e singura afirmație buimăcitoare a acestui cetățean al cărui program edilitar constă în distihul „Ce mai tura- vura, / Vin și pun bordura”. Tot Robert Negoiță constată, după o analiză contrastivă de infinită pătrundere, că „Bulevardul Unirii e mai frumos decât Champs-Élysées”. Primarul Sectorului 3 încă n-a apucat să decidă că Piața Vitan e peste Piazza della Rotonda din Roma și că intersecția dintre străzile Trapezului și Prevederii bate Mala Strana și La Petite France din Strasbourg la un loc. E însă doar o chestiune de timp până o va face. Dreptul de-a rosti aberații stă scris cu litere de-o șchioapă în constituția PSD. E un drept sacrosanct, în temeiul căruia lucrează zi și noapte toate artezienele de inepții ale partidului, de la Petre Daea la Viorica Dăncilă și de la Nicolae Bacalbașa la Daniel Savu. Pe lângă asta, Robert Negoiță s-a îndrăgostit năprasnic de sector. A fost, fără îndoială, dragoste la prima bordură. Or, uneori iubirea e, se știe, la fel de oarbă ca justiția care habar n-are că a ajuns să fie slujită în România de Florin Iordache și Tudorel Toader. Orice se îngăduie în numele iubirii, inclusiv fuga din realitate. Așa se cheamă sportul preferat al lui Robert Negoiță, spre deosebire de cel al fratelui Ionuț, campion la proba de transformare a unei echipe în stafie. Și nu oricum, ci secând investițiile în formația căreia simulează că i-ar fi patron și căreia glumeții au ajuns să-i spună Rinamo, după numele hotelului deținut.

Povestea cu mărimea Sectorului 3, înduioșătoare în comicul ei involuntar, are toate datele constitutive ale unei năzbâtii la a cărei emitere gura a muncit de zece ori mai mult decât creierul. În primul rând, e straniu să compari o parte a întregului cu întregul din care tocmai ai extras-o. În al doilea rând, doar un om expus permanent

insolației poate echivala un sector cu un oraș. În al treilea rând, e suficientă o minimă informare ca să te dumirești că Robert Negoiță bate câmpii. (Tot e bine că nu-i betonează, fiindcă, așa cum pot confirma locuitorii din Sectorul 3, a doua poreclă sub care circulă în teritoriu edilul, după „Bordurița”, este „Betonița”.) La drept vorbind, nici nu e nevoie de documentare ca să știi că Brașovul sau Clujul sunt mai mari decât Sectorul 3. Spre a nu te face de râs, e prudent totuși să vezi, întâi și-ntâi, cum se prezintă sectorul peste care ești primar prin raportare la celelalte. La o privire superficială peste clasamentul capitalei, se observă că doar Sectorul 5 este mai mic decât Sectorul 3, care împarte treptele 4–5 ale ierarhiei cu Sectorul 2. Fruntaș e Sectorul 1, cu 67,5 km^2, după care vin Sectorul 6 cu 38 km^2 și Sectorul 4 cu 34 km^2. Prin urmare, anvergura teritorială a Sectorului 3 e fie un puseu de hiperbolită, fie o repliere în oniric, fie expresia a ceea ce se cheamă în PSD religia mistificării.

Dacă Sectorul 3 nu se impune ca suprafață nici măcar în fața celorlalte sectoare din București, e limpede că nu poate fi mai mare decât orașele mari, așa cum visează Robert Negoiță. Datele dărâmă brutal ambiția primarului de sector. Brașovul are 267,3 km^2. Clujul 179,5 km^2, Timișoara 130,5 km^2, Sibiul 121 km^2 etc. Spre a nu mai vorbi de distanța care separă Sectorul 3 de cel mai mare oraș al României, care nu este, cum știe toată lumea, București, ci, potrivit unui articol publicat în 21.09.2016 de ziaristul Alin Motogna în *Adevărul,* „orașul Broșteni, din județul Suceava, cu o suprafață de 594,6 km^2”. Iată o țintă cu adevărat ambițioasă pentru Robert Negoiță: să-și facă buletin de Broșteni și să ajungă primar acolo. Atunci să te ții Betoniadă și Borduriadă, cu aproape 600 de km^2 la dispoziție. În plus, edilul ar face din Strada Bistriței o arteră care ar pune în

umbră Bulevardul Unirii și prin asta ar condamna la retrogradare Champs-Élysées. Nu numai atât. După un model preluat transpartinic de la primarul liberal din Alba Iulia Mircea Hava, Robert Negoiță ar putea să îmbrace localitatea în pavele (gurile rele susțin că în Alba Iulia respectivele articole se numesc de la o vreme „havele”). Și fiindcă inițiativele edilitare merită însoțite de schimbări care țin de înfățișarea personală, Negoiță ar putea emite, odată ajuns primar la Broșteni, o dispoziție care să-i oblige pe toți bărbații din localitate să se tundă cu bordură. N-ar mai fi, în aceste condiții, o tunsoare brici. Ar fi o tunsoare beton și totodată un ecou al ultimelor cuvinte din *La Broșteni* de Ion Creangă: „tunsul felegunsul, / tunsul felegunsul, / câinii după dânsul”. Creangă însuși ar regreta, din lumea în care își duce somnul drepților, ratarea contemporaneității cu un asemenea vizionar.

Există totuși două paliere pe care fascinația pentru superlativ a lui Robert Negoiță se justifică. Unul ține de sector, celălalt de persoana primarului. Pe primul palier trebuie consemnată cea mai mare mizerie dintr-un parc bucureștean. Pe al doilea, cele mai mari restanțe la Fisc ale unui contribuabil român. Să le luăm gospodărește. Ca primarul.

Parcul Alexandru Ioan Cuza, fost IOR, conține două lumi într-una. O parte a parcului este amenajată și îmbietoare. Cealaltă, lăsată în paragină și plină de capcane. Abandonarea acestei părți se explică prin retrocedarea către un proprietar fantomatic și evaziv, pe seama căruia circulă în sector o seamă de legende cu un sâmbure de adevăr mai mare sau mai mic. Oricum însă, tonele de ambalaje și excremente care infestează zona nu par să tulbure nicio conștiință edilitară. Odată constituit, cercul vicios al procedurilor și precedentelor le permite tuturor celor în cauză să se abandoneze câtorva ocupațiuni străvechi: statul cu mâinile în sân, ridicatul din

umeri și datul ochilor peste cap. Nu există interes nici măcar pentru o inițiativă simplă, cu impact turistic imediat: organizarea unui safari de șobolani. Înfrățirea cu Africa ar fi în sfârșit dusă la îndeplinire, iar fondurile obținute ar putea fi folosite la ridicarea unui grup statuar intitulat „Monumentul rozătorului recunoscut”. La dezvelirea sa ar putea fi invitați toți componenții din Sectorul 3 ai ordinului, inclusiv cel care-și face veacul la raionul de brânzeturi și lactate de la Mega Image-ul din zona Gloria.

Al doilea palier al superlativismului robertnegoițic măsoară în paralel evaziunea și tupeul. Evidențele contabile stabilesc că Robert Negoiță este românul cu cele mai mari datorii la Fisc: 238.366.695 de lei, adică 51.171.152 de euro. Riposta lui Negoiță e fulgerătoare: edilul contestă 5.734.868 de lei, adică 1.231.127 de euro. Rămân totuși 232.631.829, adică 49.940.024 de euro pe care Robert Negoiță nu-i mai contestă. Asta înseamnă, implicit, recunoașterea restanțelor. Nu și achitarea lor, fiindcă aici intră în scenă inginerul financiar Darius „Lingou Cavou Tablou” Vâlcov, care, în calitate de consilier (penal) al premierului Dăncilă, invocă necesitatea unei amnistii fiscale pentru „restartarea mediului de afaceri” despre care se vorbește în programul de guvernare. „Aceste lucruri se fac și nu se discută”, rostește metalic lingoul Vâlcov, cu un glas ca din cavou și lăsându-te tablou.

Plin de datorii la Fisc ca pisica stradală de purici, doctorul în bordurologie Robert Sorin Negoiță rămâne totuși un om care, în numele indiscutabilei sale eleganțe, e gata să-și prindă o floare la betonieră.

„Mi-aș dori ca și biroul meu să se afle în mijlocul pădurii și să nu mai aud trilul telefoanelor.” – Ioan Deneș

Ce frumooooos!!! Câtă poezie în proza vieții! Și câtă sensibilitate! Ioan Deneș este ministrul PSD al Pădurilor și Apelor, ceea ce explică apetitul pentru lirismul rousseauist al îndepărtării de cetate și al întoarcerii în sălbăticie. De la *Contractul social* încoace, literatura lumii n-a mai cunoscut o asemenea reverență făcută naturii și sânului (sau, dacă ne referim la fosta Mama Natură Roxana Ionescu, sânilor) ei. În *Discurs asupra originii și fundamentelor inegalității dintre oameni*, Jean-Jacques Rousseau introduce noțiunea de *homme sauvage,* acel om care „se naște liber și pretutindeni este înlănțuit". Legea lui naturală este cea prin care vorbește glasul naturii. Odată ieșit din sanctuarul naturii și ajuns în societate, scrie Rousseau, omul se modifică. Se pervertește. Devine de nerecunoscut. Și uneori ajunge ministru într-o guvernare PSD.

Așa trebuie citită dorința dregătorului peste păduri și ape Ioan Deneș. A se observa, totuși, că ecuația întoarcerii în natură e ceva mai complicată în cazul lui. Ministrul Deneș n-ar spune nu revenirii în sălbăticie, însă cu condiția să-și păstreze privilegiile și dotările ministeriale. Situația e delicată și greu de rezolvat. Nici măcar metafora ornitologică „trilul telefoanelor" nu poate acoperi impasul. Și-atunci, în ce fel să-i asiguri demnitarului condiții de muncă tip minister și un decor tip *Tarzan of the Apes?*

Trebuie făcute cercetări. Iar cercetările scot la iveală o contopire fabuloasă a modernității cu natura. *The Fallingwater House,* „Casa de pe cascadă" cunoscută și drept Casa Kaufmann, este o îndrăzneală arhitectonică din anii 1930 a lui Frank Lloyd Wright, cel elogiat la moarte nu doar de prieteni și clienți, ci și de Simon & Garfunkel. Casa se găsește în Run Mill, Pennsylvania, iar arhitectul o construiește în așa fel încât să facă din cascadă acaretul ei lichid. În același timp, căderea de apă provoacă un zgomot capabil să acopere,

spun studii recente, chiar și „trilul telefoanelor" care supără atât de mult timpanul lui Ioan Deneș.

Casa, pădurea, piatra și apa care se prăvălește sunt un manifest al armoniei dintre om și locul pe care-l ocupă. Familia Kaufmann profită din plin și invită în weekenduri celebrități ca Ingrid Bergman, Albert Einstein, Randolph Hearst, Marlene Dietrich etc, chiar dacă arhitectul nu are cea mai bună părere despre gazde: „niște mici-burghezi plictisitori și banali". Cititoare de Rousseau, familia Kaufmann vede în „Casa de pe cascadă" o variantă de compromis: oameni educați într-un decor sălbatic, ba chiar cu sunete care evocă stihinicul.

Ioan Deneș nu poate beneficia de un arhitect de talia lui Frank Lloyd Wright. Mutarea biroului ministerial în inima codrului, unde „trilul telefoanelor" să fie acoperit de alte triluri, nu se poate face decât cu ajutorul a patru namile care să ia masa din sediul ministerului și s-o mute afară. Să zicem totuși să mutarea are loc. Odată instalat sub cerul liber, Ioan Deneș trebuie să-și aducă totuși aminte că întoarcerea la natură propovăduită de Rousseau nu e un simplu act turistic sau de escapism. E vorba aici de un substrat moral, câtă vreme Rousseau privește natura ca pe exponentul sublim al moralei. Cu acest gând nobil în minte, Ioan Deneș se poate uita cu alți ochi la defrișările sălbatice și la șpăgile enorme care se plasează pentru tăierile ilegale din păduri (există cel puțin trei reportaje difuzate de ProTV în ultimul an, pe care le poate urmări și ministrul pe tabletă sau pe iPhone, căci prize în pădure nu se află). Cu același gând nobil, și dornic de puțin aer curat, el are ocazia să viziteze zecile de mii de monumente, biodegradabile sau nu, pe care le ridică familiile de români ieșite la grătar.

Sunt familii tradiționale, exact de genul celei pe care o exaltă Ioan Deneș pe data 3 mai 2018, în cadrul Conferinței internaționale „Referendumul

pentru căsătorie. Perspective naționale și internaționale”, organizată de Coaliția pentru Familie. Preluată de Hotnews.ro, declarația ministrului arată astfel: „Marchez prin prezența mea la această conferință susținerea pentru organizarea referendumului de modificare a Constituției și de clarificare a noțiunii de familie în România. A fost o luptă grea, este o luptă grea, dar se apropie momentul final. […] Noi am avut tot timpul credința că acest lucru se poate organiza în România, pentru că nu este voința a câtorva zeci prezenți la această conferință, ci este voința a trei milioane de români care au semnat declanșarea acestui referendum și a aproximativ 90% dintre români, care au spus într-un sondaj că sunt pro familia constituită dintr-un tată-bărbat și o mamă-femeie”.

Et encore, vorba lui Rousseau:

„Dacă doresc prietenii, frații, colegii noștri europeni să preia ceva din România – și cred că e momentul să exportăm și noi ceva pentru Europa –, este această pronunțare clară, care se va face de către români, că moralitatea pe care noi dorim să o avem în societate, reglementată și prin legislație, să o preia și dumnealor, pentru că nouă ne pasă ce se întâmplă cu societatea noastră, cu copiii noștri, cu nepoții noștri”.

Hotărât lucru, există oameni cărora chiar le-ar sta bine în mijlocul pădurii.

„*Visez la o Românie mânată de vise imposibile, remorcată chiar și la o utopie, riscând improbabilul, forțându-și destinul. O Românie făcută din români care nu se tem. Care, după ce se dezbracă de imperturbabil, refuză dezabuzarea orizontală și optează pentru curajul vertical. Visez la o Românie cum nu a mai fost. Și sunt convins că nu visez degeaba… Prea multă vreme am fost aidoma unui foc ce nu reușește să își înalțe*

flacăra. Am mai mocnit uneori. Dar am mocnit și atât! Avem însă șansa extraordinară de a ne remarca printr-un PREZENT, în fața tuturor celor care își sorb seva din secunda căruntă. Avem șansa Răsăritului viu, în fața tuturor celor care se abandonează lascivității istorice a Amurgului. Iar tot ce trebuie să facem este să ne dezlipim genele și să ne întâlnim privirile… Fie să FIM!”— Liviu Pleșoianu

OK. Măcar știm cum stăm. Dan Puric combinat cu Vasile Dâncu, peste care adie un vânticel legionaroid. Ce să înțelegi din așa ceva? Și cum să răspunzi? Eventual prin:

> „Mercantilizarea dicotiledonatelor obtenebrează macrohistaminic obsecviozitatea policromă a truculentelor rafistolări sardanapalizate de metempshihoza inextricabil-australidă.
>
> Turgescent-invazivă, ciclotimie paratifozată, preponderența exuberantă a madagascarizării insularoide reciprochează saturnalitatea endoplasmatică a didascaliilor inconturnabil-efervescente, transgresând paradigmatic propensiunile ereditar-tribaliste ale funambuleștilor ganglionarzi.
>
> Disipare subcutanată? Pielectomie subreptice? Diaferomonism de grandilocvență a fastidiilor? Extrapolări disjunse? Declinare supracognitivă a compulsivității astral-teratologice? Epifanie hipotalamic-incongruentă?
>
> Verbiajul luxurianței concatenează drosofilic propedeutica juxtapusă, pseudodistilând aporii arborescente și translatând hiperboreean sacrificialitatea

spongiformă a improbabilismului virusat de melopee cvadrigenare.

Verisimilitudinea plurimorf-pluriformă a rocambolismului excedentar carotează subliminal coalescența stemodei- domastoidiană a gregarității neplauzibile și metabolizează facețios multicunilingvismul eurosceptic și mondoseptic al camarilelor precambriene.

Antropozofia omoform-aeromorfică stratifică placentar tribulații neomerovingiene și martelează subconștient dinamitarda pletoră a hexachordului de turbulențe filofalocrate.

Carnagiul heautoscopic autocratizează teozofic virulența cosangvină a mercurofobilor decerebrați și redistribuie hedoniform și flatulativ adversitatea pentagramatică a dezoxiribonucleismului transcendent.

Fractalii generativ-transformaționale? Invectival-surjectivale somnilocvii? Evanescență poliedrică? Palimpest exfoliat rebarbativ? Tranzacționalitate plurisectorială și funebru-speculomorfa?

Heautontimorumenos.

Cel ce se pedepsește singur.

Terențiu.

Fie să FII pedepsit decât să fi pedepsit.

Pe românește: *eat this."*

„A apărut un individualism foarte puternic al indivizilor." – Vasile Dâncu

Asta n-ar fi nimic. Au apărut o puzderie de alte fenomene, cel puțin la fel de îngrijorătoare. De

pildă, s-a constatat apariția unui colectivism foarte puternic al colectivelor. Și primejdiile nu contenesc. Omenirea a ajuns să fie compusă din oameni. Cei care fabrică lucruri sunt fabricanți. Echipierii se organizează în echipe. Răzbunătorii se răzbună. Sindicatele sunt compuse din sindicaliști. Baschetbaliștii – da, ei și nimeni alții – joacă baschet.

Chiar nu ni se pare nimic suspect în toată povestea? Chiar nu vede nimeni? Chiar suntem orbi cu toții?

Succintă, dar plină de forță, constatarea de mai sus a eminenței relativ cenușii Vasile Dâncu le evocă băftoșilor care au trecut prin armata din comunism definiția livretului militar: „Livretul militar este documentul militar de evidență militară a militarului în fața organelor militare și civile". Să folosești de cinci ori același cuvânt într-un enunț denotă studierea nesățioasă a *Dicționarului figurilor de stil,* din care oricine poate să afle că repetiția este procedeu stilistic.

Vasile Dâncu pare să fi trecut cu folos și prin armată, și prin dicționar. Cele două experiențe îl modelează neîntrerupt și fac din el un prelat al tautologiei. Superficialitatea e de multe ori amprenta celor care se doresc profunzi. Or, Vasile Dâncu visează la un abis insondabil al profunzimii. Și așa cum colegul dumisale de partid Petre Daea îl consideră un maestru al frazei și încearcă uneori să-i preia subtilitățile retorice (s-a văzut cu ce urmări), Dâncu însuși are modele înalte, cu ifos sapiențial și frază luxuriantă. Se prea poate ca unul dintre aceste modele să fie nimeni altul decât Adrian „Burberry" Năstase, rostitorul următorului enunț: „Nu putem fi partizanii emasculării totale a autorității statului, în virtutea unor utopii care pun accent pe omnipotența pieței, pe soarta ineluctabilă care face ca economia să funcționeze pe baza unor predicții verificabile matematic, pe fel de fel de moduri de a explica realitatea doar pe baza unor

modele hiperraționalizate, dehistorizate și desocializate”. Prin comparație, și făcând abstracție de diferențele politico-ideologice, bietul Ulm Spineanu abia dacă învață legarea cuvintelor în propoziții: „Conștiința ne este de fiecare dată rodul posteriorului, iar în fond profunzimea personalității fiecăruia, la un moment dat, se desprinde exogen-selectiv de bunul personal, devenind un fel de stare a ansamblului socio-patrimonial.” Peste acest tip de acumulări Vasile Dâncu mai trebuie să presare doar puțin praf de Lorin Fortuna ca să devină cel mai solid exponent a ceea ce Titu Maiorescu numea, cu mult în urmă, beția de cuvinte.

Există oameni care se dedau, din motive adeseori psihanalizabile, unei ocupații stranii: cucerirea de sine. Autoseducția. La Vasile Dâncu, această formă de narcisism intelectual se manifestă prin faptul că îi place să asculte cum se aude. Îl simți că abia se abține să se aplaude singur și ghicești că e genul de om care se uită în oglindă de fiecare dată când trece prin dreptul ei. În Sala oglinzilor de la Versailles, lui Vasile Dâncu i-ar lua de cinci ori mai mult decât celorlalți ca să străbată încăperea de la un capăt la altul. Iar dacă ar putea să-și întoarcă admirativ capul după propria persoană, n-ar sta pe gânduri.

Englezilor le lipsește acuitatea capabilă să-i ajute să remarce individualismul foarte puternic al indivizilor. Ei au, în schimb, o caracterizare nimerită pentru oamenii care vorbesc și scriu ca Vasile Dâncu: *a pompous ass.* Cine crede că eticheta e nemeritată are la dispoziție următoarele rostiri ale aceluiași emitent, rezumabile în cvasi-gerunziul „Din cu oiștea-n gard”:

„Stăm, de fapt, într-un pavilion de egoism vecin cu dezumanizarea.”

„Vă mulțumesc, prieteni, pentru că ieri m-am înzăpezit în valul vostru de afectivitate, câteva mii de mesaje, telefoane și mailuri mi-au înfrumusețat

orele zilei mele aniversare, m-au înghesuit într-un colț al sufletului meu depășit de situație.”

„Cei care mi-au pus în mână stindardul greu de grănicer perpetuu s-au bazat pe faptul că niciodată nu voi rătăci cărarea cu o asemenea sarcină încredințată de memoria străbunilor mei năsăudeni.”

„Anii sunt niște construcții artificiale care mint, clipa este cea în care ne dovedim umanitatea, doar clipa e plină de viață. Anul este doar o colecție de amintiri. Sunt trist pentru clipele pe care le-am pierdut, mă bucur pentru clipele în care am salvat viața din ghearele morții lente care este curgerea neînsoțită de umanitate, solidaritate și speranță.”

„Triburile înseamnă a partaja emoții.”

„Sensul cel mai important al politicii, principala speranță, făgăduința pe care o face politica oamenilor este să-i treacă deșertul social, deșertul politic.”

„Statuile nu au nevoie de scaune.”

„E greu să zbori prin parcuri, oricât ai iubi natura.” – Robert Negoiță

Dacă nu ești avion, elicopter sau pasăre, e greu să zbori în general, nu doar prin parcuri. Trebuie văzut totuși cu ce prilej dă glas Robert Negoiță acestui gând într-un interviu apărut în *Cațavencii.* Nu, nu-i propune nimeni să sară din Turnul de Parașutism de lângă Arena Națională. Și nici să aspire la anvergura andină a condorului. Nu cu încrengătura Chordatelor are de-a face ofili edilului, ci cu protestele locuitorilor din Sectorul 3 al capitalei. Fiindcă locuitorii ăștia, monștri de ingratitudine până la unul, uită cât bine li se face fără măcar să-l ceară și croșetează petiții peste petiții. De ce? Vezi Doamne, fiindcă iarba verde din sector ar pierde teren în lupta cu bordura și paveaua.

Dacă stai să-l asculți pe Robert Negoiță, ești dator măcar cu o ridicare din sprâncene, dacă nu cu mai mult. Asta din cauză că primarul dă vina pe cei care dau vina pe el. „Oamenii cer asfalt”, declară Negoiță și mintea îți zboară la Coșbuc. Păcat că nu mai trăiește, îți spui înciudat. Ar fi scris un *Noi vrem asfalt de* toată frumusețea. Ceva de genul: „Să nu dea Dumnezeu înalt / Să vrem noi sânge, nu asfalt. / Când nu vom mai putea răbda, / Asfaltul când ne va-neca, / Hristos să fii, nu vei scăpa / Decât prin salt” (de pe cea mai înaltă clădire din sector, se înțelege).

Bine, bine, dar cum să ceară oamenii asfalt? Mirarea e deplină. Invitat să detalieze, Robert Negoiță oferă o explicație care nu lămurește, dar accelerează pulsul. Conform Teoriei Negoiță, asfaltul e fratele mai bun și mai frumos al betonului. Inspirația din George Becali e evidentă. La fel cum voievodul cașului crede că oaia e animalul lui Cristos și capra animalul diavolului, Robert Negoiță e de părere că asfaltul e de folos, pe când betonul produce pagube. (Pentru cineva care până nu demult a umplut sectorul de beton, începând cu bordurile și sfârșind cu sluțirea parcurilor, ceea ce i-a adus porecla „Betoniță”, remarca e stupefiantă.) Oricum însă, betonul și asfaltul sunt doi frați care, chiar dacă nu se dușmănesc, e limpede că nu se împacă bine. Primul e ca vai de el: un biet amestec de pietriș, nisip, ciment și apă, care se transformă, prin uscare, într-o masă foarte rezistentă. Al doilea respiră noblețe, fiindcă e o rocă sedimentară brună-neagră, care se formează prin bituminizarea unor substanțe organice sau prin oxidarea și polimerizarea petrolului. Așa, da! Și-atunci cum să nu vrea oamenii aristocraticul asfalt în locul proletarului beton? Vor, sigur că vor. Asta și spune Robert Negoiță: „Asfaltăm toate parcările care au fost betonate. Betonul se macină și produce praf.

Oamenii cer asfalt și, până la sfârșitul anului, o să asfaltăm toate parcările care sunt din beton”.

Primarul de azi uită un amănunt: „parcările care sunt din beton”, așa rele cum i se arată, au fost amenajate în mandatul primarului de ieri. Tot Negoiță, dar Liviu. Câtă vreme la primăria Sectorului 3 au stat distinșii domni Constantin Tutunaru, Sorin Paliga și Eugen Pleșca, nu s-a mișcat un deget pentru crearea unor locuri de parcare, cu toată nevoia năprasnică de așa ceva. Și nici pentru demolarea garajelor dintre blocuri, transformate în depozite de damigene și borcane cu murături. Cu toate hibele lui, Liviu Negoiță a fost cel care a schimbat fața sectorului. În locul să-i reproșeze una și alta, Robert Negoiță ar trebui să-i mulțumească. Nu numai pentru că i-a dat furnizat spații de asfaltare, ci și fiindcă i-a netezit drumul spre victorie. Ar fi interesant de aflat câți dintre cei care l-au votat pe Robert Negoiță la primăria Sectorului 3 pe 15 iunie 2012 l-au confundat cu Liviu Negoiță.

În rest, e remarcabil cât de deschisă pare urechea lui Robert Negoiță la dorințele cetățenilor. Aur curat. Ai crede că, dacă locuitorii din sector ar vrea fântâni din care să curgă caramel pe gratis la fiecare colț de stradă, edilul ar fi gata să le amplaseze în două-trei zile. Păcat totuși că o ureche atât de disponibilă aude atât de prost. Dacă i s-ar monta un cornet acustic, analizatorul auditiv al edilului ar descifra corect plângerile și dorințele oamenilor din sector. Căci nu de înlocuirea betonului cu asfaltul le pasă lor. *C’est le cadet de leurs soucis,* cum ar spune parizienii de pe Champs-Élysées, artera atât de prăpădită prin comparație cu Bulevardul Unirii. Altele sunt doleanțele celor domiciliați în Sectorul 3. De pildă, le-ar plăcea să nu se mai împuțineze nici cu atâtica spațiul verde din Parcul Alexandru Ioan Cuza. Cu atât mai mult cu cât Negoiță însuși era îngrozit, în campania pentru primărie, de faptul că spațiul

verde din sector era de „doar 16,27 m^2 pe cap de locuitor”. La fel de mult le-ar plăcea ca bodyguarzii edilitari să nu-i mai bruscheze pe cei care se prezintă la întâlnirile din teritoriu și emit obiecții împotriva primarului sau îi pun întrebări incomode. Sunt, de altfel, o mulțime de alte lucruri care-i frământă pe plătitorii de taxe din sector. Printre ele:

Raliurile nocturne care te scoală din morți și împotriva cărora delicata poliție locală nu face nimic.

Școlile profesionale pentru minori, cu absolvire în specialitățile pătrundere prin efracție și furt din locuințe, care organizează cursuri cu plata ulterioară în natură la periferia sectorului.

Luxuriantele familii de șobolani care împânzesc partea lăsată de izbeliște a Parcului Cuza.

Perspectiva apropiată și îngrijorătoare a construirii unui cartier de blocuri în aceeași parte. A se calcula, dacă tot s-a ajuns aici, la cât va scădea suprafața de spațiu verde pe cap de locuitor de la „doar 16,27 m^2”.

Furtul de grilaje de siguranță și decorative pe care l-au comis și îl comit în continuare echipele de muncitori care se ocupă de reabilitarea termică.

Preluarea de primăria Sectorului 3 a societății de construcții Delta ACM de la milionarul de top 300 Florea Diaconu în schimbul sumei de 1 (un) leu, conform unui reportaj publicat de *Capital* pe 29 august 2018.

Neregulile din cheltuirea banilor strânși de la cetățenii din sectorul 3, după cum reiese dintr-un control al Curții de Conturi, ai cărei reprezentanți nu ezită să-și publice amintirile. Nivelul literar e precar și pe alocuri plicticos, după cum se poate constata citind materialul publicat de www.ziare.com pe 22 februarie 2018, însă informațiile merită studiate.

Punerea sub urmărire penală a lui Robert Negoiță în dosarul de plagiat, pentru săvârșirea

infracțiunilor de abuz în serviciu, instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată, fals intelectual și uz de fals. (Emilia Șercan este cea care descoperă că primarul Sectorului 3 își plagiază *integral* lucrarea de pe Internet și de pe site-uri de socializare.)

Felul în care, impotentă în fața poluanților fonic pe timp de noapte și a zurbagiilor care beau noaptea pe bănci și strică somnul oamenilor, poliția locală ia în schimb la bătaie un băiețandru care face baie în lacul din Parcul Cuza.

Refuzul lui Robert Negoiță de-a astupa gropile din asfalt (da, da, imbatabilul asfalt care înlocuiește betonul) pe motivul birocrației excesive.

Și totuși, ce înseamnă afirmația de la început a primarului? De unde și până unde „e greu să zbori prin parcuri"? Simplu. Imersat în obsesia lui asfaltic-betonardă, Robert Negoiță are de gând să traseze alei de-a curmezișul peticelor de spațiu verde care au scăpat deocamdată agresiunii. Dacă n-ar exista, ar trebui să fâlfâi din aripi, susține primarul. Fals (și, nărav vechi, uz de fals). Oricine trece prin Sectorul 3 poate constata în câteva clipe că există atâta beton și asfalt în loc de iarbă, atâtea stradele și pasaje, încât singurul lucru care se mai poate face este să se construiască alei între alei. E motivul pentru care Robert Negoiță mai capătă o poreclă – de data asta, în mediul online: „Hingherul de copaci". *Bark* din engleză înseamnă și „scoarță de copac", și „lătrat". Lumea e mică, lucrurile se leagă.

DIN ACEEAȘI CATEGORIE

„În mine fiind
Ca verdele în frunza de alior,
Nu te voi părăsi niciodată.

Spune-mi
zânatecă,
Zărpâlatecă,
zăpăcitoare,
Zâpâitură, zăpor.”
– (Ză) Gabriela Firea

„A observat cineva că, de două săptămâni, de când a început Cupa Mondială, pe toate stadioanele din Rusia europeană este soare, în timp ce în jur, mă refer la noi, la bulgari și la greci, avem numai ploaie și furtuni?” – Ioan Mircea Pașcu

„Giurgiu are și un mare atribut, fiind în jurul Bucureștiului, în bună parte.” – Nicolae Bădălău

„Noi suntem de tip elefant: nu sărim și nu țopăim, călcăm greu și lăsăm urme.” – Șerban Nicolae

„Mai bine urangutan decât orangutan.” – Liviu Pop

„Atunci când curgea apa, insula era insulă.”– Eugen Nicolicea

„Ideea este să venim cu copaci urbani.”– Robert Negoiță

„În deplasarea din Vietnam am participat la schimbările climaterice și astea.” – Ioan Stan

„Am un sentiment de fatigue. *Știți ce înseamnă? De oboseală. Noi, în Oltenia, îi spunem efectul Real Madrid.”* – Valeriu Zgonea

PENTRU CĂ PUTEM

Abuzul este definit în dicționar drept o „încălcare a legalității" sau o „faptă ilegală". Dicționarul menționează câteva ramificații ale abuzului. Astfel, abuzul de putere este un „delict săvârșit de cineva prin depășirea atribuțiilor". Abuzul de încredere este o „înșelăciune care constă în însușirea ilegală, înstrăinarea sau refuzul de restituire a unui obiect încredințat spre păstrare sau spre utilizare". În fine, abuzul de drept este un „delict care constă în exercitarea unui drept cu nesocotirea scopului său social-economic".

În afara dicționarului și înăuntrul politicii PSD, abuzul înseamnă bun-plac și spirit discreționar. Cu alte cuvinte, puterea (nu și dreptul) de a face un lucru de obicei reprobabil fără să dai socoteală. Lucruri reprobabile pot fi multe: numirea unei nulități sau a unui condamnat penal într-o funcție publică, modificarea „cu dedicație" a unui set de legi, o afirmație calomnioasă și xenofobă, trucarea unei licitații etc. În mod normal, cel care comite un abuz trebuie să răspundă pentru el. Există însă zeci, dacă nu sute, de situații în care autorii unor abuzuri flagrante se sustrag răspunderii. Pe unii îi apără imunitatea parlamentară, pe alții complicitățile transpartinice. În plus, există abuzivi care se ascund sub scutul unei idei otrăvite și profund false: că obținerea unei majorități politice îți dă dreptul să faci orice și să te comporți oricum. Fără să-ți asumi nici fapta în sine, nici consecințele ei.

Acest capitol al cărții conține exemple recoltate din categoria abuzivilor care fac rău „pentru că pot". Sau pentru că sunt incapabili să facă binele. Ceea ce înseamnă că instalarea lor într-o funcție de decizie a fost ea însăși un abuz. O sfidare.

„De ce le permiteți celor cu probleme penale să facă parte din guvern?" – Sebastian Zachmann, ziarist

„De ce? Pentru că putem." – Codrin Ștefănescu

Pe 24 ianuarie 2018, Codrin Ștefănescu apare la *Adevărul Live* ca să argumenteze punctul de vedere al PSD cu privire la modificările din Codul Penal și din Codul de Procedură Penală. Ștefănescu este secretar general-adjunct al PSD. Are un glas calibrat pentru insultă și un trecut politic forjat la școala de mojicii a Partidului România Mare și a președintelui său fondator. De altfel, la despărțirea de mentor și la saltul în barca PSD, Corneliu Vadim Tudor îi urează succes în viață cu eleganța și delicatețea pe care i le cunoaște o lume întreagă: „Marea supărare a caricaturii umane Codrin Ștefănescu este că nu a reușit să îndeplinească nici măcar a mia parte din sarcina trasată de Cozmin Gușă și banda de la PSD. Și atunci a mai născocit, în tărtăcuța lui mică, țuguiată și lustruită cu alifii pentru sfinctere de pederaști, o altă jegoșenie: cică toată Organizația Municipală București a PRM și-ar fi dat demisia, urmându-l pe el, nu către balamucul din Lyon, ci către baricadele luptei pentru salvarea lacurilor, parcurilor și closetelor publice din capitală!"

Pentru cei neinițiați în rafinamentele pamfletului vadimian, trebuie spus că, la Lyon, Codrin Ștefănescu nu urma să viziteze Muzeul Confluențelor, ci un spital de boli mintale, pentru internare și tratament.

Incapabil să-și stăpânească duioșia, Corneliu Vadim Tudor își mai mângâie de câteva ori fostul coleg de partid, inclusiv pe Facebook: „Un alt analfabet, Codrin Ștefănescu. Nevroza pe două picioare și cu chelie orbitoare Codrin Ștefănescu s-a lăudat, la Antena 2 (Stars TV), cu colecția lui de

tablouri scumpe. Noi știm că cele mai multe sunt niște falsuri grosolane. Din păcate, golanul ăsta tupeist (și poponar) mai și vinde, pe bani buni, kitsch-urile alea păduchioase. DNA-ul când o să-l aresteze? Realizatoarea emisiunii a fost o proastă pe nume Maria Simion (turna-i-am în cur beton)". (1 aprilie 2014)

După cum se vede, Codrin Ștefănescu are de la cine să învețe. Și preia cu dexteritate ștafeta jignirii și a calomniei ca instrument de comunicare. Se pot număra pe degetele unei mâini cei care au scăpat fără zoaie turnate în creștet în urma unei divergențe de opinii cu secretarul general-adjunct, al cărui areal predilect pare bodega de cartier, unde ești cu atât mai bine văzut cu cât vorbești mai spurcat. Convins că nimeni nu-i rezistă și că orice îi este permis, Codrin Ștefănescu izbutește să devină, pe 20 februarie 2017, singurul pesedist dat afară dintr-o emisiune desfășurată în studioul Antenei 3. Până și Dana Grecu, pe atunci încă la post, decide că Ștefănescu nu sare peste cal, ci peste toată herghelia, motiv pentru care-l poftește să părăsească emisiunea.

Acesta este omul trimis de PSD la *Adevărul Live* pentru o discuție așezată despre Codurile Penale. Sebastian Zachmann, șeful secției politice de la *Adevărul,* îi spune bun venit politicianului și își pregătește prima întrebare. Dușman al preludiului politic, Ștefănescu nu uită totuși în ce zi a anului se află și începe: „Bine v-am găsit. Și la mulți ani, 24 ianuarie, Mica Unire, România să fie unită, ăștia de la #Rezist vor să facă miting și de 24 ianuarie, și de Crăciun, și de Revelion". „Păi, e dreptul oamenilor să protesteze", susură nevăzut Zachmann. Replica e imprudentă, fiindcă Ștefănescu înăsprește glasul și adoptă o poziție care rămâne ostilă față de interlocutor până la sfârșitul discuției. Pe fondul acestei irascibilități dublate de o condescendență uneori surâzătoare, alteori glacială, vine și celebra replică în fața

căreia cei care văd emisiunea pe internet se freacă la ochi.

— De ce le permiteți celor cu probleme penale să facă parte din Guvern? întreabă Sebastian Zachmann.

— De ce? Pentru că putem.

E momentul când te vezi nevoit să conchizi că oamenii din departamentul de imagine și de comunicare al PSD nu-și fac bine treaba. „Îndrăznește să crezi”, mottoul oficial al partidului, e siropos și răsuflat. „Pentru că putem” sună cu totul altfel și are altă încărcătură. E greu de găsit o sinteză mai expresivă a bunului-plac, a cinismului mustind de tupeu și a disprețului. Trebuie să sapi mult în istorie ca să descoperi ceva de același calibru. Poate doar *L'Etat c'est moi* al lui Ludovic al XIV-lea să se apropie de vorbele apodictice ale lui Codrin Ștefănescu. Te cuprinde mirarea când constați că sloganul prin excelență al puterii absolute, rostit la jumătatea secolului al șaptesprezecelea, seamănă atât de bine cu enunțul cuiva care reprezintă, în mileniul trei, un partid așa-zis democrat (sau cel puțin care are cuvântul „democrat” în titulatură). Și încerci să afli motivul pentru care exponentul unei republici se inspiră din regalitate.

Sigur, o explicație există. Ludovic al XIV-lea a rămas în istorie drept Regele-Soare, iar semnul electoral al Blocului Partidelor Democrate, în care figura și Partidul Comunist Român, bunicul PSD-ului de astăzi, era soarele. De unde și distihul votului furat, care se auzea frecvent în epocă: „Frunză verde de cicoare, / Votai ochi (semnul electoral al PNȚ – *n.m.*) și ieși soare”. Asta spre a nu mai aminti de sloganul à la Chantecler scornit de simpatizanții lui Ion Iliescu la începutul anilor 1990: „Iliescu-apare, / soarele răsare”. Dacă ar mai fi printre noi, pesemne că Giordano Bruno, Galilei și Copernic și-ar revizui nu doar cercetările, ci și concluziile.

„Pentru că putem” e o deviză care, printr-o stranie curbare a timpului, își produce efectele înainte de-a fi lansată. Ea e rostită în 2018 și prefațată de propriile realizări, așa cum sade bine oricărui loc unde absurdul e la putere. Pentru că a putut, BPD și-a pregătit alegerile din 1946 tipărind, spun documentele din arhive, peste patru milioane de broșuri de propagandă, 28 de milioane de foi volante, 8,6 milioane de caricaturi și *6,6* milioane de afișe. Pentru că au putut, comuniștii au trimis armata să facă propagandă pentru BPD și să-i timoreze adversarii. Pentru că au putut, cei din BPD au introdus buletine de vot pe care se votase deja „Soarele” înainte de începerea votului propriu-zis. Pentru că au putut, reprezentanții BPD au ars toate buletinele de vot imediat după încheierea numărătorii oficiale, pentru a face imposibile contestațiile. *Sublata causa, tollitur effectus.* Pentru cine n-a aflat, comuniștii de frunte erau fluenți în latină și mari amatori de înțelepciune distilată din dreptul roman și din proverbe.

„Pentru că putem” poate figura și ca motto al alegerilor din Duminica Orbului sau al celor în care morții au înviat, s-au sculat din groapă și au plecat, pe cont propriu sau în grup, să voteze prin Teleorman și prin alte locuri vizitate de miracolul renașterii. Asta spre a nu mai vorbi de abuzurile săvârșite de (sau pe vremea lui) Nicolae Ceaușescu, pornind de la criza de alimente, continuând cu frica de a spune ce gândești și sfârșind cu numerele de dresură prin care populația era făcută să aplaude până la înroșirea palmelor prosperitatea celor opt grade din apartamente iarna și a curentului întrerupt cu orele.

Pentru că poate, Codrin Ștefănescu jignește, calomniază și atacă. Pentru că poate, îl face pe Gabriel Liiceanu profitor al comunismului și trădător de țară. Tot pentru că poate, e de părere că oamenii care își strigă nemulțumirea și năduful în

piață sunt plătiți la ghișeele Statului Paralel. Și, tot pentru că poate, le dă cu tifla celor care cred încă într-o justiție capabilă să-și facă treaba pe pământ, măcar ca avanpremieră a justiției divine. Să fim bine înțeleși, „Codurile Penale vor fi modificate mult” asta înseamnă, nu altceva.

„Pentru că putem” stă scris pe cartea de vizită a tuturor celor care, aidoma lui, ilustrează cultura sfidării. Și trăiesc cu o mereu înnoită conștiință a impunității.

„Klaus Iohannis a condus o vreme o organizație care este continuatoarea unei grupări naziste. [..] Grupul Etnic German a fost o organizație nazistă condamnată pentru crime de război. Dacă Forumul German nu e continuatorul Grupului Etnic German, aștept oficial lucrurile acestea, eu am spus ce citesc de pe net.” – Liviu Pop

Niciun festival al inepțiilor PSD nu se poate lipsi de contribuția lui Liviu Pop. În studiourile de televiziune, la minister, la mitinguri sau pe rețelele de socializare, Pop e egal cu sine. Stâlcește cuvinte, propune aberații, își descifrează măscările drept tentative de umor. Ca ministru al Educației, Liviu Pop nu e doar complicele lui Victor Ponta și al altor miniștri în scandaluri de plagiat, ci și demnitarul în mandatul căruia încep să apară manuale de educație fizică și sport pentru elevii din clasa a V-a. Unul dintre ele livrează informații și amănunte tehnice despre cățărare și târâre. (Ai spune, citindu-le, că manualul pare hărăzit elevilor de clasa a V-a care vor să ajungă politicieni PSD.) Consiliul Național al Elevilor observă, într-un comunicat remis presei, că Ministerul Educației pune căruța înaintea cailor și le oferă elevilor planșe cu șpagate în loc să se îngrijească de bazele sportive și de sălile de sport care sunt în suferință, când nu lipsesc cu totul. Liviu Pop e deasupra

acestor critici. „PLM”, scrie el pe Facebook. Adică „Pop Liviu Marian” sau „plec la muncă”, nu ce cred alții. Umor, nu glumă.

Când nu girează manuale de educație fizică și sport în care mascota feminină este un obiect de genul masculin (fluturașul de badminton Laura), iar mascota masculină un obiect de genul feminin (mingea de fotbal Laur), Liviu Pop se dedă disciplinei sportive pe care o practică din vocație: călcatul pe bec. Invitat să participe la o emisiune a prietenilor de la Antena 3, Pop găsește de cuviință să declare că președintele Klaus Iohannis a condus o vreme o organizație care este continuatoarea unei grupări naziste. „Grupul Etnic German a fost o organizație nazistă condamnată pentru crime de război”, dezvăluie Liviu Pop, despicând pâcla istoriei și smulgând vălul de pe ochii ignoranților. „Dacă Forumul German nu e continuatorul Grupului Etnic German, aștept oficial lucrurile acestea, eu am spus ce citesc de pe net”, adaugă fostul ministru, dovedind că-și binemerită locul printre trăitorii sub deviza „Pentru că putem”.

Din capul locului (și în locul capului), e de bun-simț să-l felicići pe Liviu Pop pentru acuratețea sursei de informație. Dacă omul a citit „de pe net”, e limpede că nu pot exista dubii privind veridicitatea conținutului. Atâta lucru știe oricine a avut prilejul să cutreiere pe nemărginirea oceanului online. „Pe net” există, printre altele, arhive ale tuturor (sau măcar ale majorității) publicațiilor românești de după 1989. Cine le consultă poate afla o puzderie de lucruri interesante. De exemplu, că Ion Rațiu a fost surprins fugărind-o înflăcărat, dar inutil pe Margaret Thatcher cu gânduri concupiscente la Downing Street 10. Iar asta la puțin timp după ce încercase – tot fără succes – demararea unor preliminarii erotice cu regina Elisabeta a II-a la Balmoral. Tot „de pe net” se poate afla că Dan Hăulică se fugărea pe vremuri cu Andrei Pleșu în

pielea goală pe aleile din jurul Castelului Peleș. Tot „pe net” poți să descoperi cum slăbești optsprezece kilograme pe săptămână înghițind o pastilă verzuie. Tot „de pe net” afli că Marius Tucă a întreținut raporturi incestuoase cu propria mamă. Și tot „de pe net” poți culege informații despre data următorului cutremur catastrofal, despre proximul asteroid care o să izbească Terra și, bineînțeles, despre sfârșitul lumii. Eu însumi am aflat, din aceeași sursă, că aș fi băiatul lui Miron Radu Paraschivescu și că am lucrat la Studioul de film, Alexandru Sahia”. Nu sunt și n-am lucrat, dar asta contează mai puțin. „Pe net” se poate citi și așa ceva.

E totuși puțin probabil că Liviu Pop crede că tot ce zboară se mănâncă. Altminteri, i s-ar face la un moment dat poftă de niște flapsuri sau măcar de un tren de aterizare, dacă nu de tot avionul. E la fel de puțin probabil ca intervenția lui să fie rodul propriei inițiative. Mânjirea și culpabilizarea lui Klaus Iohannis se numără printre punctele principale de pe agenda PSD în general și a lui Liviu Dragnea în special. Găselnița lui Liviu Pop redeschide o pistă de pe care au decolat în trecut năzbâtii asemănătoare, de care lumea a uitat (materialele apărute pe *Ancheteonline* și declarațiile dușmănos-iresponsabile ale senatorului Cristiana „Greva foamei până la primirea în Partidul Conservator” Anghel). Și cum să-l compromiți pe Klaus Iohannis mai bine decât apăsând pe pedala istoriei? Sigur, ca să apeși cum și unde trebuie, e nevoie să fii stăpân pe cunoștințe și să pricepi mecanismele istoriei. Așa e, dar nu neapărat. Pentru Liviu Pop, astea sunt amănunte. Important e să împroști cu noroi, nu să te informezi cum se cuvine. Ca dovadă, Liviu Pop nici măcar nu știe denumirea adevărată a organizației pe care o lezează. Poate că măcar acum, după protestul înaintat de Forumul Democrat al Germanilor din România, va găsi și

fostul ministru al Educației de cuviință să stocheze informația. Altfel spus, să se educe.

Nu trebuie trecut nici peste îngâmfarea acră a ministrului. „Aștept oficial lucrurile acestea”, rostește Liviu Pop, cu aerul unui monarh agasat de stângăciile supușilor. Ce așteaptă demnitarul? Nu se știe. O dezmințire? Ar fi dincolo de simpla naivitate să aștepte așa ceva. Dacă e cineva în măsură să aștepte ceva de la celălalt, acela e FDGR, a cărui răbdare va fi testată până când o minte mai puțin înfierbântată din partid va prezenta totuși scuze pentru ofensă în numele lui Pop. E de sperat că o va face, deși nădejdile sunt fragile. Altfel, se va confirma pentru a nu se știe a câta oară ideea că în România acestor ani oricine poate spune orice oriunde și oricând despre oricine. Cine vede aici o definiție a libertății nu cunoaște nici cuvântul, nici ce definește el.

„Organizația aia nazistă, Forumul…”, cuvântă Liviu Pop, probând din nou că există entități umane la care gura funcționează independent de creier. Ce legătură e între FDGR și Grupul Etnic German? De bună seamă, cuvintele „Germanilor” și „German”. E păcat că Liviu Pop nu-și continuă raționamentul și nu divulgă și alte pepiniere antiromânești cu agendă (fost sau actual) nazistă. Mă grăbesc să-i pun la dispoziție câteva nume de dușmani aprigi, care își urzesc păienjenișul de relații și malversațiuni sub pretextul unor activități, vezi Doamne, educative. E vorba de Centrul Cultural German din Timișoara, Centrul Cultural German din Sibiu (atenție mărită, Sibiu, da?), Centrul Cultural German din Cluj, Centrul Cultural German din Iași și, deasupra tuturor, Goethe Institut din București. Berăria Germană nu e nici ea mai brează. Și nici echipa de Liga I F.C. Hermannstadt nu trebuie scoasă din calcul – în fond, ce mi-e „Hermann”, ce mi-e „German”? Iar dacă tot am ajuns la fotbal, e de dorit și deconspirarea grabnică a antrenorului secund al lui

Atlético Madrid. Îl cheamă Germán Burgos, ceea ce pare suficient.

„Eu știu, de exemplu, că de patru luni se desfășoară niște demonstrații la frontiera dintre Gaza și statul Israel, frontiera fiind un zid înalt de opt metri de beton, iar grănicerii israelieni au împușcat până acum 171 de persoane și au rănit câteva mii. Nu am văzut o reacție violentă, deci… zicându-se că se încalcă legi acolo.”— Nicolae Bacalbașa

Un purtător de cuvânt nu trebuie doar să poarte cuvântul, ci și să știe să *se* poarte cu el. Cu mai bine de un deceniu în urmă, ca purtător de cuvânt al Spitalului Județean de Urgență din Galați, medicul Nicolae Bacalbașa apare din ce în ce mai des la televizor. Mai cu seamă la știrile după-amiezii, unde accentul se pune pe crime, tâlhării, violuri și accidente cu victime. Deputatul de azi își datorează în primă instanță notorietatea aplecării spre bufonadă în momente în care se recomandă sobrietatea, dacă nu cumva și un dram de empatie. De multe ori, afirmațiile lui despre cei ajunși la spital sunt uleios-insinuante, grosolane sau abuzive. Purtătorul de cuvânt pare să ignore că pacienții sunt clienți ai spitalului și că pot pretinde, pe lângă profesionalism medical, politețe și tratamente nedefăimătoare.

Lui Nicolae Bacalbașa îi place să distreze lumea și mai cu seamă pe ziariștii care-i așteaptă declarațiile. Sigur, „orice om îi place să râdă”, după cum ar spune premierul României și colegul de partid al medicului. Dar nu în orice situație. Când enunțurile publice ale lui Nicolae Bacalbașa încep să stingherească bunul mers al anumitor anchete din județ, șeful Inspectoratului Județean de Poliție Galați îi cere președintelui Consiliului Județean să-l înlocuiască din funcția de purtător de

cuvânt. Operațiunea are loc, însă Bacalbașa revine după o perioadă de acalmie declarativă, spre bucuria (și, se spune, la insistențele) ziariștilor din județ.

După ce-și dă seama că Spitalul Județean de Urgență din Galați nu-l merită ca purtător de cuvânt, Nicolae Bacalbașa se mută cu arme, bagaje și insulte în politică. Apetitul lui pentru ostilitate și proastă creștere e mult mai de folos aici, mai cu seamă dacă e însoțit de pulsiuni antisemite. Și de scârbă față de adversarii politici. Într-un interviu mai vechi, citat de *România liberă* în 2017, Nicolae Bacalbașa își motivează astfel intrarea în politică: „În momentul în care a venit CDR-ul la putere și țărăniștii au pus mâna pe sănătate la Galați, sigur că nu intram în politică, ci puneam mâna pe mitralieră, să mă ocup de țărăniști. Și un ciomag era bun, să le dau la ceafă!"

Declarația e suficientă ca să-i garanteze accesul lui Nicolae Bacalbașa în structurile de conducere ale PSD și în clubul „Pentru că putem".

Urmează din partea politicianului Bacalbașa o serie lungă de ieșiri, mojicii, conflicte și declarații nătâng-jignitoare, pe care șefii politici ai medicului gălățean le tratează cu zâmbete și îngăduință: „Așa-i românu', glumeț. Pe lângă asta, se știe că medicii vorbesc buruienos". Raluca Turcan e doar unul dintre politicienii care testează valabilitatea informației. În plină sesiune a Camerei Deputaților, Nicolae Bacalbașa tună în direcția ei de la microfon: „Dă cu labele! Vezi, domnișoară, că faci fractură și nu mai poți să… votezi". (În pauza sugerată de punctele de suspensie, Nicolae Bacalbașa mimează un număr scurt de masturbare în văzul tuturor.)

Acesta este omul la care RFI apelează, într-un moment de rătăcire, pentru deslușirea violențelor din 10 august 2018, când protestatarii din Piața Victoriei sunt tratați cu gaze lacrimogene și bastoane de jandarmii lui Carmen Dan. Știind că

se află într-un post de radio care abhoră vulgaritatea și exprimarea grosieră, Nicolae Bacalbașa trece la nivelul următor: ofensa cu ricoșeu. E dovada că fostul purtător de cuvânt tot n-a învățat cum să se poarte cu cuvântul. Și că, având o boală de copilărie, n-a putut sta la coadă când a împărțit Dumnezeu tactul.

„Eu știu, de exemplu, că de patru luni se desfășoară niște demonstrații la frontiera dintre Gaza și statul Israel, frontiera fiind un zid înalt de opt metri de beton, iar grănicerii israelieni au împușcat până acum 171 de persoane și au rănit câteva mii. Nu am văzut o reacție violentă, deci… zicându-se că se încalcă legi acolo."

Asta se găsește să declare Nicolae Bacalbașa la puțină vreme după ce colegul dumisale de partid Petre Daea zugrăvise astfel operațiunile de la Carniprod Tulcea: „Singura metodă este sacrificarea. Porcii toți se incinerează. […] E o muncă extraordinară, acolo este ca la Auschwitz, domne".

Diplomația israeliană de la București e obligată să riposteze. O făcuse deja după ieșirea în decor a lui Petre Daea, o făcuse din nou după ce patru turiști israelieni fuseseră scoși dintr-un taxi, legitimați și bătuți de forțele de ordine, cu toate că nu aveau nicio legătură cu protestele din Piața Victoriei. O mai face o dată, printr-un comunicat preluat de cea mai mare parte a agențiilor de știri și a ziarelor din România.

> „Ambasada Statului Israel a luat cunoștință de afirmațiile scandaloase și neadevărate ale domnului deputat Nicolae Bacalbașa. În numele statului evreu, dorim să-i atragem atenția politicianului român că declarațiile sale denaturează faptele cu privire la situația din ultimele luni de la granița cu Fâșia Gaza și am aprecia ca domnul deputat să

> se informeze în profunzime înainte de-a face comparații nepotrivite și șocante. Atacurile violente asupra civililor israelieni, coordonate în ultimele luni de gruparea teroristă Hamas, nu vor rămâne niciodată fără răspuns din partea noastră. Statul Israel își va apăra mereu poporul împotriva oricăror încercări de a-l suprima. Domnul Bacalbașa îi insultă cu afirmațiile sale și pe protestatarii români pașnici care au fost prezenți în Piața Victoriei, asociindu-i cu teroriștii Hamas. Ca urmare, solicităm public domnului Bacalbașa să-și retragă spusele și să se asigure ca pe viitor astfel de asocieri cel puțin neadecvate să nu se mai regăsească în discursul domniei sale."

Într-o lume normală, un asemenea derapaj ar duce la evacuarea autorului din viața politică. Nicolae Bacalbașa e însă mai departe pe poziții. Și chiar solicită public sancționarea protestatarilor care au depus plângere după ce au fost agresați. Pentru că poate.

„Manualele școlare este un subiect intens." – Valentin Popa

Prezența lui Valentin Popa în fotoliul pe care a stat cândva Spiru Haret e un scandal în sine. Mai bine zis, unul dintre scandalurile care franjurează educația românească în ultimul timp și-i fac pe mulți să conchidă că impostura în funcție e la ora actuală atât de mare, încât, paradoxal, aproape că n-o mai observi. Unul dintre simptomele imposturii e mutarea unui ministru dintr-un domeniu în altul. Această rotație a cadrelor, familiară românilor încă dinainte de 1989, în

guvernele de paie impuse de Ceaușescu, e un excelent barometru al diletantismului. Când un Anton Anton e ministrul Educației și apoi al Energiei, explicația nu ține de enciclopedismul respectivului, ci de lipsa lui de aderență la ambele domenii. Observația este valabilă și pentru mutarea Rovanei Plumb de la Mediu la Fonduri Europene și apoi la Educație, a lui Mihai Fifor de la Economie la Apărare, a lui Ioan Rus de la Interne la Transporturi și a lui Teodor Meleșcanu de la Apărare la Externe. Inter- șanjabilitatea nu e semn de competență, dimpotrivă. „E la fel de performant în ambele domenii” înseamnă „E la fel de slab și colo, și dincolo”. Singura concesie într-o asemenea situație ține de umorul involuntar. Nu-i de colea să te cheme Plumb și să fii ministrul Mediului.

Pe lista de miniștri postdecembriști ai Educației se găsesc câteva nume de tristă amintire. Andrei Marga, una dintre dezamăgirile de după 1989, pare totuși o figură luminoasă prin comparație cu Alexandru Athanasiu (poreclit „Satanasiu” și „Euthanasiu” de subordonații dumisale din minister), Cristian Adomniței, zis, Adormitei”, Ecaterina Andronescu, alias „Abramburica”, Ioan Mang sau Liviu Pop.

Ultimii doi sunt protagoniștii unei frumoase prietenii – mai ceva ca-n *Casablanca.* Ioan Mang este ministru al Educației fix opt zile și demisionează după ce i se descoperă o salbă de plagiate (lucrări și articole științifice). Cu o ascuțime a minții demnă de Hercule Poirot, Mang face o declarație care lasă asistența cu gura căscată: „Da, lucrările sunt plagiate, dar nu sunt ale mele”. *Thats the whole point,* vorba nepalezilor. Mang vrea să spună de fapt că altcineva a plagiat în numele lui, dar se încurcă în vorbe. Liviu Pop îi sare în ajutor și încearcă exonerarea printr-o metodă folosită deja cu succes la plagiatul lui Victor Ponta. Dacă în cazul fostului

premier Liviu Pop schimbă componența CNATDCU (Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare) și numește oameni fideli, dispuși să asigure pe oricine că lămâile sunt bleumarin, de data asta ministrul umblă la CNECSDTI (Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării). Oameni asupra cărora nu planează dubii sunt înlocuiți cu slujbași de partid. De ce? Ca să constate că fostul ministru al Educației nu a Mang-lit.

După asemenea isprăvi, numirea fălticeneanului Valentin Popa ca ministru al Educației aproape că nu mai miră. Dacă diferența dintre Pop (cel înlocuit) și Popa (înlocuitorul) este de o literă, în planul stângăciilor de exprimare cei doi aleargă umăr la umăr. Pop se scuză cu anticipație pentru lucruri trecute, Popa vorbește despre „celelante repercursiuni” și despre „pamblică”. Pop se lasă într-un „genunche”, Popa se despletește poetic și produce o însăilare pe care o citește în Aula de la ASE în ziua când instituția împlinește 105 ani de existentă.

Se cuvine, dragi prieteni, ca la ceas aniversar
Să-i cinstim pe-aceia care la ASE fost-au făurari.
Pe acei ce-au pus sămânța și au tras din greu, cu spor,
De la domnul Davidoglu pân’ la domnul Istudor.
Pe toți ce-au împins ștacheta spre înalturi, către zări,
Ca ASE-ul să răspundă miilor de provocări.
Care-au îmbinat tradiții c-un învățământ modern,
Ducând faima Academiei și intern, dar și extern.
Lor, a noastră admirație și, nu știu dacă contează,
Cică toate se-mplini-vor dac-un Popă le urează.

Deși nu se știe „dacă contează”, românul s-a născut poet și, câteodată, „pamblicar”. Cu toate acestea, Ileana Mălăncioiu, Mircea Cărtărescu, Nora Iuga, Octavian Soviany, Ana Blandiana și toți cei care au îndrăzneala să-și spună poeți ar trebui să citească mai întâi versurile de mai sus și abia pe urmă să zgârie hârtia. Iar dacă omagiul lui Valentin Popa nu este de ajuns, se poate da citire osanalei închinate de Mircea Cosma, fost președinte al Consiliului Județean Prahova, lui Victor Ponta.

Victor, o galaxie română-n devenire
Răsare-n universul zidit de răstigniri,
Pe temelie veche, de piatră și jertfire,
El reînalț-o țară a vechilor români.

Revenind la Valentin Popa, e de remarcat că, în clipele când nu se lasă dezmierdat de muză, fostul ministru vorbește liber. Uneori, în dezacord, c-așa-i la Educație. Omul poate invoca alibiul comentatorilor sportivi care spun „Național Arena” în loc de „Arena Națională”, numai că respectivii nu conduc un domeniu atât de pretențios ca școala românească. Pe de altă parte, nu trebuie omisă emoția. Ei bine, da, emoția te poate da peste cap. Și te poate face să încurci singularul cu pluralul, mai ales dacă la școală ai stat mai mult prin curte. Fără să-și dea seama, când spune „Manualele școlare este un subiect intens”, Valentin Popa rătăcește la jumătatea drumului dintre sinecdocă și metonimie, neștiind care-i una și care-i alta. Dezacordul este comis în plină conferință de presă, când demnitarul schițează o trecere în revistă a primelor șase luni de mandat. Unii ziariști se foiesc pe scaune sau intră pe Facebook în loc să fie ochi și urechi la ministru, așa că ratează momentul. Generos, Valentin Popa recidivează după câteva zeci de secunde: „În acest cost de 24 de milioane de lei este inclusă editarea și drepturile de autor”.

Prin comparație, primul dezacord arată un pic mai bine decât al doilea, dar ambele slujesc de minune linia imprimată de Valentin Popa discursului public din fotoliul Educației.

Nu întâmplător, Spiru Haret nu mai e ministru, ci uzină de impostori cu diplome.

„*Ca neamț, să vorbești de gazare, îți trebuie mult curaj.*"— Lia-Olguța Vasilescu

Actualul ministru al Muncii și Justiției Sociale sparge gheața anonimatului cu vreo cincisprezece ani în urmă. Ce-i drept, cam fără voia ei. Pe atunci, Lia-Olguța Vasilescu era membră a organizației de tineret a Partidului România Mare condus de Corneliu Vadim Tudor. În această calitate, tânăra româncă mare e văzută de șeful ei politic drept leac pentru homosexualitatea ambasadorului american în România, Michael Guest: „Michael Guest are o boală destul de gravă, dar dacă vine la noi, la PRM, îl facem bine. Îi găsim o fată de la organizația de tineret. Pe Lia-Olguța Vasilescu, de pildă. Să vedeți cum îl vindecă". (Apropo, cum credeți că ar fi votat președintele fondator al PRM la referendumul din 6–7 octombrie 2018?)

Lia-Olguța Vasilescu nu e singurul politician ajuns în PSD după ucenicia în PRM. Codrin Ștefănescu este, cum s-a văzut ceva mai înainte, în aceeași situație. Deși își schimbă domiciliul politic, cei doi nu renunță la stilistica (mai bine zis, la „halistica", de la „hal") vadimistă. Limbajul agresiv nu iese la spălat. După ce stai niște ani sub respirația lui Vadim, îl păstrezi în nări și în vorbe. Lia-Olguța Vasilescu trece de la un partid la altul ducând în bagaj tot ce preluase de la fostul șef: un strop de antisemitism, niţică xenofobie, virulență în exprimare, răsteli mahalagești. Relația dintre gura și mâinile ministrului e rodată în ani și ani de prestație publică. De câte ori gura Liei-Olguța

Vasilescu se deschide, mâinile i se proptesc automat în șolduri.

După protestele din 10 august 2018, ministrul Muncii se pune pe treabă. De data asta, în limba română. Tramvaiele sunt lăsate să mărșăluiască franțuzește, iar Lia-Olguța Vasilescu deschide focul împotriva lui Klaus Iohannis. Motivul? Președintele criticase brutalitățile comise de jandarmi împotriva protestatarilor și decizia lor de-a folosi gaze lacrimogene, deși în Piața Victoriei erau și copii. Iritarea mărimilor din PSD e provocată de tonul răspicat al lui Klaus Iohannis: „Faptul că Guvernul PSD a gazat și a bătut români mi se pare incalificabil, inadmisibil”.

Riposta PSD e imediată și, ca de multe ori, fără vaccin cortical. De exemplu, Liviu Pop – din nou el – conchide că „E o disperare cruntă a domnului președinte Iohannis să intre în turul doi al alegerilor prezidențiale”. Ca să tempereze elanul prezidențial, Liviu Pop se gândește (!) chiar la suspendarea lui Klaus Iohannis. La rândul lui, vicepreședintele PSD Gabriel Zetea e de părere că președintele Iohannis are „același stil de a răspunde tuturor, modelul «stăpânul pe plantație», iar atitudinea lui e a unui dictator”. Florin Iordache consideră „foarte grave declarațiile președintelui”. În fine, președintele PSD Vaslui, Dumitru Buzatu, lămurește lucrurile cu finețea unui istoric dublat de un filolog: „Cuvântul «gazat» este luat din recuzita nazistă. Este o expresie a șmecheriilor pe care președintele Iohannis, la nivelul exprimării, le folosește pentru a culpabiliza PSD și pe toți aceia care au apreciat acțiunea legală a Jandarmeriei”.

E momentul în care intră în scenă Lia-Olguța Vasilescu. Încurajată de cuvintele lui Dumitru Buzatu, dresoarea de tramvaie simte totuși că ofensa nu e suficient de puternică și plusează: „Ca neamț, să vorbești de gazare, îți trebuie mult curaj”. Cei pe care declarația îi miră sau îi revoltă uită (sau poate nu știu) că Lia-Olguța Vasilescu îl

are de mult pe radar pe Klaus Iohannis. Iar când poate să-l jignească, nu ezită. Așa se întâmplă în 2014, când candidatul la președinție Klaus Iohannis adoptă o tactică radical diferită de cea a contracandidatului Victor Ponta. Dacă Ponta vine cu bucurie la toate emisiunile unde i se ridică mingi la fileu (cu studioul Antenei 3 ca decor predilect), Iohannis își triază aparițiile. Asta o urzică pe Lia-Olguța Vasilescu și o determină să posteze pe Facebook următoarea pildă de bune maniere: „Facem război civil sau îl convinge cineva pe mutu' ăla să iasă la dezbatere, să îl vadă lumea ce are în cap?" Ministrul primește apostrofări pentru limbajul folosit pe pagina personală de Facebook, dar nu se lasă: „Ultimele postări cred că i-au deranjat foarte tare pe simpatizanții nemțălăului".

S-a spus despre Lia-Olguța Vasilescu Tramvai că ar fi un fel de Anamaria Prodan care știe mai puțin fotbal. Dacă le parcurgi paginile de Facebook, începi să crezi același lucru. Cele două au un potențial toxic cam la același nivel.

Ar mai fi de pus trei accente. Primul ține de mârlănia xenofobă a Liei-Olguța Vasilescu. „Pentru un neamț" și „nemțălăul" sunt forme de pervertire a realității la care nu recurge însă doar ministrul Muncii și – ha ha ha – Justiției Sociale. Procedeul e vechi în discursul PSD și identifică în străin cauza răului din țară. Sigur, Klaus Iohannis nu e străin, dar asta n-are importanță când livrezi mesajul. De ce? Fiindcă știi exact cui îl trimiți: unei mase de susținători gata să-și suspende judecata, să opereze cu resentimente în loc de idei, să aplaude orice vine de sus și să stea „cu arma la picior", vorba lui Paul Stănescu, spre a apăra țărișoara de false primejdii. Așa cum George Soros e pentru PSD străinul ostil de afară, Klaus Iohannis e străinul ostil dinăuntru. Această fugă din realitate îl face pe Gabriel Zetea să-i impute lui Klaus Iohannis comportamentul de plantator pe

moșie și reflexele dictatoriale. Klaus Iohannis e dictator, stabilește Zetea. Atunci Nicolae Ceaușescu ce-o fi fost?

Pentru luminarea Liei-Olguța Vasilescu: Klaus Iohannis nu e nici neamț, nici „nemțălău”. E cetățean român de etnie germană. Există o mulțime de alți oameni proveniți din etnii diferite, dar strânși sub umbrela aceleiași cetățenii: Ivan Patzaichin și László Bölöni, Ecaterina Szabó și Helmut Duckadam, Emeric Ienei și Miodrag Belodedici. Dacă ei nu sunt străini (și nu sunt), nu poate fi nici Klaus Iohannis. În plus, pe vremea când avea în componență „nemțălăi” ca Werner Stöckl și Roland Gunesch sau boanghine de tip Gavril Emeric Kicsid, România era campioană mondială la handbal.

O reacție sănătoasă la insanitățile proferate de Lia-Olguța Vasilescu vine dinspre senatorul USR Vlad Alexandrescu. În plângerea trimisă CNCD, Alexandrescu scrie următoarele: „A asuma că germanii, nu naziștii și colaboratorii lor, sunt responsabili de gazări este ceva nu doar neadevărat, ci și josnic. A echivala toți vorbitorii unei limbi din întreaga lume cu un grup criminal este pur și simplu abject. Partidul Social Democrat a construit o campanie electorală pe discriminare și xenofobie, iar acum continuă cu impunitate”.

(Într-o traducere pe înțelesul Liei-Olguța Vasilescu: Goethe, Franz Beckenbauer, Dieter Bohlen, Schiller, Karl-Heinz Rummenigge, Carl Maria von Weber, Heine și Aloysia Weber sunt germani, dar nu sunt naziști.)

E de văzut dacă reacția CNCD, presupunând că ar exista, va avea o celeritate comparabilă cu cea din speța Cristian Tudor Popescu – Viorica Dăncilă – pavianul cu mantie, unde, în ciuda amenzii încasate de ziarist, nimeni nu i-a făcut dreptate bietei maimuțe.

În paranteză fie spus, pe lângă etnia germană, Klaus Iohannis se mai face vinovat de un lucru

grav: nu are copii. Prin urmare, după părerea Gabrielei Firea, nu are o familie în adevăratul sens al cuvântului și n-ar trebui lăsat să candideze la președinție. Cei născuți anterior ultimei ploi o întreabă pe Gabriela Firea câți copii are tătucul ei ideologic, încălecătorul de țară Ion Iliescu, însă răspunsul nu se aude din cauza ceții.

Al doilea accent scoate în evidență un viciu de gândire prezent nu doar la PSD, ci și în multe alte zone ale vieții publice. PSD stabilește, prin gurile sale de foc și pară, că președintele Iohannis e vinovat pentru că denunță un abuz, nu Jandarmeria pentru că îl comite. Florin Iordache se indignează la microfon: „Foarte grave, declarațiile președintelui”. Chiar așa să fie? Ce e mai grav, să-ți împroști semenii cu gaze sau să remarci fapta? Cine e vinovat, demnitarul care plagiază sau ziaristul care denunță plagiatul? Hoțul sau cel care divulgă hoția? Mai e nevoie de „altă întrebare”?

În fine, al treilea accent. Cuvântul „gazat” nu este luat din recuzita nazistă, cum bate câmpii Dumitru Buzatu. Gazele lacrimogene nu sunt orhidee, ci tot gaze, chiar dacă acțiunea lor vătămătoare este mai mică decât a gazelor toxice din războaie. Mâine-poimâine o să aflăm că și „gaz” e tot un cuvânt nazist – nu de la el pleacă familia de cuvinte care include verbul „a gaza”? Pericolul e mare chiar și pentru trupa Gaze Roze. S-ar putea ca vigilenții din PSD să nu sesizeze revendicarea parodică din Guns N’ Roses.

În lumea unde își duce somnul drepților, Corneliu Vadim Tudor poate fi mulțumit. Până la urmă, Lia-Olguța Vasilescu a plecat din PRM doar cu trupul. Mintea i-a rămas pe loc. Pentru că a putut.

DIN ACEEAȘI CATEGORIE

„Nu ne putem salva pe rând, trebuie să ne salvăm toți odată.” – Varujan Vosganian

„Statul, noi, am preferat să blocăm anumite reforme pentru că ne era mai comod." – Liviu Pop

„Postarea prin care arătam că un lider #Rezist este sandilău mi-a fost ștearsă" – Darius Vâlcov

„România are trei milioane de oameni, să zicem, din forța activă în acest moment în Occident Dintre care vreun milion sunt fierari-betoniști, fierari și așa mai departe. Lucrează în construcții, autostrăzi prin Europa. Au, poate, 1.500 de euro salariu. O spun foarte direct. De banii ăștia, copiii se fac golani acasă și nevastă-sa curvă. Din 700 de euro vin acasă jumătate." – Ioan Rus

„Când putem, ne ținem de cuvânt" – Victor Ponta

FRUNZĂ VERDE MUȘEȚEL, UNDE-I STATUL PARALEL?

Statul Paralel este marota alianței PSD-ALDE. Pe certificatul de naștere al marotei scrie 17 noiembrie 2017. Este ziua când membrii de frunte ai alianței decid, în cadrul Comitetului Executiv Național, să-și așeze năzărelile pe hârtia unui document oficial. Așa apare Rezoluția de la Herculane, prin care PSD și ALDE acceptă să se facă de râs ținându-se de mână: „PSD a analizat situația tensionată prezentă în spațiul public din cauza numeroaselor informații despre abuzurile grave ale unor persoane care activează, au condus sau încă mai conduc instituții publice de forță, și care indică în mod clar existența unui așa-numit «Stat Paralel și Ilegitim», care încearcă să preia controlul asupra puterii politice legitim constituite prin alegeri libere și corecte, reprezentând un pericol de natură să îngrijoreze opinia publică".

Ce urmărește stafia invocată de PSD în Rezoluția de la Herculane? De bună seamă, „hărțuirea și decapitarea puterii legitim alese". O formulă tare, de impact, menită să impresioneze. Mai ales că radiografierea marotei continuă în textul rezoluției: „Din dorința de a deține controlul asupra puterii politice, «Statul Paralel și Ilegitim» adoptă o conduită antinațională și anticetățenească, fiind dispus să blocheze toate politicile publice de creștere a veniturilor populației, de creare de locuri de muncă, de susținere a capitalului autohton sau de reformare a justiției".

Ce-i drept, Statul Paralel nu blochează de-a dreptul, ci „e dispus să blocheze". Totodată, el e evocat între ghilimele, ceea ce strecoară un indiciu despre esența lui mai degrabă metaforică decât reală. Însă cu toate că știe atât de multe despre Statul Paralel, PSD și ALDE nu oferă nicio informație. Documentul e compus din fraze goale,

fără niciun nume și fără nicio faptă concret imputabilă. De altfel, pericolul acestei structuri („așa-zise”, conform rezoluției) nu îngrijorează, ci „e de natură să îngrijoreze” opinia publică.

În realitate, Comitetul Executiv Național al PSD preia o formulă vehiculată în 2016 în Turcia lui Regep Tayyip Erdoğan și încearcă s-o planteze, cu intenții alarmiste, în România. Rezultatul este o mostră ridicolă de *fake news.*

„Am avut anul trecut o tentativă (de asasinat- n. m.) *în aprilie. Nu vreau să povestesc pentru că nu este cazul. Au venit patru străini în România, au fost cazați la Athénée Palace, au stat trei săptămâni, dar, mă rog, am scăpat. [...] Au ajuns în preajma mea. Suntem într-un stat parțial mafiot. Statul Paralel e o mafie. [...] E tot ce vreau să spun. Știu că s-a cercetat, mai departe nu știu. Am aflat cine-i plătește, dar nu pot să spun asta. E un om foarte celebru în lume.”* – Liviu Dragnea

Să începem cu sfârșitul. Există mulți oameni celebri în lume. „Foarte” celebri nu, fiindcă „foarte celebri” e un pleonasm. Dar celebri, da, puzderie: Mike Tyson, Justin Timberlake, Kazuo Ishiguro, Cristiano Ronaldo, Brad Pitt, Jean-Paul Gaultier, Lorin Maazel, Max Verstappen, Jason Statham, Ian McEwan, Alain Delon, Lionel Messi, Kylian Mbappé, Rocco Siffredi, Quentin Tarantino, Ritchie Blackmore, Donald Trump, Jet Li, Salman Rushdie sau papa Francisc I, primitorul de castravete cu țepi Tempus și de semințe de leuștean Topaz din partea premierului Dăncilă. Oricare dintre ei ar fi putut comanda atentatul. Și oricare ar fi putut să se adreseze cvartetului ideal în astfel de ocazii: trupa Crosby, Stills, Nash and Young. Asta dacă nu le vor fi luat fața cei patru muschetari. Sau poate Donatello, Michelangelo, Rafael și Leonardo, alias Țestoasele Ninja. Bănuieli de dată recentă le vizează pe acestea din urmă, știut fiind felul cum s-au ocupat deja de Dragonii Purpurii, de Triceratoni, de Shredder și de Baxter Stockman.

Partea interesantă e însă alta. Cu puțin timp înainte de atentatul inexistent, Lia-Olguța Vasilescu îi constată totuși existența. Mai mult, ministrul Muncii observă că Liviu Dragnea e rănit și sângerează. „O să fim alături de acest lider, pentru că nu sângerează numai Liviu Dragnea, sângerează tot partidul în această perioadă.”

Impresionant. Chiar formidabil. Clarviziunea Liei-Olguța Vasilescu e la nivelul celei a lui Nostradamus, despre care se spune că și-ar fi certat pisica astfel: „Cine-o să se pișe aici peste o jumătate de oră?”

E adevărat, cei care privesc lucrurile în ansamblu văd că, înaintea lui Liviu Dragnea și a partidului, cea care sângerează – și încă abundent – e biata limbă franceză încăpută pe mâna (și mai ales în gura) fostei activiste din organizația de tineret a PRM. Cu mai bine de un an înainte ca Liviu Dragnea să-și dribleze atentatorii inexistenți, Lia-Olguța Vasilescu vorbește despre problemele femeilor pe piața muncii. Intervenția are loc la cea de-a 61-a sesiune a Comisiei ONU pentru condiția femeii, care se desfășoară la New York. Pe lângă franceza ministrului, engleza lui Ion Iliescu pare un murmur al lui Jeremy Irons sau Anthony Hopkins. *Besoin* sună identic cu *bison*, diferența dintre singularul *le* și pluralul *les* dispare, iar *le marché du travail* devine *le marș de tramvai.* Fără etaj și netras de cai. Personajul care apare pe înregistrare în dreapta Liei-Olguța Vasilescu suferă stoic, iar uneori nu-și mai poate controla grimasele, ca sub acțiunea unei năprasne a colecistului. Să zică „bodgaproste” că n-a trebuit s-o asculte pe Lia-Olguța Vasilescu și în engleză.

Mai trebuie spuse câteva lucruri, firește.

Unul dintre ele este că dacă Adrian Năstase preferă tentativa de sinucidere ca să-și micșoreze pedeapsa, în ceea ce a rămas în istoria recentă drept „episodul Burberry”, Liviu Dragnea încearcă să atragă simpatie publică dându-se drept victima unor complotiști asasini. Măcar glonțul fostului premier e real, palpabil, chiar dacă nu provoacă decât o zgârietură. În schimb, președintele PSD lucrează exclusiv cu ficțiuni. Ucigașii lui Liviu Dragnea vin să se alăture unei armate de stafii pe care președintele PSD o mobilizează ori de câte ori are nevoie să deturneze atenția publică sau să-și

justifice chixurile: protestatarii #Rezist care pregătesc acțiuni de gherilă antiguvernamentală în munți, structurile externe care stipendiază mișcările de stradă, comandourile de homosexuali care fură copii din case, agenții din teritoriu ai lui George Soros și, bineînțeles, Statul Paralel cu toate ramificațiile lui.

Un al doilea lucru este reclama de care se bucură pe nepusă masă Hotelul Hilton-Athénée Palace, suit pe coama unui tsunami de bancuri, meme, poante, jocuri de cuvinte și trucaje în urma pseudodezvăluirilor lui Liviu Dragnea. Marius Alexandru Andronic, de exemplu, lasă următorul comentariu „de client” pe pagina de Facebook a hotelului: *great food, great room service, awesome staff, amazing views, poor killing facilities.* Pe de altă parte, e aproape palpabilă invidia concurenței, care nu are șansa unor confesiuni de același calibru. Până la urmă, se încalcă aici niște reguli elementare de fairplay. Cinstit ar fi fost să existe și alte mărturisiri de natură să zguduie opinia publică. (De pildă, Viorica Dăncilă plângându-se public de presiunea exercitată de trei profesoare de română cazate la Hotelul Minerva, aproape de guvern, fiindcă ar vrea să audă din gura premierului ce sunt alea „interperii” și câte aluviuni are o calamitate care provoacă un dezastru.)

Al treilea lucru e nivelul deplorabil al asasinilor tocmiți de Statul Paralel sau de Soros să-i vină de hac lui Liviu Dragnea. Să stai trei săptămâni în buricul capitalei, la cinci stele cu mic dejun inclus, și să nu-i arzi nici măcar o castană victimei e de negândit.

Al patrulea și ultimul lucru este portița pe care, subtil cum îi e felul, Liviu Dragnea și-o lasă întredeschisă pentru eventualitatea că penibilul situației va depăși cota de avarie. „Am avut anul trecut o tentativă în aprilie” ar putea totuși să

însemne 1 Aprilie, ceea ce ar aduce o modificare completă a perspectivei.

„Statul Paralel ne pune extrem de mult pe gânduri și ne pune la încercare chiar și curajul.” – Călin Popescu-Tăriceanu

Fiecare cu încercările lui. Există oameni cărora Statul Paralel și enunțul lui ALDE Tăriceanu le pun la încercare puterea de a-și stăpâni râsul. Și oricum, Călin Popescu Bilețescu Rozescu Tăriceanu n-ar mai trebui să aducă vorba despre statul în cauză decât după ce-i va fi identificat capitala, suprafața, populația, religia și coordonatele geografice. Altfel, oricine se poate declara pus pe gânduri de Statu Palmă Barbă Cot, Status Quo sau State de România. Postul public de televiziune poate face loc în grilă unei emisiuni de weekend cu titlul „Viața statului (paralel)”.

Îngrijorat și vigilent, cu expresia deja cunoscută a unui curcan umplut cu aer cald, Călin Popescu-Tăriceanu dă glas neliniștii printr-un mesaj transmis, la jumătatea lunii iunie a lui 2018, liderilor ALDE strânși la Iași, pentru Conferința Județeană de Alegeri. Mesajul e de fapt ceva mai lung:

> „Împreună ne-am asumat un rol dificil, și anume acela de a milita în continuare pentru respectul față de drepturile și libertățile individuale, element care ar putea să pară nefiresc la treizeci de ani de la căderea regimului comunist, dar Statul Paralel care s-a instaurat în România în ultimii zece ani, începând din mandatul președintelui Băsescu, ne pune extrem de mult pe gânduri și ne pune la încercare chiar și curajul. Noi, ca partid liberal, am fost

singurii care am (corect: „au” – *n.m.)* avut curajul să ridicăm (corect: „să ridice” – *n.m.)* glasul împotriva abuzurilor care au avut loc în ultimii ani în justiție, cu precădere în zona a ceea ce înseamnă oficial lupta împotriva corupției. Din păcate, lupta împotriva corupției în România s-a transformat într-o luptă politică de eliminare a persoanelor incomode de pe scena politică românească.”

Poticnelile gramaticale din discursul lui Călin Popescu-Tăriceanu nu mai miră pe nimeni. Unul dintre mottourile cărții de iată este, dacă ați uitat, tot produsul lui: „Credeți că PSD-ul nu sesizează unul dintre marile pericole pe care ne paște?” (Ce-i drept, cutremurul morfo-sintactic al frazei te trimite mai degrabă la Marian Vanghelie în zilele lui de glorie sau la Viorica Dăncilă în orice zi.) Altceva atrage atenția în mesajul rostit la Iași. Călin Popescu-Tăriceanu e întristat de faptul că lupta împotriva corupției a căpătat un tăiș politic. Fostul premier ar putea să-și diminueze mâhnirea dacă ar ține cont de un lucru elementar: majoritatea covârșitoare a corupților *de acolo vin,* din zona politică. *Ei* au acces la banii țării, *ei* sunt marii traficanți de influență, *ei* dețin pârghiile necesare artelor paralele cu legea (dacă tot vorbim de amplasamente paralele). Marea corupție e în general teritoriul oamenilor din politică. De licitațiile trucate, de contractele false și de abuzul de putere nu se ocupă nici strungarii, nici taximetriștii. Clientelismul la nivel înalt nu intră în profilul învățătoarelor sau al meteorologilor. Nu hingherii și lustragiii regizează fraudele electorale. Nu vânzătorii de lactate asigură spatele afaceriștilor de tip „regii asfalturilor” din deceniul trecut. Paradisurile fiscale în care se dosesc sume enorme nu sunt folosite de ospătari, ingineri

constructori sau moașe comunale. Tot la capitolul corupție politică intră, conform definițiilor din dicționare și tratate, folosirea abuzivă a puterii guvernamentale pentru timorarea sau suprimarea adversarilor politici. Ba chiar și brutalitatea forțelor de poliție sau de intervenție, din moment ce membrii acestor forțe nu acționează de capul lor, ci la comandă.

În concluzie, da, lupta împotriva corupției înseamnă lupta împotriva politicienilor corupți, indiferent de partidul căruia îi aparțin. Din acest punct de vedere, Călin Popescu-Tăriceanu are dreptate: e vorba de o luptă politică. Și slavă Domnului că e așa. Dacă n-ar fi, România ar fi deja o cleptocrație perfectă. Fără fisuri, cu mecanismele unse impecabil.

Însă Călin Popescu-Tăriceanu anunță că Statul Paralel are deja un deceniu de activitate. El există „de zece ani, începând din mandatul președintelui Băsescu". Curios. Ultima zi a mandatului de premier al lui Tăriceanu este 22 decembrie 2008. Adică în paralel cu Statul Paralel. Te și întrebi din ce motiv a fost incapabil Călin Popescu-Tăriceanu să-i sesizeze măcar prezența, dacă nu și potențialul distructiv de care dispunea cu zece ani în urmă. De ce abia acum? De ce nu și-a dat seama în 2010, 2012 sau 2014?

Ironia sorții face că, în plin delir despre activitatea acestei structuri pe care doar PSD și ALDE o văd, apare în mediul online un site care se cheamă chiar așa: www.statulparalel.ro. Dacă ar citi ce scrie acolo, Călin Popescu-Tăriceanu ar afla că adevăratul stat paralel este „statul hoților care îți fură viitorul". Creatorii de conținut ai site-ului schițează profilul acestui stat după cum urmează:

> „Este compus din cei care au vile și case de vacanță de mii de metri pătrați, deși au ocupat sinecuri la stat toată viața,

> unde au profitat de munca altora și și-au urmărit interesele personale.
>
> Este compus din cei care au obținut diplome de doctorat pe nedrept, deși nu știu să vorbească.
>
> Este compus din cei care își fac vacanțe în țări exotice, deși salariul lor nu le-ar permite acest lucru.
>
> Este compus din cei care își numesc copiii în funcții bine plătite.
>
> Este compus din cei care fură banii de medicamente sau cei pentru educația copiilor tăi.
>
> Este compus din cei care fac bani mulți din afaceri cu statul, prin fraudă și prin corupție.
>
> Este compus din cei care fură terenuri, case și insule din patrimoniul acestei țări.
>
> Este compus din cei care obțin comisioane din toate achizițiile publice.
>
> Este compus din cei care își acordă drepturi speciale în raport cu restul cetățenilor."

Cuprinzător tablou, cinste creatorului.

Călin Popescu-Tăriceanu e invitat să vadă dacă își recunoaște colegii de vedenii în vreuna dintre categoriile de mai sus. Și dacă nu cumva și pe căciula dumisale bâzâie vreo muscă.

„Am știut de la început că bătălia cu Statul Paralel nu e ușoară, așa se explică și căderea celor două guverne." – Norica Nicolai

Pentru Norica Nicolai, vicepreședinte al ALDE, Statul Paralel ia ființă ceva mai devreme decât pentru tovarășii de năzăreli conspiraționiste. Mai precis, pe 26 aprilie 2006. Versat în a-și schimba

conturul și identitatea după cum i-o cer împrejurările, zisul stat se deghizează în ce credeți? În nepoata Noricăi Nicolai. O făptură blondă, pe nume Ana Maria Haneș, de meserie consilier juridic la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor. (Denumirea e tâmpițică fiindcă „a preveni” înseamnă în limba română „a avertiza”, iar cine previne banii se cheamă că stă de vorbă cu ei și le atrage atenția asupra unui pericol.) Camerele video o surprind pe nepoată votând cu cartela mătușii o lege aflată pe ordinea de zi a Senatului. Conform listelor, Ana Maria Haneș nici măcar nu votează în locul Noricăi Nicolai, ci al senatorului liberal Șerban Strătilă, care în momentul votului e la bufetul Senatului și se bucură de binefacerile unei cafele. Acuzată de uzurpare de calități oficiale în urma sesizărilor depuse de două organizații non-guvernamentale, nepoata e albită în urma anchetelor și scapă de pedeapsă. Nici mătușa nu are de suferit. În fond, n-a dat în cap nimănui. Așa judecă și președintele de atunci al PNL, Călin Popescu-Tăriceanu, care decide să n-o sancționeze.

Ana Maria Haneș se întoarce la post după ce reușește să fie paralelă de două ori în același timp: fiindcă folosește cartela electronică a Noricăi Nicolai și fiindcă votează în locul lui Șerban Strătilă. Un an mai târziu, Călin Popescu-Tăriceanu, șeful guvernului, decide totuși că e nevoie de o pedeapsă. Dar nu împotriva Noricăi Nicolai, ci a românilor. Pentru asta, el o propune pe Nicolai pentru fotoliul de ministru al Justiției. Traian Băsescu, președintele României la vremea aceea, refuză propunerea.

La peste doisprezece ani de la pățanie, Norica Nicolai e soldat credincios în oastea care dă lupte crâncene împotriva Statului Paralel. Acum statul în chestiune nu mai e compus din nepoate ghidușe, ci din umbre și fantome. Până și votanții partidului

de guvernământ încep să-și dea seama că Statul Paralel e de fapt un baubau jalnic, o găselniță scoasă din joben de coaliția PSD-ALDE ca să-și scuze eșecurile. Dacă totuși există, statul respectiv are o alonjă mintală absolut impresionantă. *El* o face pe Lia-Olguța Vasilescu să afirme că „Salariile bugetarilor nu vor fi tăiate, ci doar ajustate în jos”. *El* îl instalează pe Darius Vâlcov în aparatul de lucru al premierului, alături de adânc-cugetătorul Mario Ilie Rafael, cetățean care gândește cu bicepsul și pe care lipsa studiilor nu-l împiedică să fie consilier de stat pe probleme sociale. Și *tot el* o face pe Norica Nicolai să susțină că UE urmărește să decupleze, sub diverse pretexte, România de la conducta de fonduri europene.

Nu trebuie omis că, înainte de-a fi om politic și parlamentar, Norica Nicolai este procuror și apoi avocat. Se poate bănui că, în această ultimă calitate, Norica Nicolai manifestă uneori tendința necontrolată de a-și îngropa clientul în loc să-l scape. Cum altfel să-ți explici afirmația care face din Statul Paralel autorul celor două debarcări din fruntea guvernului PSD – mai întâi a lui Sorin Grindeanu, apoi a lui Mihai Tudose? „Dubla comandă” pe care o invocă Norica Nicolai cu privire la Mihai Tudose e palpabilă ca dinții unui flamingo. Zelul demolator cu care izbește Norica Nicolai în gleznele Statului Paralel are efect de bumerang și confirmă jocul de-a identitatea desfășurat sub sloganul „Cine zice ăla e”.

Mai simplu spus:

1. Norica Nicolai susține că Statul Paralel face să cadă două guverne.

2. Liviu Dragnea îi schimbă din funcție pe Sorin Grindeanu și pe Mihai Tudose. *Ergo:*

3. Liviu Dragnea face parte din Statul Paralel.

4. Ups!

„Statul Paralel lucrează din plin! A interzis difuzarea interviului pe care l-am dat la România TV!” – Dumitru Iliescu

De toate face Statul ăsta Paralel: schimbă premieri PSD prin decizia președintelui de partid, colaborează cu CIA, inclusiv la tăieri festive de porci, arde siguranțele miniștrilor și-i face să pară analfabeți, plantează microfoane în dormitoare, plătește protestatari să ocupe Piața Victoriei, după obligatoriile cantonamente din munți, etc. E de presupus că tot Statul Paralel îi schimbă sângele lui Mihai Șora și-l face să se prezinte la girafa din fața Muzeului Antipa la 101 ani. Statul Paralel e un fel de Samantha din *Ce vrăji a mai făcut nevastă-mea,* numai că în loc să miște din nas preferă să lucreze nevăzut și de la distanță.

Când vine vorba de generalul cu patru stele Dumitru Venicius Iliescu, fost șef al Serviciului de Pază și Protecție, Statul Paralel alege ca instrument de lucru (sau, spre a-i înfiora timpanele lui Carmen Dan, ca *modus operandi*) cenzura. Simplu, comunist, fără floricele. Generalul Iliescu susține nici mai mult, nici mai puțin decât că agenții acestui stat pe cât de volatil, pe atât de perfid intervin în politica editorială a RTV și opresc de la difuzare bunătate de interviu pe care generălimea sa i-l acordă gazelei de presă Andreea „Sfarmă-Piatră” Crețulescu. Afirmația lui Dumitru Iliescu e absurdă, câtă vreme Sebastian Ghiță, patronul RTV, este dușmanul declarat al Statului Paralel și prin urmare ar primi și ar difuza cu dragă inimă tot ce ar avea de spus cvadri-stelatul ofițer. Să fie oare postul RTV atât de șubred, încât să se lase îngenuncheat fără opoziție de cercetașii nevăzuți ai Statului Paralel? Sau poate că Statul Paralel are agenți sub acoperire pe care-i folosește în incursiuni de cercetășie în dispozitivul inamic. Cin’ să fie, cin’ să fie? Pavel Abraham și Dumitru Dragomir? Monica Tatoiu și Laura Vicol? Bogdan

Chireac și Dumitru Pelican? Mister, angoasă și suspans.

Site-ul www.sibiu.justitiarul.ro varsă două lacrimi online pentru contra brutală a Statului Paralel și-i dă cuvântul generalului însuși. Pentru explicații. Dumitru Iliescu ia cuvântul, se uită un pic la el, îl întoarce pe o parte, apoi pe cealaltă, și în cele din urmă începe să-și depene pățania. După cum urmează:

> „Cu două săptămâni în urmă, m-a apelat doamna Andreea Crețulescu de la România TV și m-a rugat să-i acord un interviu, în studio, despre Statul Paralel. Inițial am vrut să refuz. Eu am dat interviuri doar prin telefon și doream să continui această regulă. Mi-a fost însă greu s-o fac, având în vedere faptul că [A.C.] este o jurnalistă pe care o apreciez și o respect foarte mult pentru profesionalismul său, pentru modul incisiv în care moderează emisiunile și felul nepărtinitor în care abordează subiectele. După mai multe insistențe, am stabilit cu domnia sa să realizăm interviul luni, 13.11. 2017.
>
> […] În cadrul interviului am făcut referire la modul în care a fost creat, cum a evoluat, cum a funcționat și cum funcționează încă Statul Paralel. Am devoalat aspectele legate de cine l-a condus și cine îl conduce în prezent, felul în care a acționat și acționează, dar și modalitățile prin care a infestat statul de drept, zonele politică, juridică, de mass-media și afaceri, pentru controlul fluxurilor financiare și comisioanelor semnificative. Am abordat și problemele legate de acțiunile Statului Paralel îndreptate împotriva Guvernului

României, a conducerii PSD și a liderului partidului, domnul Liviu Dragnea. De asemenea, am subliniat implicarea domnului Iohannis în conducerea Statului Paralel […].

Ieri de dimineață am aflat că, imediat după ce am terminat interviul, au aflat despre conținutul acestuia reprezentanții Statului Paralel și au făcut presiuni asupra șefilor doamnei Crețulescu să nu se difuzeze interviul, ceea ce au și reușit. Deși știam că a fost interzisă prezentarea interviului, am contactat-o de mai multe ori pe doamna Crețulescu, să-mi spună la ce oră se difuzează. În final, mi-a spus că regretă foarte mult, dar nu-l poate difuza. […]

Mi-au interzis difuzarea interviului, prin instituirea ilegală a cenzurii, dar nu vor reuși să-mi șteargă din memorie răspunsurile date la întrebările doamnei Crețulescu. Sunt și alte modalități de a le aduce la cunoștința opiniei publice și voi continua, indiferent ce acțiuni se vor derula împotriva mea, indiferent de riscurile la care mă expun. Așa nu se mai poate! Nu mai putem tolera aceste abuzuri!!!”

Observații:

1. Proastă inspirație a avut generalul. Dacă n-ar fi renunțat la obiceiul de-a da interviuri doar telefonic, discuția cu Andreea Crețulescu ar fi fost difuzată. Deși e viclean și necruțător, Statul Paralel pare neputincios în fața discuțiilor telefonice și devine eficient doar dacă interviul are loc cu invitatul în studio.

2. „Modul incisiv în care moderează” Andreea Crețulescu emisiunile se măsoară, printre altele,

prin numărul invitaților dați afară din platou.

3. Dumitru Iliescu nu explică în ce fel a aflat Statul Paralel despre conținutul interviului „imediat după ce am terminat”. În cazul în care lucrurile au stat într-adevăr așa, înseamnă că reprezentantul Statului Paralel a fost de față în studio. Iar dacă n-a fost vorba de un obiect peste care o entitate a Statului Paralel a suflat duh (un scaun, o măsuță, un pix, o broșă, un cercel), e clar: agentul sub acoperire a fost fie unul dintre operatori (ai naibii, și la ei au ajuns!), fie Andreea Crețulescu, fie Dumitru Iliescu însuși.

4. E neclar de ce, știind deja că interviul este oprit să intre pe post, generalul o sună pe moderatoare ca s-o întrebe de oră. Manevra are sens numai dacă pe Dumitru Iliescu îl interesează la ce oră *nu* se va difuza materialul.

5. A trecut un an de la dezvăluirile lui Dumitru Iliescu, timp în care generalul încă nu și-a găsit timp să spună lumii ce s-a petrecut și cum l-a obstrucționat Statul Paralel. Of, și ce hotărât era! Te întrebi dacă nu cumva, atotputernic ca Atotputernicul, mârșavul ăsta de Stat Paralel a pătruns, numai el știe cum, în memoria generalului și a șters tot ce se afla acolo.

6. Oamenii cu capul înșurubat pe umeri în direcția corectă vor expedia scenariul fabricat de general în cufărul cu declarații infantile. Acolo, vorbele lui Dumitru Venicius Iliescu vor fi lăsate să cadă pe altele, peste care s-a așternut nemeritat colbul uitării. E o minimă reparație să scoatem la lumină mărturisirea pe care i-o încredințează Dumitru Venicius Iliescu ziaristului Andrei Crăciun și pe care acesta din urmă o publică în *Adevărul.* Declarația e datată 22 decembrie 2001 și sună astfel: „În noaptea de 21 spre 22 (decembrie 1989 – *n.m.*) am ațipit”.

„Protestatarii #Rezist au tabere de antrenament în munți.” – Liviu Dragnea

Munții sunt, nu de azi de ieri, un incubator de pericole pentru România. Muntele pare din capul locului o alcătuire suspectă. Reprezintă verticala, or, asta nu are cum să placă unor oameni care preferă spinarea de cauciuc și mersul pe burtă. Spiritul de observație al lui Liviu Dragnea trebuie salutat și de data asta. După ce a prins de veste că un cvartet de asasini s-a cazat la Hilton și i-a pus la cale lichidarea, căpetenia PSD își fructifică din nou ascuțimea simțurilor. Taberele de antrenament ale protestatarilor #Rezist sunt o realitate de care puțini români au cunoștință până la dezvăluirile dragniene. Li se confirmă tuturor, cu acest prilej, că Eminescu își cunoaște la perfecție natura. Să ne amintim. „Eu? Îmi apăr sărăcia, și nevoile, și neamul, / Și de-aceea tot ce mișcă-n țara asta, râul, ramul, / Mi-e prieten numai mie, fără ție dușman este, / Dușmănit vei fi de toate, far-a prinde chiar de veste.”

Cine citește atent, printre rânduri și chiar printre cuvinte, constată că Eminescu atrage atenția asupra dușmanului din preajma noastră încă din *Scrisoarea III.* Subtil, dar o face. Aliații patriotului care-și apără glia sunt dinamici, nu imobili. Râul și ramul sunt prietenii românului, îi sar în ajutor, îl ocrotesc la nevoie, îl sprijină în clipele de cumpănă. Râul curge, învolburat sau leneș, năvalnic sau liniștit. Ramul se leagănă, se unduiește, se apleacă și tremură în bătaia vântului. Și unul, și celălalt se mișcă. Iar mișcarea e semnul participării la dramă, la zbuciumul eroului amenințat de dușmanul de afară. (în cazul de față, de Baiazid. În cazuri viitoare, de alte simboluri ale agresiunii, culminând cu taica Soros și oastea lui de dolari foșnitori și verzi ca steagul de luptă al turcului.)

Raționamentul e elementar ca al lui Holmes în fața lui Watson. Dacă mișcarea înseamnă spirit participativ și solidaritate, imobilismul reprezintă indiferență, dezinteres și chiar ostilitate. Ia să vedem, cine întrupează nemișcarea? Muntele, de bună seamă. Stă acolo de capul lui și nu face nimic. Nu-i deloc o coincidență că Eminescu îl omite la numărătoare. Dacă „tot ce mișcă" îi este prieten lui Mircea, firește că inamicul (cel intern, nu turcul care dă năvală) e cel care *nu* mișcă. Prin simpla-i încremenire, muntele își demonstrează dușmănia și apetitul pentru trădare. Își dă codrii de aramă pe față, cum s-ar spune. Iar ceea ce sugerează Eminescu în secolul al nouăsprezecelea întărește Liviu Dragnea în mileniul al treilea.

Sigur, președintele PSD nu e primul care observă potențialul nociv al muntelui românesc. O face, înaintea lui, Șerban Nicolae. „Nu mi-a dovedit nimeni cui folosea rezistența armată din munți", declară Nicolae cu trufia obișnuită, ca și cum demersul își pierde substanța dacă nu-i este deslușit personal, cu hărți și desene. Senatorul simte nevoia să adauge că eforturile externe de slăbire a sistemului comunist au fost o ticăloșie, mărturisește că nu înțelege cu cine s-au luptat partizanii anticomuniști din munți și conchide că acțiunile lor au fost îndreptate împotriva intereselor României. Sigur, Șerban Nicolae ar putea înțelege dacă ar citi. Există rafturi întregi de bibliotecă pe tema rezistenței anticomuniste din munți, după cum există, pe strada Veseliei, la numărul 21, o anume Fundație Ion Gavrilă-Ogoranu, care ține materiale interesante la dispoziția celor care vor să afle cum a fost. E însă mai ușor să respingi totul *de plano* și să te înfășori în faldurile patriotismului de partid.

Mai trebuie spus că Șerban Nicolae nu ofensează luptele partizanilor la o discuție între prieteni, ci într-o dezbatere oficială din cadrul Comisiei Juridice a Senatului. După ce deputatul

PNL Daniel Gheorghe avansează inițiativa legislativă de declarare a zilei de 26 octombrie Ziua Mișcării de Rezistență Armată Anticomunistă, Șerban Nicolae își șterge pantofii cu ea. La final, inițiativa primește raport de respingere din partea Comisiei Juridice a Senatului. Ce naște din pisică șoareci mănâncă. Ce naște din PCR preferă meniul pe care-l știm cu toții.

Șerban Nicolae și Liviu Dragnea spun de fapt același lucru: blestematul ăsta de munte nu face nimic bun pentru România. Dacă premierul Dăncilă, colega lor de partid, ar primi puteri sporite, poate că ar reuși să-l abroge. Ar avea de ce. Ieri muntele îi găzduia pe luptătorii anticomuniști. Astăzi îi primește pe protestatarii #Rezist. Ce dovadă de rea-credință mai vreți?

Oricât de recunoscătoare i-ar fi nația română lui Liviu Dragnea pentru semnalarea primejdiei, câteva întrebări tot trebuie puse. Întâi de toate, unde anume se antrenează protestatarii #Rezist? Informația e importantă. Cei care se tem de Hoarda lui Soros pot astfel să evite întâlnirea, pe când patrioții de acțiune imediată au ocazia să se deplaseze la locul faptei și să dea foc taberei. Prin urmare, se cuvine să știm unde-și fac veacul și vreascul nelegiuiții cu hashtag. La Fundata sau la Cascada Lolaia? La Canionul Șapte Scări sau la Alpin Camp din Bușteni? Ca să fie cu adevărat utilă, informația trebuie să fie completă. A, un amănunt. Și-au luat și câinii cu ei?

În al doilea rând, cum se antrenează protestatarii #Rezist? În ce procedee se exersează, ce activități desfășoară, ce parametri fizici își propun să atingă? Până la lămuriri din partea lui Liviu Dragnea, îi poți bănui de următoarele: tiroliana, echitație, sărituri cu coarda, rapel și tir cu arcul. Pentru relaxare, câte-o plimbare cu căruța. Iar seara un foc de tabără în fața căruia se desfășoară sesiunea de debriefing și se ascultă mesajul lui George

Soros în română, maghiară și paraleleză. Sigur, există și protestatari #Rezist care simt nevoia ca, între antrenamentele spartane, să se destindă prin jocuri mai apropiate elevilor de gimnaziu: „pânza de păianjen”, „limbo”, „cursa cu jurnale”, „schimbă locul”, „ștafeta mingilor cu mâner” sau „lupta pentru cartof”. Cei mai perverși și subtili dintre protestatari sunt totuși cei care-și camuflează intențiile malefice prin ceea ce ei înșiși numesc, într-un cod inaccesibil celor mulți, „dansul pe ziare”, „statuile muzicale” și „covorul cu șase colțuri” (mă rog, aici mai trebuie lucrat, băieți, trimiterea la Steaua lui David e cam străvezie, s-a prins și Petre Daea).

În al treilea și ultimul rând, ce să caute protestatarii #Rezist la munte, când treaba lor e la șes, în fața Guvernului?

DIN ACEEAȘI CATEGORIE:

„Orice om zdravăn la cap din această țară pricepe rapid că Statul Paralel e sufrageria lui [Gabriel – n.m.] Oprea.” – Liviu Pleșoianu

„Am venit astăzi în fața dumneavoastră să vă spun cum arată Statul Paralel, pentru că eu l-am văzut, l-am cunoscut, mi-a venit acasă, ca musafir nepoftit, la primărie, la biroul DNA, cu cătușe.” – Lia-Olguța Vasilescu

„Klaus Iohannis este beneficiarul total al acțiunilor Statului Paralel și vrea să perpetueze această situație.” – Liviu Dragnea

„Bătălia noastră cu Statul Paralel va continua, vom continua să schimbăm legile de care am vorbit” – Codrin Ștefănescu

„Din punctul meu de vedere, Statul Paralel a început cu Traian Băsescu și Monica Macovei.”– Liviu Pleșoianu

„Domnul general Ciocârlan face parte și domnia sa din Statul Paralel, colaborând intens cu domnii Maior, Coldea și Dumbravă în

soluționarea «corespunzătoare» a problemelor din câmpul tactic numit JUSTIȚIE […]. Ce bine ar fi dacă între oamenii politici ar exista o la fel de bună colaborare ca între ZBURĂTOARE (cucuvele, ciocârlani, pupăzoi)!!!"— Dumitru Venicius Iliescu

„Deocamdată avem decât un nume și un chip." – Liviu Dragnea

„Ofițer acoperit este o armă umană pusă în slujba țării lui." – Daniel Savu

„Statul Paralel se transformă chiar în aceste zile în statul nazist" – Liviu Pleșoianu

Își bat joc de tine. Te fură, te învârt pe degete, te mint. Își castrează legile și-ți râd în nas. Te fac să-ți fie rușine să scoți buletinul în aeroporturile lumii. Te tratează cu dispreț și, când li se pare c-ar fi nevoie, cu gaze. Te duc cu preșul promisiunilor. Te cred naiv, manipulabil, neinformat. De doi ani. Săptămână de săptămână, zi de zi, ceas de ceas.

Trăiești într-o țară aflată în pragul cleptocrației, într-o democratură condusă de condamnați penal, de impostori și de analfabeți. Suporți zilnic rușinea de-a avea miniștri care nu știu să scrie și să vorbească nici măcar în limba lor. Te revolți și îți strigi disperarea în piețe. Iar uneori încerci să scapi de sufocare râzând. Măcar câteva minute sau o oră.

Orice om îi este teamă, cartea-parastas a României după doi ani de guvernare PSD, e o amendă simbolică pentru partidul care mai are puțin și își îngenunchează țara. Dar nu numai. E în același timp un instrument care măsoară trei decenii de speranțe înșelate și de iluzii pierdute.

RADU PARASCHIVESCU

ISBN 978-973-50-6270-5

Pe copertă ilustrație de Gustave Doré

Table of Contents